KATE WILHELM

UNDE CANDVA, SUAVE PASARI CANTATOARE...

EDITURA PYGMALION

KATE WILHELM

UNDE CÂNDVA, SUAVE PĂSĂRI CÂNTĂTOARE...

WHERE LATE THE SWEET BIRDS SANG

Traducere din limba engleză:
MIHAIL SAMOILĂ

CUPRINS

PREFAŢĂ
PARTEA ÎNTÂI
UNDE CÂNDVA, SUAVE PĂSĂRI CÂNTĂTOARE
CAPITOLUL I
CAPITOLUL II
CAPITOLUL III
CAPITOLUL IV
CAPITOLUL V
CAPITOLUL VI
CAPITOLUL VII
CAPITOLUL VIII
CAPITOLUL IX
PARTEA A DOUA
SHENANDOAH
CAPITOLUL X
CAPITOLUL XI
CAPITOLUL XII
CAPITOLUL XIII
CAPITOLUL XIV
CAPITOLUL XV
CAPITOLUL XVI
CAPITOLUL XVII
CAPITOLUL XVIII
CAPITOLUL XIX
PARTEA A TREIA
REFUGIUL
CAPITOLUL XX
CAPITOLUL XXI
CAPITOLUL XXII
CAPITOLUL XXIII
CAPITOLUL XXIV
CAPITOLUL XXV
CAPITOLUL XXVI
CAPITOLUL XXVII
CAPITOLUL XXVIII
EPILOG

PREFAŢĂ

Cu acest al treilea număr din colecţia „Cyborg”, Editura PYGMALION pune la dispoziţia cititorului român cea mai frumoasă carte care s-a scris vreodată în literatura despre clonarea fiinţei umane, cu toate implicaţiile morale şi sociale rezultate de aici. Distins cu premiul Hugo în 1977, câştigător, apoi, al altor două prestigioase trofee (Locus 1977 şi Jupiter 1977), romanul *Unde cândva, suave păsări cântătoare...* este o lucrare de un echilibru desăvârşit, în care fiorul liric, substanţa epică şi tensiunea dramatică se contopesc într-un tot unitar, care-i va surprinde, cu siguranţă, pe cei obişnuiţi ca SF-ul să cuprindă în principal astronave şi galaxii îndepărtate, extratereştri şi descoperiri uluitoare. Autoarea unei asemenea performanţe este o scriitoare practic necunoscută la noi: KATE WILHELM...

S-a născut în 1928. Numele ei adevărat: Katie Gertrude Meredeth Wilhelm Knight. A început să publice science fiction în 1956, în revista *Fantastic,* cu povestirea *The Pint-Size Genie.* O vreme, a continuat să scrie într-o manieră destul de comună, lucrările din această perioadă fiind adunate în culegerea *The Mile-Long Spaceship* (1963). Primul roman de gen a fost rodul colaborării cu Theodore L. Thomas: *The Clone* (1965) – una dintre rarele producţii SF care foloseşte termenul „clonă” în sensul strict biologic, descriind o celulă uriaşă, extrem de vorace şi care creşte continuu, indiferent de condiţii.

Un alt rezultat al colaborării amintite a fost romanul *The Year of the Cloud* (1970), considerat de multe lucrări de specialitate la fel de valoros ca şi primul.

Căsătoria cu Damon Knight – cunoscut scriitor, critic şi antologator în domeniu – a însemnat pentru Kate Wilhelm o implicare mult mai adâncă în aspectele critice, analitice şi educaţionale ale literaturii science fiction, cei doi luptând din toate puterile ca acest gen să devină unul respectabil din punct de vedere profesional, cu standarde artistice mult mai înalte. Damon Knight a iniţiat şi a condus vreme de

peste un deceniu (1966 – 1979) seria de culegeri de texte originale „*Orbit*”, prin care i-a propulsat în lumea literară pe Gene Wolfe şi – bineînţeles – pe... Kate Wilhelm, promovarea acesteia din urmă făcându-se însă pe criterii pur estetice, nu de altă natură (cum ştim că se mai întâmplă şi în prezent, prin alte părţi ale lumii!). De altfel, culegerile „*Orbit*” au furnizat multă vreme spaţiul pentru afirmarea SF-ului nou, de natură experimentală şi nonconformistă, promovată de noile generaţii de autori din deceniul ‘70, în care – încetul cu încetul – s-a încadrat şi Kate Wilhelm, în special prin lucrările sale de proză scurtă, subiect asupra căruia vom reveni.

Căsătoria cu Damon Knight a avut însă şi un alt rezultat: alături de soţul ei, Kate a devenit una dintre persoanele cu o mare influenţă asupra domeniului SF, contribuind la crearea, în 1958 a conferinţei scriitorilor de science fiction de la Milford (devenită, ulterior, „Asociaţia scriitorilor de science fiction din America” – gestionara, cu începere din 1965, a premiului Nebula), precum şi la crearea şi dezvoltarea aşa-numitelor *Clarion Science Fiction Writers' Workshops* („Atelierele literare SF Clarion”), destinate cu precădere studenţilor ce voiau să-şi publice scrierile SF şi nu aveau unde. Ca urmare a acestui experiment, a publicat chiar şi o antologie în 1977 cu titlul *Clarion SF.*

O perioadă, Kate Wilhelm a oscilat între scrierile science fiction comerciale şi cele ţinând de sfera experimentului. „Problema”, spune ea într-un interviu, „este aceea că suntem cu toţii legaţi, pe de o parte, de lumea comercială a editurilor, unde editorii aşteaptă de la tine un anumit răspuns la investiţiile lor, iar pe de altă parte, de conceptul artelor complet independente, între acestea incluzându-se şi scrisul. Şi noi suntem mereu la mijloc, între cele două tendinţe opuse încercând să ajungem la un compromis. De asemenea, cred că e foarte greu să fii doar scriitor, fără să mai ai şi alte surse de venituri.

În astfel de condiţii, nu poţi produce scrieri vandabile. Nu vrei să abandonezi scrisul, dar trebuie să-ţi iei un serviciu. Iar asta aduce după sine multe obligaţii. Alte presiuni sunt

legate de lumea reală în care trăieşti, de rolul de soţie, mamă, scriitoare, şofer, doică – şi e greu să le poţi împăca pe toate. De obicei, când copiii au un necaz, vin să se plângă în braţele mamei, nu în cele ale tatălui…”

Cu toate acestea, Kate Wilhelm a continuat să scrie, cariera ei nefiind deloc umbrită de renumele soţului. Pe la sfârşitul anilor ‘60, povestirile sale devin tot mai mature, deşi se îndepărtează din ce în ce mai mult de SF-ul, tradiţional, intrând – nu de puţine ori – pe terenul mainstream-ului. „Din nefericire”, spune Kate, „nu poţi trece prea uşor de la un gen la altul, din cauza mitului creat în jurul tău. Dar, aşa cum afirma James Blish, dacă ai scris ceva bun, tot o să-l publici. Aşa am şi făcut: am publicat şi SF, şi mainstream. Nu-mi fac probleme cu piaţa literară când scriu. Nu mă gândesc la posibilii cititori până nu termin lucrarea. Şi asta explică poate multe nelămuriri, de ce opera mea nu aparţine în mod clar unui gen sau altuia, ci se află întotdeauna pe undeva, pe la mijloc”.

De altfel, o dată cu debutul anilor ‘70, Kate Wilhelm preferă să-şi denumească producţiile literare mai curând cu apelativul de „speculative fiction”, decât cu acela de „science fiction”, oferind publicului o serie întreagă de culegeri de proză scurtă şi medie, domeniu în care se simte (după opinia criticilor literari) mult mai stăpână pe ea, prin comparaţie cu acela al romanului. Apar astfel: *The Downstairs Room and Other Speculative Fiction* (1968) – volum ce cuprinde şi povestirea *The Planners,* câştigătoarea premiului Nebula 1968; *Abyss: Twin Novellas* (1971); *The Infinity Box: A Collection of Speculative Fiction* (1975) – culegere a cărei povestire titulară (republicată de Damon Knight sub titlul *The Infinity Box* în volumul *Orbit 9* – 1977) este o descriere complicată a unor State Unite ale Americii dintr-un viitor foarte apropiat, reflectată prin lenta distrugere a conştiinţei unui om înzestrat cu puteri extrasenzoriale; *Somerset Dreams* (1978); *Listen, Listen* (1981); *Children of the Wind: Five Novellas* (1989) – cuprinzând şi povestirea distinsă cu premiul Nebula 1986, *The Girl who Fell into Sky,* publicată pentru prima dată în

revista *Isaac Asimov's Science Fiction Magazine; State of Grace* (1991); şi, în sfârşit *And the Angels Sing* (1992) – în care este inclusă şi o altă lucrare câştigătoare a premiului Nebula, *Forever Yours, Anna* (1987).

În majoritatea textelor publicate în amintitele culegeri, scriitoarea pare să exerseze în surprinderea, din perspectivă SF sau fantasy dezvăluind – cu mult sânge rece – fragilitatea organizării noastre sociale şi paradoxurile cu care suntem obligaţi să convieţuim.

În ceea ce priveşte romanele, câteva dintre ele sunt, de asemenea, extrem de interesante: *The Killer Thing* (1967) – poate singurul din creaţia lui Kate Wilhelm a cărui acţiune se situează pe o altă planetă: *The Clewiston Test* (1976) – studiu de mare fineţe asupra lumii biologiei experimentale, într-o perioadă nu foarte îndepărtată; *Juniper Time* (1979) – o întoarcere, prin deşerturile calcinate ale unei Americi distopice către autenticitatea pierdută a începuturilor. În fine, *Where Late The Sweet Birds Sang* („Unde cândva, suave păsări cântătoare...” – 1976), o angoasă despre posibilitatea redusă de perpetuare a speciei umane, într-un tablou catastrofic al unui Pământ devenit cvasi-steril, unde nu se mai poate supravieţui decât pe calea clonării. Cel puţin în teorie, pentru că, în realitate, lucrurile se vor dovedi a sta cu totul altfel...

Cum?

Daţi pagina următoare şi veţi afla... Apoi, rămâneţi o clipă pe gânduri şi meditaţi...

ŞTEFAN GHIDOVEANU
Bucureşti, decembrie 1994

PARTEA ÎNTÂI
UNDE CÂNDVA, SUAVE PĂSĂRI CÂNTĂTOARE

CAPITOLUL I

Lucrul pe care David îl ura cel mai mult, atunci când familia Sumner se strângea la masă, era felul în care se vorbea despre el, de parcă nici n-ar fi fost acolo.

— Crezi că a mâncat destulă carne în ultima vreme? Arată cam slăbit.

— Prea îl răsfeţi, Carrie. Nu-l lăsa afară la joacă, până nu termină tot din farfurie. Şi ţie-ţi făceau la fel, doar ştii.

— La vârsta lui, eram destul de zdravăn ca să tai un copac doar cu o toporişca. El nu e-n stare să-şi taie nici măcar drumul prin ceaţă.

În timp ce discuţia continua, David se imagina plutind nevăzut pe deasupra capetelor lor. Cineva întreba dacă-şi făcuse deja vreo prietenă şi toţi se prefăceau scandalizaţi, indiferent dacă răspunsul era da sau nu. De sus, din punctul acela avantajos, ar fi ţintit cu o armă radiantă spre unchiul Clarence, care-i displăcea în mod deosebit, pentru că era gras, chel şi foarte bogat. În plus, îşi înmuia biscuiţii în sos, în sirop sau, cel mai adesea, în terciul de sorg şi unt, pe care-l frământa în farfurie până când ajungea să arate precum rahatul de copil mic.

— Tot mai vrea să ajungă biolog? Ar trebui să urmeze medicina şi să i se alăture lui Walt, în meserie.

Şi cum spunea, ar fi îndreptat arma radiantă spre unchiul Clarence şi i-ar fi decupat, din burta, un capac frumuşel pe care l-ar fi dat la o parte; unchiului Clarence i s-ar fi prelins totul pe-acolo şi i-ar fi stropit pe cei din jur.

— David!

Tresări speriat, dar se linişti la loc.

— David, de ce nu te duci tu afară, să vezi ce fac ceilalţi copii?

Glasul slab al tatălui său voia să spună, de fapt, „ajunge cu prostiile astea”. Iar preocupările lor de grup s-ar fi îndreptat asupra altui plod al familiei.

Pe măsură ce creştea, David înţelegea, încetul cu încetul, relaţiile complicate pe care, în copilărie, doar le lua

ca atare. Unchi, mătuşi, veri primari, de gradul doi sau trei... Şi „membrii onorifici” – fraţii, surorile şi părinţii celor căsătoriţi cu cineva din familie. Fie că se numeau Sumner, Winston, O’Grady, Heineman, Meyer, Capek sau Rizzo, erau cu toţii adunaţi de-a lungul râului care curgea prin valea rodnică.

Îşi amintea mai ales vacanţele. Casa cea veche a familiei Sumner era enormă, cu o mulţime de dormitoare la etaj, cu un pod cu saltele şi pătucuri pentru copii şi un ventilator uriaş la fereastra dinspre apus. Întotdeauna se găsea cineva care să controleze dacă nu cumva s-au sufocat, acolo sus, în pod.

Cei mari ar fi trebuit să-i păzească de ţânci, în schimb îi speriau, noapte de noapte, cu poveşti despre stafii. Se isca uneori atâta gălăgie, încât era nevoie să intervină cineva. Unchiul Ron urca atunci, tropăind, pe scări şi ei o zbugheau, înăbuşindu-şi ţipetele şi chicotelile până ajungeau în paturi. Iar când se aprindea becul de pe hol, care lumina slab podul, păreau cu toţii adormiţi. El zăbovea puţin în uşă, apoi o închidea, stingea lumina de pe hol şi cobora treptele, tot tropăind, surd parcă la strigătele de veselie ce se făceau din nou auzite în urma sa.

Mătuşa Claudia stârnea panică de fiecare dată când urca. Înainte să apară ea, pernele zburau de colo-colo, cineva plângea, altcineva încerca să citească la lumina unei lanterne, câţiva băieţi jucau cărţi, luminaţi de o altă lanternă, iar fetiţele, îngrămădite una-ntr-alta, probabil îşi destăinuiau în şoaptă secrete dulci, de vreme ce roşeau şi păreau disperate când apărea vreun adult. Apoi uşa se deschidea brusc, se făcea lumină peste toată dezordinea aceea şi mătuşa Claudia se arăta în prag. Era foarte înaltă şi slabă, cu nasul prea mare şi tăbăcită ca o piele veche. Rămânea acolo, nemişcată şi îngrozitoare, privindu-i cum se strecurau, fără nici un sunet, înapoi în pătucuri. Nu se clintea până nu ajungeau la locurile lor, apoi închidea fără zgomot uşa. Tăcerea se prelungea. Cei aflaţi mai aproape de intrare îşi ţineau răsuflarea, încercând să audă respiraţia din partea cealaltă. Uneori se găsea câte unul mai curajos

care să crape uşor uşa şi, dacă femeia plecase, într-adevăr, distracţia reîncepea.

Mirosurile vacanţelor i se întipăriseră lui David în memorie. Toate mirosurile obişnuite: prăjiturile cu fructe şi curcanul la tavă, oţetul din vopseaua, de ouă, verdeaţa şi fumul gros, vâscos, al lumânărilor din boabe de laur. Dar cea mai vie amintire rămânea izul prafului de puşcă pe care-l cărau cu toţii la sărbătoarea de 4 iulie. Mirosul se impregna în păr şi-n haine şi rămânea zile în şir pe mâinile pătate cu vineţiu de la fructele de pădure. Şi, peste toate, mirosul de sulf cu care erau pudraţi din belşug, pentru a îndepărta păduchii.

Fără Celia, copilăria ar fi fost perfectă. Îi era verişoară, fiica surorii mamei lui, cu un an mai mică decât el şi, de departe, cea mai frumoasă dintre toate verişoarele. Când era mică, şi-au jurat că se vor căsători într-o zi, dar, după ce-au crescut şi li s-a dat de înţeles, foarte clar, că în familia lor nu exista mariaj între veri, au devenit cei mai mari duşmani. Nu mai ştia cum li se sugerase. Era convins că nimeni n-o spusese deschis, dar o ştiau.

Când nu se puteau ocoli, se băteau. La cincisprezece ani, ea l-a împins din podul cu fân şi i-a rupt braţul, iar la şaisprezece s-au luat la trântă, de la uşa din spate a fermei Winston până la gard, cale de vreo cincizeci de metri. Şi-au sfâşiat hainele şi s-au zgâriat până la sânge. El avea spatele brăzdat de urme de unghii, iar ea se frecase cu umărul de-o piatră. Tot rostogolindu-se şi zbătându-se, obrazul i se oprise pe pieptul ei dezgolit. Încetase atunci să se mai agite şi devenise, brusc, un idiot moale, incoerent şi zguduit de suspine. Ea profitase de asta ca să-l lovească în cap cu o piatră şi lupta încetase.

Până atunci se bătuseră într-o tăcere aproape deplină, întreruptă doar de gâfâiturile şi de cuvintele şuierate care le-ar fi şocat părinţii. Dar, după ce ea l-a lovit şi el s-a lăsat moale – nu inconştient, ci doar ameţit, nepăsător şi inert –, Celia s-a înspăimântat şi-a început să ţipe. Toată familia s-a repezit afară, alarmată de strigăte, gândindu-se probabil la viol. Tatăl l-a îmbrâncit furios în hambar, vrând parcă să-l

lovească dar, o dată ajuns înăuntru, l-a privit doar, ciudat de înţelegător, cu centura atârnându-i fără rost în mână. Nu l-a pedepsit şi – abia după ce s-a întors şi a plecat, băiatul şi-a dat seama că-i mai curgeau încă lacrimi pe obraz.

În familie aveau fermieri, câţiva avocaţi, doi medici, agenţi de asigurări, bancheri, morari, negustori de fierărie şi de alte lucruri. De pildă, tatăl lui David avea un magazin universal care aproviziona lumea bună din regiune.

Valea era bogată, iar fermele – întinse şi îmbelşugate. Tânărul fusese tot timpul de părere că membrii familiei, în afară de câţiva pierde-vară, erau printre cei mai bogaţi din zonă. Dintre toate rudele, profesorul lui era Walt, fratele tatălui său. Toţi îi spuneau „doctorul Walt”, niciodată „unchi”. Îi plăcea să se joace cu ei şi-i învăţa lucruri ştiute doar de cei mari, de exemplu unde să loveşti dacă ai într-adevăr de gând s-o faci, şi unde nu, la o încăierare între prieteni. Părea să ştie până unde să-i considere copii, mult mai bine decât ceilalţi din familie. Datorită lui, David luase de foarte devreme hotărârea să devină savant.

Când a intrat la Harvard, David avea şaptesprezece ani. Ziua lui de naştere era în septembrie, dar n-a venit acasă să o sărbătorească. S-a întors abia de Ziua Recunoştinţei şi, când s-a adunat întregul clan, bunicul Sumner turnă obişnuitul martini de dinaintea mesei şi-i întinse şi lui un pahar.

— Ce să facem noi cu puiu’ ăsta mic? a întrebat atunci unchiul Warner.

Ajunsese la acea răscruce misterioasă, niciodată bine conturată ca să poată fi prevăzută. Îşi sorbi paharul de martini, fără să-i placă în mod deosebit, şi înţelese deodată că ieşise din copilărie. Se simţi foarte trist şi singur.

Crăciunul de la douăzeci şi trei de ani i s-a părut plictisitor şi demodat. Totul era la fel ca înainte: podul plin de copii, mirosul de mâncare, ninsoarea, nimic nu se schimbase, doar el privea acum realitatea cu alţi ochi. Nu mai vedea tărâmul minunilor pe care-l ştia. Mai zăbovi totuşi la ferma Winston, o zi sau două după plecarea părinţilor, aşteptând-o pe Celia. Nu reuşise să ajungă în ziua

de Crăciun, pentru că se pregătea să plece în Brazilia, dar mama ei o asigurase pe bunica Winston că va veni până la urmă, aşa că David aştepta, nu cu bucurie, nici cu speranţa vreunei recompense, ci mai degrabă cu mânie, o mânie care creştea mereu şi-l făcea să rătăcească prin casa cea veche, de parc-ar fi fost un copil pedepsit pentru greşeala altuia.

Când însă Celia sosi acasă şi el o văzu împreună cu mama sa şi cu bunica, mânia îi dispăru. O privea parcă într-o oglindă a timpului, aşa cum fusese, cum era acum şi cum va fi în viitor. Părul ei deschis la culoare nu se va schimba prea mult, faţa însă avea să-i devină mai colţuroasă, iar figura slabă va purta pecetea grijilor, a dragostei, a dăruirii, a hotărârii, dar şi-a unei nebănuite puteri, ascunse în trupul său fragil.

„Bunica Winston a fost tare frumoasă”, gândi el, uimit că nu observase acest lucru până atunci. Mama Celiei era chiar mai frumoasă decât fata. Şi, brusc, îşi dădu seama că toate trei semănau izbitor de mult cu mama lui. Plecă fără o vorbă, înfrânt, în spatele casei, de unde luă una dintre jachetele groase ale bunicului, pentru că nu mai voia s-o vadă pe Celia, iar toate hainele lui se aflau în dulapul din holul de la intrare, prea aproape de locul unde stătea ea.

Se plimbă îndelung, prin după-amiaza geroasă, fără să vadă nimic, scuturându-se din când în când, pentru că-i îngheţaseră picioarele şi urechile. Deseori se gândea că ar fi trebuit să se întoarcă, dar mergea mai departe. Şi se trezi urcând panta către codrul în care-l dusese odată, de mult, bunicul. Urcuşul îl încălzi şi amurgul îl surprinse sub ramurile copacilor bătrâni de când lumea. Ei şi alţii asemenea lor. Aşteptând, aşteptând, mereu, ziua când vor începe din nou să urce pe scara evoluţiei. Aici erau relicvele pe care bunicul voise să le vadă. Iată colo un arbust, crescut aici cât un copac, în timp ce jos, pe versant, rămânea doar un tufiş. Dincolo, teiul negru creşte alături de nuc, iar fagii şi castanii sălbatici îşi împletesc crengile, împiedicând privirea.

— David!

Se opri să asculte, sigur de faptul că i se păruse, însă chemarea se auzi din nou.

— David, eşti acolo, sus?

Se întoarse şi o văzu pe Celia printre trunchiurile masive ale copacilor. Avea obrajii îmbujoraţi de ger şi de oboseala urcuşului. Ochii îi erau de aceeaşi nuanţă, ea şi eşarfa albastră pe care-o purta. Se opri la doi metri de el şi deschise gura să mai spună ceva, dar renunţă. În schimb, îşi scoase mănuşa şi mângâie scoarţa netedă a unui fag.

— Şi pe mine m-a adus bunicul Winston aici, pe când aveam doisprezece ani. Pentru el conta foarte mult să înţelegem sensul acestui loc.

David încuviinţă din cap şi fata ridică privirea spre el.

— De ce-ai plecat în felul ăsta? Toţi cred că ne vom lua iarăşi la bătaie.

— S-ar putea, spuse David.

Celia zâmbi.

— Eu nu cred că asta se va mai întâmpla vreodată.

— Ar trebui să coborâm. Peste puţină vreme se întunecă, zise el, fără să se mişte însă din loc.

— David, încearcă, te rog, s-o faci pe mama să înţeleagă. Ştii că trebuie să plec, că am ceva de rezolvat. Pe tine te va asculta. Te crede atât de deştept…

— Da! Mă crede deştept ca un căţeluş, râse el.

— Eşti singurul de care ascultă, insistă Celia. Cu mine se poartă de parc-aş mai fi un copil, şi-aşa va face întotdeauna.

David clătină din cap, zâmbind, dar redeveni imediat serios.

— De ce pleci tu, Celia? Ce încerci să dovedeşti?

— La naiba, David! Dacă nici tu nu mă-nţelegi, cine ar mai putea?

Trage aer în piept adânc, şi continuă.

— Spune-mi, citeşti ziarele, nu? În America de Sud oamenii mor de foame! Înainte de sfârşitul deceniului, cei mai mulţi de pe acel continent vor fi înfometaţi, dacă nu capătă un ajutor imediat. Şi nimeni, n-a studiat încă, acolo, metodele de agricultură tropicală. Nu s-a făcut nici o

cercetare, înţelegi? Solul lor este felurit şi nimeni nu ţine seama de asta. Incendiază pădurile şi se aleg, după doi-trei ani, cu o câmpie arsă de soare şi tare ca fierul. Sigur, îşi trimit câţiva studenţi străluciţi să înveţe aici agricultura modernă, numai că ei ajung în Iowa, în Kansas, în Minnesota sau în alt loc cretin, unde învaţă metode potrivite climatului temperat, nu celui tropical. Ei bine, noi am învăţat să facem agricultură şi în astfel de condiţii şi vom deschide nişte cursuri, direct acolo, pe câmp. Pentru asta m-am pregătit, iar doctoratul am să mi-l iau chiar cu acest proiect.

Cei din familia Winston erau fermieri, asta fuseseră dintotdeauna.

„Îngrijitori ai pământului, nu proprietari. Doar îngrijitori”, cum spusese, cândva, bunicul Winston.

Celia se apleca, îndepărtă stratul de frunze moarte şi gunoi, apoi se ridică, având mâna plină de pământ negru.

— Foametea se întinde! Oamenii au nevoie de atâtea, iar eu am aşa de mult de dăruit! Nu înţelegi asta? îi strigă ea lui David.

Strânse pumnul cu putere, modelând tina într-un bulgăre, care se sfărâmă din nou când îl atinse cu arătătorul. Lăsă pământul să i se scurgă printre degete şi împinse, grijulie, stratul protector de frunze peste locul rămas gol.

— M-ai urmărit ca să-ţi iei rămas-bun, din câte-mi dau seama! spuse David deodată, cu voce aspră. De data asta chiar mă părăseşti, nu? O privi atent şi ea încuviinţă încet din cap. Ai pe cineva, în grupul cu care pleci?

— Nu sunt sigură, David. Poate. Plecă fruntea şi începu să-şi tragă mănuşa înapoi, pe mână. Adică am fost sigură, până te-am văzut pe hol, până ţi-am văzut privirea când am intrat… Mi-am dat seama că nu mai ştiu.

— Ascultă-mă, Celia! Nu există defecte ereditare de care să ne temem. La dracu’, ştii şi tu, la fel de bine! Şi chiar dac-ar fi, pur şi simplu n-am face copii, nu? Nu există motiv care să ne împiedice, înţelegi? Nu există!

— Ştiu, încuviinţă ea.

— Pentru Dumnezeu, vino cu mine, Celia! Nu trebuie să ne căsătorim imediat. Îi lăsăm să se obişnuiască mai întâi cu ideea, căci, până la urmă, se vor obişnui. Întotdeauna o fac. Cei din familia noastră se adaptează uşor. Te iubesc, Celia!

Ea întoarse capul, pentru a-şi ascunde lacrimile. Le şterse repede cu mănuşa, apoi cu mâna goală, lăsând dâre pe obraji. David o trase către el şi-i sărută lacrimile, obrajii, buzele, în timp ce-i repeta mereu că o iubeşte.

După o vreme, ea se desprinse din îmbrăţişare şi porni în josul pantei. David o urmă.

— Nu pot lua acum o hotărâre. Nu-i corect. Ar fi trebuit să rămân în casă, nu să te urmăresc până aici. David, am promis că voi pleca peste două zile. Nu le pot spune că m-am răzgândit. E foarte important pentru mine şi pentru cei de-acolo. Nu mă pot hotărî, pur şi simplu, să nu mai plec. Tu ai fost un an la Oxford. Înţelege că şi eu trebuie să fac ceva.

O apucă de braţ şi-o opri, împiedicând-o să mai înainteze.

— Spune-mi doar că mă iubeşti! O dată, măcar! Spune-mi-o!

— Te iubesc, şopti ea foarte încet.

— Cât vei lipsi?

— Trei ani. Am semnat un contract.

El o privi cu neîncredere.

— Schimbă-l! Fă-l doar pentru un an. Până atunci termin şi eu facultatea... Ai putea preda aici. Să vină străluciţii lor studenţi la tine!

— Trebuie să ne întoarcem, altfel vor trimite după noi, îl întrerupse ea, apoi adăugă şoptit: Voi încerca să-l schimb. Dac-am să pot...

Două zile mai târziu, plecă.

David îşi petrecu Ajunul Anului Nou la ferma Sumner, cu părinţii şi cu o hoardă de mătuşi, unchi şi veri. În ultima zi a anului, bunicul făcu un anunţ.

— Vom construi un spital, sus, la Pârâul Ursului, pe partea cu moara.

David clipi. Locul se afla cam la o milă de fermă şi mult mai departe de orice altceva.

— Un spital?

Privi către unchiul Walt, care încuviinţă.

Clarence îşi privea cocteilul cu o expresie acră, în timp ce tatăl lui David, cel de-al treilea frate, urmarea rotocoalele de fum care-i ieşeau din pipă. David îşi dădu seama că toţi ştiau despre ce-i vorbea.

— De ce tocmai acolo? întrebă, în cele din urmă.

— Va fi un spital pentru cercetări, spuse Walt. Boli genetice, defecte ereditare, treburi de-astea. Va avea două sute de paturi.

David scutură neîncrezător din cap.

— Vă daţi seama cam cât ar costa? Cine-l finanţează?

Bunicul râse răutăcios.

— Senatorul Burke a fost atât de amabil să ne aranjeze primirea unor fonduri federale, spuse el, iar tonul vocii îi deveni caustic. În plus, am linguşit pe unii membri ai familiei, ca să-i conving să doneze şi ei câte ceva.

David se uită la Clarence, care părea îndurerat.

— Eu dau pământul, continuă bunicul Sumner. Deci sprijin ar fi, de ici, de colo…

— Dar cum de se implică Burke în afacerea asta? N-aţi votat niciodată pentru el, în nici una dintre campaniile în care-a candidat.

— I-am spus că vom scoate la iveală o grămadă de lucruri pe care le-am acoperit până acum şi că vom da, astfel, apă la moară opoziţiei. Dar dacă face cum zicem noi, îi dăm votul, şi vreau să spun că suntem o mulţime în familia asta, David. O grămadă întreagă.

— Ce să zic, jos pălăria! răspunse tânărul, fără să fie încă pe deplin convins. Îţi abandonezi clientela ca să te apuci de cercetări? îl întrebă el pe Walt.

Unchiul încuviinţă. David dădu peste cap paharul de cocteil.

— De fapt, am vrea să te angajăm şi pe tine, spuse Walt, cu calm.

David ridică brusc privirea.

— De ce? Nu mă ocup de cercetare medicală.

— Îţi cunosc specialitatea, continuă unchiul, la fel de liniştit. Avem nevoie de tine pe post de consultant, iar mai târziu ca şef al unui compartiment de cercetare.

— Bine dar nu mi-am terminat nici teza de doctorat, exclamă David, simţind că intra pe un teren alunecos.

— Da, o să mai faci pe femeia-în-casă încă un an pentru Selnick, şi s-ar putea să-ţi scrii şi teza, câte un pic, câte un pic. Deşi ai putea s-o termini şi într-o lună, dac-ai avea timp, nu?

David încuviinţă, fără tragere de inimă.

— Ştiu, continuă Walt, zâmbind uşor. Crezi că ţi se cere să renunţi la cariera de-o viaţă, pentru o halucinaţie?

Zâmbetul îi îngheţă, totuşi, când continuă:

— Însă noi, David, noi credem că o viaţă nu mai înseamnă acum decât doi, trei, cel mult patru ani de zile...

CAPITOLUL II

David îşi privi pe rând unchiul, tatăl, apoi pe ceilalţi unchi şi veri care se aflau în cameră şi, în cele din urmă, bunicul. Scutură din cap, neajutorat.

— E o nebunie! Ce vreţi să spuneţi?

Bunicul răsuflă zgomotos. Era un bărbat voinic, cu pieptul masiv şi braţele groase. Mâinile îi erau atât de mari, încât putea ţine în fiecare dintre ele câte o minge de baschet. Capul, însă, era partea cea mai impresionantă. Un cap de uriaş. Şi chiar dacă ani de zile lucrase cu mâna lui pământul, iar mai apoi supraveghease pe alţii care-o făceau pentru el, găsise timp să citească, mai mult decât oricare altul dintre cei pe care-i cunoştea David. Nu exista o carte a vreunui autor clasic despre care să nu ştie sau pe care să n-o fi citit. Biblioteca lui era mai bună decât cele mai multe biblioteci publice.

Bătrânul se aplecă în faţă şi începu să vorbească:

— Ascultă, David. Ascultă-mă bine! Îţi voi spune un lucru pe care nenorocitul ăsta de guvern nu îndrăzneşte încă să-l recunoască. Ne aflăm la începutul unui declin al economiei cum n-am mai cunoscut, nici noi, nici altă naţiune din lume. Recunosc semnele, David! Poluarea ne sufocă mai repede decât bănuiam. Radiaţia din atmosferă e atât de mare, cum n-a mai fost de la Hiroşima încoace: experimentele francezilor, ale chinezilor, scurgerile... Dumnezeu mai ştie de unde vin toate astea. De vreo doi ani, populaţia a încetat să mai crească. Noi, David, măcar vrem să încercăm o schimbare, pe când alţii sunt în aceeaşi situaţie şi n-au de gând să facă nimic. Un sfert din lumea de azi suferă de foame. Asta se întâmplă acum, nu peste zece ani, nici peste şase luni. Foametea durează deja de trei-patru ani şi se înrăutăţeşte. Sunt atâtea boli în lume, cum n-au mai fost de când bunul Dumnezeu a trimis ciuma peste egipteni. Şi, despre multe dintre ele, încă nu ştim nimic...

Secetă şi inundaţii – ca niciodată... Anglia se transformă în deşert. Bălţile şi mlaştinile se usucă. Au dispărut specii

întregi de peşti, pur şi simplu, şi asta numai într-un an sau doi. S-a terminat cu pescuitul oceanic. Industria batogului, practic, nu mai există. Codul pe care-l prind e bolnav, nu poate fi mâncat. Pe coasta de vest a Americilor nu se mai pescuieşte deloc.

Toate afurisitele de culturi au câte un parazit care se face din ce în ce mai rău. Mana porumbului, a soiei, rugina grâului... Acum reducem exportul de alimente, iar la anul probabil îl vom înceta de tot. Avem lipsuri la care nu ne-am gândit niciodată. Staniul, cuprul, aluminiul, hârtia. Până şi clorul, Dumnezeule mare! Ce credeţi că se va întâmpla, atunci când nu vom mai putea purifica apa de băut?

Pe măsură ce vorbea, se întuneca la faţă şi devenea tot mai furios, ţintindu-şi întrebările retorice către David, care-l privea fără să poată să spună un cuvânt.

— Şi n-au nici un fel de soluţie! continuă bunicul. Ştiu să se descurce atât cât au ştiut şi dinozaurii să-şi salveze specia. Am modificat reacţiile fotochimice ale atmosferei şi ne-am trezit că nu ne putem adapta destul de repede la noile radiaţii! S-a spus, pe ici, pe colo, că ar fi o problemă majoră, dar parcă cine ascultă? Dobitocii ăia vor pune toate catastrofele pe seama condiţiilor locale şi nu vor recunoaşte în ruptul capului că este o situaţie globală – asta până când va fi prea târziu să se mai poată face ceva.

— Dar dacă lucrurile stau aşa cum crezi tu, ce s-ar mai putea face? întrebă David, căutând sprijin din priviri, inutil, la doctorul Walt.

— Să închidă uzinele, să oprească avioanele la sol, să pună capăt mineritului, să arunce maşinile la fiare vechi. Bineînţeles că n-o vor face şi chiar dac-ar face-o, catastrofa e inevitabilă. Va izbucni în curând, David. În doi-trei ani va izbucni...

Când termină de vorbit, îşi bău cocteilul şi puse, cu zgomot, cupa de cristal pe masă. David tresări.

— Va fi cea mai mare lovitură din istorie, de când s-a apucat omul să zgârie semne pe stânci. Iar noi ne pregătim pentru asta. Eu, cel puţin, asta fac. Avem pământ, şi oameni care să-l muncească, şi vom avea spitalul nostru, în

care vom căuta mijloace de a ne păstra în viaţă şi animalele, şi oamenii. Când lumea va intra în panică, noi vom supravieţui. Când ei vor muri de foame, noi vom avea cu ce ne hrăni.

Se opri brusc şi-l studie pe David, cu ochii mijiţi.

— Eu am fost de părere că vei pleca de aici convins c-am înnebunit cu toţii. Dar te vei întoarce, băiete. Te vei întoarce înainte ca sângerul să înflorească, pentru că vei vedea semnele şi le vei recunoaşte.

David se întoarse la şcoală, la teza de doctorat şi la munca stupidă de la Selnick. Celia nu-i scria, iar el nu-i cunoştea adresa. Când încercase s-o afle, mama lui recunoscuse că nimeni nu auzise nimic despre ea.

În februarie, ca replică la embargoul alimentar, Japonia trecu la restricţii comerciale, făcând imposibile orice legături economice noi. Japonia semnă cu China un tratat de ajutor reciproc. În martie, ocupă Filipinele, cu toate lanurile sale de orez, iar China îşi aminti de vechea tutelă, de mult uitată, asupra peninsulei Indochina, pentru orezul din Cambodgia şi Vietnam.

La Roma, Los Angeles, Galveston şi Savannah izbucni holera. Arabia Saudită, Kuweitul, Iordania şi alte câteva state arabe înaintară un ultimatum: Statele Unite urmau să le garanteze o cantitate anuală de grâu şi să întrerupă orice ajutor către Israel, altfel nici americanii şi nici europenii nu vor mai primi o picătură de petrol. Şi s-au ţinut de cuvânt, pentru că refuzau să creadă că Statele Unite nu le pot satisface cererile. S-au impus, imediat, restricţii internaţionale de călătorie, iar guvernul, prin decret dat de preşedinte, înfiinţă un departament nou, cu statut de cabinet: Biroul de Informaţii.

•••

Când David s-a întors acasă, cerceluşii păreau pete roz, neclare, pe fondul cerului limpede de mai. S-a oprit la fermă doar atât cât să se schimbe şi să-şi lase pachetele cu amintiri din facultate. S-a dus apoi la ferma Sumner, unde se mutase Walt, de când supraveghea construirea spitalului său.

Walt avea un birou la parter, în care zăceau în neorânduială cărţi, caiete, planuri şi scrisori. Îl salută pe David de parcă n-ar fi fost niciodată plecat.

— Uită-te aici, spuse. Ştii ceva despre cercetările lui Semple şi Frerrer? Prima generaţie de şoareci clonată n-a prezentat nici urmă de degenerare. Indivizii rezultaţi erau la fel de viabili şi se reproduceau normal. Acelaşi lucru şi pentru a doua, şi a treia generaţie. De la a patra, însă, speranţa de viaţă a scăzut drastic şi-a apărut o tendinţă stabilă, ireversibilă, spre extincţie. Oare de ce?

David se lăsă greu în scaun şi-l privi cu atenţie pe Walt.

— De unde ştii asta?

— De la Vlasic, răspunse Walt. Am fost colegi la medicină şi, cu toate că după aceea am urmat direcţii diferite, ne-am scris în continuare. Pe el l-am întrebat.

— Îi cunoşti, deci, lucrările?

— Da. Se pare că şi la maimuţele rhesus, pe care le-a folosit el, se manifestă aceeaşi tendinţă la a patra generaţie. Declinul, apoi extincţia.

— Nu-i chiar aşa, îl contrazise David. A trebuit să-şi întrerupă cercetările anul trecut, din lipsă de fonduri, aşa că nu cunoaştem exact speranţa de viaţă la ultimele loturi. Ştim doar că declinul începe la al treilea ciclu de clone, prin reducerea potenţei. Vlasic încrucişa natural indivizi din fiecare generaţie şi verifica normalitatea progeniturilor. A treia clonă avea potenţa redusă la un sfert. Descendenţii lor naturali se năşteau cu acelaşi nivel de potenţă, care scădea continuu până la a cincea generaţie naturală, obţinută numai prin reproducerea sexuală. De aici, potenţa începe să crească şi probabil c-ar fi ajuns din nou la normal.

Walt îl urmărea cu atenţie şi, din când în când, încuviinţa.

— Cam asta s-a întâmplat cu şirul de clone, continuă David. Modificările din şirul patru au fost însă drastice. Au început să apară malformaţii, iar speranţa de viaţă a scăzut sub şaptesprezece procente. Toţi indivizii anormali erau sterili. Potenţa a ajuns la patruzeci şi opt de procente şi a continuat să scadă cu fiecare generaţie reprodusă natural.

La a cincea, nici un descendent n-a supravieţuit mai mult de-o oră, două. Cam asta-i cu şirul patru de clone. Când s-a încercat să se meargă mai departe, rezultatul a fost şi mai prost. La şirul cinci, anomaliile erau teribile şi absolut toţi indivizii erau sterili. Nici nu s-a mai consemnat speranţa de viaţă: şirul şase n-a mai existat, pentru că nici un exemplar nu a supravieţuit.

— O fundătură, spuse Walt şi-i arătă un teanc de reviste şi de extrase. Speram că situaţia a fost depăşită, că a apărut vreo altă metodă sau că s-a descoperit vreo eroare. Care va să zică, la generaţia a treia se schimbă macazul?

David ridică din umeri.

— Informaţiile mele ar putea fi învechite. Ştiu că Vlasic s-a oprit din cercetările sale anul trecut, dar Semple şi Frerrer se ocupă de asta în continuare, sau, cel puţin aşa făceau până luna trecută. S-ar putea să aibă noutăţi de care eu să nu ştiu. Te gândeşti la şeptel, da?

— Bineînţeles. Ai auzit zvonurile? Nu se mai înmulţesc aşa cum trebuie. E-adevărat că nu avem cifre exacte, dar, la naiba, avem turma noastră şi numărul vitelor a scăzut la jumătate.

— Am auzit câte ceva... Dar mi se pare că Biroul de Informaţii a dat o dezminţire.

— Aşa este, confirmă Walt cu seriozitate.

— Probabil că se ocupă de problema asta, spuse David. Cineva trebuie să se ocupe, nu?

— Chiar dacă-i aşa, nimeni nu spune nimic.

Walt se ridică, având pe chip un rictus amar.

— Aprovizionarea spitalului merge bine?

— Deocamdată, da. Bineînţeles că ne grăbim de parcă lumea s-ar sfârşi mâine. Slavă Domnului, încă nu avem probleme cu banii. Adunăm o mulţime de lucruri cu care nu prea ştim ce-o să facem, dar cred că e mai bine să comand tot ce-mi trece prin minte, decât să ne dăm seama la anul că ne lipseşte exact ceea ce ne trebuia mai mult.

David se apropie de fereastră şi privi ferma. Era înverzită toată, iar primăvara se pregătea să lase locul verii. Pe câmp porumbul strălucea verde, mătăsos – la fel ca întotdeauna.

— Aş vrea să văd şi eu ce echipament de laborator ai comandat şi ce ţi-au adus până acum, ceru el. Apoi, să vedem dacă pot face rost de un permis de călătorie cu care s-ajung pe coastă. Voi vorbi cu Semple, l-am mai întâlnit de câteva ori. Dacă se mai ocupă cineva de asta, cu siguranţă echipa lui o face.

— Şi Selnick la ce lucrează?

— La nimic. A pierdut fondurile, iar studenţii lui au fost trimişi acasă.

David îi zâmbi deodată unchiului său.

— Priveşte, sus, pe deal, este un sânger care stă să înflorească.

CAPITOLUL III

David era frânt de oboseală. Îl durea fiecare muşchi şi capul îi vâjâia. De două zile se afla pe drum, către coastă, la Harvard, la Washington, şi acum nu-şi mai dorea decât să doarmă, chiar de-ar fi să se oprească lumea din mers, în răstimp. De la Washington la Richmond, călătorise cu trenul. Acolo nu găsise nici o maşină de închiriat, şi chiar de-ar fi dat de vreuna, n-avea benzină, aşa că pedală restul drumului pe o bicicletă furată. Nu crezuse niciodată că picioarele te pot durea atât de tare.

— Eşti sigur că ăia de la Washington nu vor reuşi să obţină o audienţă? întrebă bunicul Sumner.

— Nimeni nu vrea să-i asculte pe profeţi, răspunse David. Selnick fusese şi el membru al grupului şi stătuseră puţin de vorbă. Guvernul trebuia să recunoască importanţa catastrofei care avea să vină şi să ia urgent măsuri ca s-o prevină, sau măcar s-o mai tempereze. În schimb, a preferat să ne îmbete cu promisiunea unei redresări prevăzute pentru toamnă. În cele şase luni care vor veni, cei destul de deştepţi şi de bogaţi au să cumpere tot ce prind, pentru că, după aceea, n-o să mai fie nimic de cumpărat.

— Apropo, Selnick spune c-ar trebui să-i cumpărăm echipamentul. Şcoala nu va pierde ocazia de a scăpa de el, şi încă foarte ieftin.

— Auzi, ieftin! râse David. Probabil vreun sfert de milion.

— Fă o ofertă! se răsti bunicul Sumner.

Walt încuviinţă gânditor. David se ridică nesigur în picioare, dădu din cap, apoi le făcu semn cu mâna şi se retrase către dormitor.

Oamenii mai mergeau încă la muncă. Fabricile mai produceau, dar nu la fel de mult şi doar produse de care era absolută nevoie, grăbindu-se să treacă şi ele pe cărbuni. Se gândea la oraşele înnegrite, la flotele de camioane ruginite, la porumbul şi grâul care putrezeau pe câmp. Şi apoi la comitetele pentru priorităţi, care se agitau, luptau şi făceau

propagandă pentru o cauză sau alta. Trecu mult timp până când muşchii încordaţi i se destinseră îndeajuns ca să poată sta liniştit, şi încă şi mai mult până când i se linişti mintea, ca să poată adormi.

Spitalul se ridica mai repede decât părea posibil. Se lucra în două schimburi, pentru că banii nu mai contau pentru familia Sumner. Un şopron lung adăpostea lăzi şi cutii cu echipament de laborator, care aştepta să fie folosit. David lucra într-un laborator improvizat, încercând să reproducă experimentele lui Frerrer şi Semple. La începutul lui iulie, sosi la fermă şi Harry Vlasic. David îl privea pe omuleţul gras, miop şi aprig la mânie, cu aceeaşi veneraţie şi cu acelaşi respect pe care le-ar fi avut un student la fizică în faţa lui Einstein.

— Deci! începu Vlasic. Recolta de porumb e compromisă, după cum era şi de aşteptat. Monocultură! Pe dracu'! Vor salva vreo şaizeci la sută din recolta de grâu, nu mai mult. Iar în iarna asta, hă, aşteptaţi numai şi-o să vedeţi! Acum, gata, arătaţi-mi peştera!

Îl conduseră până la intrare, la vreo sută de metri de spital. Intrară şi aprinseră lanternele. Grota măsura peste o milă lungime, în partea principală, şi câteva ramificaţii duceau către alte zone, de întindere mai mică. În capătul unuia din pasajele cele mai mici, curgea liniştit un pârâu întunecat. Apă de izvor, bună de băut. Vlasic dădea tot timpul din cap. Terminaseră de cercetat întreaga peşteră, dar el încă mai dădea aprobator din cap.

— Da, e bine! spuse, în cele din urmă. Va merge. Laboratoarele vor intra acolo, în pasajul subteran care va face legătura cu spitalul, pentru a le feri de contaminare. Bine!

Toată vara şi apoi toamna au lucrat câte şaisprezece ore pe zi. În octombrie, s-a abătut primul val de gripă, mai rău chiar decât cel din 1917-1918. În noiembrie, a apărut o boală nouă. Pe la colţuri se vorbea despre ciumă, dar Biroul de Informaţii o declară ca fiind gripă. Tot în noiembrie, a murit şi bunicul Sumner. Abia acum află David că el şi cu Walt erau singurii moştenitori ai unei averi mai mari decât

îşi închipuise vreodată şi, pe deasupra, şi-n bani gheaţă. În ultimii doi ani, bătrânul preschimbase totul în bani.

În decembrie, au început să sosească rudele, venind din oraşele şi satele răspândite de-a lungul văii, şi se adăpostiră în spital şi în clădirile personalului. Raţionalizarea, piaţa neagră, inflaţia şi tâlhăriile transformaseră oraşele în adevărate câmpuri de bătălie. Pe deasupra, guvernul oprise toate tranzacţiile şi nimic nu mai putea fi cumpărat sau vândut fără aprobare. Armata ocupa clădirile, iar funcţionarii guvernamentali supravegheau împărţirea strictă a raţiilor care deveniseră obligatorii.

Rudele au venit cu tot ce aveau: Jeremy Streit îşi cărase uneltele de fierărie în patru camioane, Eddie Beauchamp îşi mutase cabinetul stomatologic, iar tatăl lui David luase din magazin cam tot ce putuse duce... Comunitatea se mărise şi existau acum stocuri importante de diferite produse.

Radioul şi televiziunea îşi încetaseră emisia şi guvernul nu mai putea controla panica tot mai mare. Pe douăzeci şi opt decembrie, se declară legea marţială. Cu şase luni mai târziu, însă.

Când începură ploile de primăvară, nu mai trăia nici un copil sub opt ani, iar din cei trei sute nouăsprezece oameni sosiţi la început în vale, mai vieţuiau doar două sute unu. În oraşe, pierderile erau cu mult mai mari.

•••

David studia cu atenţie fătul de porc pe care se pregătea să-l disece. Era zbârcit şi uscat, cu oasele prea moi şi ganglionii umflaţi şi tari. De ce? De ce degenera a patra generaţie? Harry Vlasic aruncă o privire fugară, apoi se îndepărtă cu capul plecat, adâncit în gânduri.

„Nici măcar el nu poate veni cu vreun răspuns”, gândi David, cu un soi de satisfacţie.

Seara, cei trei se întâlniră şi examinară din nou situaţia. Aveau suficiente provizii ca să-i hrănească pe cei două sute de oameni, mult timp de-acum încolo, provizii pe care le obţinuseră prin înmulţire naturală ori prin clonarea celei de-a treia generaţii de animale. Erau în stare să cloneze până la patru sute de animale o dată – păsări, porci, vite. Dar

dacă toate animalele aveau să devină sterile, aşa cum se părea, atunci stocul de alimente era limitat.

David îi privea pe cei doi mai în vârstă decât el, ştiind că ocoleau, în mod voit, cealaltă problemă: dacă şi oamenii deveneau sterili, cât timp oare vor mai avei nevoie de un stoc permanent de hrană?

— Ar trebui să izolăm un lot steril de şoareci, spuse el, şi să urmărim redobândirea fertilităţii cu fiecare nouă generaţie.

Vlasic se încruntă şi clătină din cap.

— Dac-am avea o duzină de studenţi care să ne-ajute, poate! zise, pe un ton sec.

— Trebuie să ştim! replică David, brusc înflăcărat. Ne purtăm de parc-ar fi vorba de un plan de urgenţă pe cinci ani, menit să ne-ajute să depăşim o criză vremelnică. Dar dacă nu-i aşa? Oricare-ar fi cauza sterilităţii, ea apare la toate animalele. Trebuie să aflăm care este!

Walt se uită pieziş la David.

— N-avem nici timp şi nici posibilităţi pentru o asemenea cercetare.

— Fals! replică David, ferm. Putem să ne producem singuri curentul electric de care avem nevoie, ba chiar şi-n plus. Şi-apoi, există echipament pe care nici nu l-am despachetat...

— Pentru că nu ştie nimeni să-l folosească! adăugă Walt, răbdător.

— Eu da. Mă voi ocupa de el în timpul liber.

— Care timp liber?

— Dacă nu-l am, mi-l voi face.

Se uită fix la Walt, până când acesta sfârşi prin a ridica din umeri, în semn de aprobare.

În iunie, David avea deja primele rezultate.

— Grupul A, din generaţia a patra, are un sfert din capacitatea de reproducere normală.

Vlasic nu era surprins, pentru că-i urmărise atent munca, în ultimele trei-patru săptămâni. Walt, în schimb, îl privi neîncrezător.

— Eşti sigur? şopti el, după un timp.

— A patra generaţie de şoareci sterili, obţinută prin clonare, a prezentat aceeaşi degenerare ca la toate clonele de până atunci, spuse David pe un ton obosit. Însă un sfert din ei erau fertili. Descendenţii lor trăiesc mai puţin, dar pot avea pui. Numărul de indivizi fertili creşte până la generaţia a şasea, în care ajung să reprezinte nouăzeci şi patru la sută din populaţie, iar speranţa lor de viaţă se apropie de limita normalului.

Tot ce spunea era trecut în diagramele pe care Walt le studia acum. A, A 1, A 2, A 3, A 4, ca şi toţi descendenţii lor prin reproducere sexuală – a, a1, a2... Nu mai existau grupuri clonate după A 4, pentru că nu supravieţuise nici unul până la maturitate.

David se lăsă pe spate, închise ochii şi gândul îi zbură la un pat, la o pătură trasă până-n gât şi apoi la un somn adânc, fără griji.

— Organismele superioare trebuie să se reproducă sexual sau să dispară, iar noi, aici, deţinem cheia. Există ceva, în interiorul celulei, care ţine minte ce-a fost şi readuce totul la normal, murmură el visător.

— Ai să devii cineva când ai să publici asta, zise Vlasic, aşezându-şi mâna pe umărul lui David.

Se aşeză apoi lângă Walt, ca să-i arate câteva detalii pe care acesta le-ar fi putut trece cu vederea.

— O lucrare minunată! spuse el încetişor, răsfoind cu entuziasm dosarul. Excelentă! Aruncă din nou o privire către David. Bănuiesc că-ţi dai seama şi de celelalte implicaţii ale studiului...

Tânărul ridică ochii şi, întâlnind privirea lui Vlasic, încuviinţă. Walt îi studia încurcat, când pe unul, când pe celălalt. David se ridică şi se întinse.

— Trebuie să merg la culcare.

Dar adormi după multă vreme. Stătea singur, într-o cameră a spitalului, mai norocos decât majoritatea, care dormeau câte doi. Spitalul avea mai mult de două sute de paturi, dar puţine camere pentru o singură persoană.

Se gândea la implicaţii. Ştiuse despre ele de la început, chiar dacă pe-atunci nu şi-o recunoştea nici lui, iar acum nu

se simţea suficient de pregătit să le pună în practică. Nici nu erau siguri că vor avea vreodată nevoie să le aplice. În grup erau deja trei femei gravide, după un an şi jumătate de sterilitate, însă Margaret mai avea puţin până la naştere, iar copilul mişca şi părea sănătos. Încă cinci săptămâni şi poate că nu va mai trebui să discute despre aceste implicaţii.

Margaret însă nu avu răbdare cinci săptămâni; după numai două, aducea pe lume un copil mort. Zelda pierdu şi ea sarcina, în săptămâna următoare, apoi – după încă o săptămână – May le imită. Din cauza ploilor abundente din vară, nu reuşiseră să cultive decât legume, şi asta era o altă nenorocire.

Walt se apucă să testeze fertilitatea bărbaţilor. Rezultatele îl descurajară. Nici un bărbat din vale nu mai putea procrea.

— Aşa deci! spuse Vlasic, încet. De-abia acum ne vom da seama de importanţa cercetărilor lui David.

CAPITOLUL IV

Iarna sosi devreme, cu ploi îngheţate, care nu se mai terminau. În laborator se muncea şi mai mult. David mulţumea în gând bunicului pentru că insistase să cumpere echipamentul lui Selnick. Putea să sintetizeze liniştit placentele artificiale, pentru că avea instrucţiuni amănunţite şi, în plus, un set complet de programe de calculator pentru lichidul amniotic. Înţelegea acum de ce insistase atât de mult Selnick să cumpere toată aparatura.

— O să vezi! O să vezi! spusese el, cu patimă.

La o săptămână după asta, l-au găsit spânzurat, însă echipamentul pornise deja către valea Virginiei.

Lucrau şi dormeau în laboratorul pe care-l părăseau doar ca să meargă la masă. Ploile de primăvară luară locul celor de iarnă, şi vremea se îmblânzi.

David tocmai ieşea din cantină, cu gândul la experimente, când cineva îl apucă de braţ. Nu-şi mai văzuse mama de săptămâni, dar dacă nu l-ar fi oprit, ar fi trecut pe lângă ea, salutând-o din mers. Arăta ciudat, copilăroasă. Îşi întoarse privirea către fereastră, aşteptând ca femeia să-i dea drumul la braţ.

— Celia se întoarce, şopti ea. A spus că-i bine, sănătoasă.

David încremeni. Continuă să privească afară, fără să vadă nimic.

— Unde-i acum?

Ascultă foşnetul hârtiei ieftine şi, pentru că răspunsul întârzia să apară, se răsuci şi repetă întrebarea.

— Unde este?

— La Miami, răspunse ea în cele din urmă, după ce aruncă din nou o privire peste cele două pagini scrise de mână. Cred că are ştampila poştei de-acolo. A trimis-o de mai bine de două săptămâni, pe douăzeci şi opt mai. Şi zice că n-a primit nici una dintre scrisorile noastre.

Îi strecură în mână foile, apoi plecă, fără să ia în seamă lacrimile care-i umpluseră ochii.

David nu se apucă să citească scrisoarea decât după ce maică-sa ieşise pe uşa cantinei.

„O vreme am stat în Columbia, vreo opt luni. Şi m-a înţepat o insectă despre care nimeni nu-mi spune nimic.”

Scrisul era tremurat şi nesigur. Îl căută pe Walt.

— Trebuie să mă duc după ea! Să nu dea cumva peste gaşca de la ferma Winston.

— Ştii doar că nu poţi pleca acum...

— Nu e o problemă de opţiune. Trebuie s-o fac!

Walt îl studie o clipă, apoi ridică din umeri.

— Şi cum vrei să ajungi până acolo şi înapoi? Benzină nu e, pentru că nu îndrăznim s-o folosim decât la câmp.

— Da, ştiu, spuse David nervos. Dar mai avem şareta. Cu Mike pot merge pe drumuri lăturalnice.

Ştia că Walt calculează în minte, ca şi el, timpul de care avea nevoie. Simţi că-i împietreşte faţa şi i se crispează mâinile. Unchiul făcu însă un gest aprobator din cap.

— Atunci, plec mâine în zori.

Walt repetă gestul.

— Mulţumesc, spuse David scurt.

N-avea de gând să se contrazică, nici să recunoască un lucru pe care-l ştiau amândoi: nimeni nu putea spune cât va trebui s-o aştepte pe Celia, şi nici dacă va mai reuşi să ajungă înapoi, la fermă.

La trei mile distanţă de ferma Winston, David deshămă calul şi ascunse şareta în tufişuri. Şterse apoi urmele lăsate de roţi şi-l duse pe Mike în pădure. Aerul fierbinte şi apăsător ameninţa cu ploaie. De undeva, din stânga, răzbătea vuietul Pârâului Cotit, care ieşea din matcă. Păşi cu grijă pe pământul mustind de apă, atent să nu se afunde până la glezne în noroiul înşelător al văii. Ferma Winston era deseori inundată, însă bunicul Winston susţinea sus şi tare că aşa se îngraşă pământul şi n-avea de gând să blesteme natura pentru furiile ei repetate.

— Dumnezeu n-a făcut felia asta de pământ ca să îndure la nesfârşit, spunea el. Vine o vreme când trebuie şi ea să se odihnească, la fel ca orice fiinţă. O s-o lăsăm în pace anu’ ăsta, şi când s-o usca, o să-i dăm ceva trifoi.

David începu să urce, ducându-l de frâu pe Mike, care, în răstimpuri, necheza uşor.

— Doar până la movilă, băiete, murmură David încetişor. Acolo o să poţi adăsta şi paşte liniştit, până vine Celia.

Bunicul Winston îl dusese odată la movilă, pe când avea vreo doisprezece ani. Îşi amintea de ziua aceea, la fel de încinsă şi calmă ca şi asta. Bunicul, băţos şi puternic, se oprise pe movilă şi se sprijinise de trunchiul masiv al unui stejar alb.

— David, copacul ăsta i-a văzut pe indieni, pe vremea când valea era a lor, i-a văzut pe primii colonişti şi pe bunicul meu, care s-a aşezat aici. Într-un fel, e prietenul nostru. Ştie toate secretele familiei.

— Pământul ăsta mai e al tău, bunicule?

— Pân-aici, băiete, cu copac cu tot! De partea cealaltă, începe rezervaţia, dar stejarul de-aici este pe pământul nostru. Şi-al tău, David! Într-o zi vei veni aici, te vei sprijini de trunchiul lui şi vei înţelege că ţi-e prieten, aşa cum mi-a fost şi mie, toată viaţa. Să-l ferească Dumnezeu pe ăl de-o să-ndrăznească să ridice toporul la el!

Coborâseră pe partea cealaltă a movilei, apoi urcaseră iar, mai departe, pe o pantă abruptă, până când bunicul se oprise cu mâna pe umărul copilului de-atunci.

— Aşa arăta locul aici şi-acum un milion de ani, David!

Dintr-o dată, timpul se întorsese mult înapoi; unul sau o sută de milioane de ani, i se păreau la fel de aproape. Auzea parcă zgomotul de paşi al uriaşelor reptile şi aproape că simţi în nări răsuflarea fetidă a unui tiranozaur. Sub copacii înalţi era răcoare şi se prelingeau vălătuci de ceaţă. La umbra lor, se târau lăstare dornice de o rază de lumină rătăcită printre coroanele arborilor. Acolo unde soarele găsea un loc prin care să se strecoare, se iţea, auriu şi blând, un astru al altor timpuri. Acolo unde umbra era mai adâncă, răsăriseră un fel de tufe, pe un covor de muşchi şi licheni, de coada-rândunicii şi ferigă. Rădăcinile copacilor, arcuite greoi, erau îmbrăcate într-un covor verde, mătăsos.

David se împiedică şi, căutând cu mâna un sprijin, se propti de uriaşul stejar prieten. Îşi apăsă câteva clipe

obrazul pe coaja aspră, apoi se trase într-o parte şi privi prin jungla de crengi, fără să poată zări cerul. Pe vreme de furtună, stejarul l-ar fi ferit de furia ploii, însă avea oricum nevoie de un adăpost, care să-l ferească de picăturile prelinse printre frunze, gata să ude pământul lacom.

Înainte să-şi construiască refugiul, cercetă ferma cu binoclul. În spatele casei, se aflau cinci indivizi care munceau grădina. Nu putea spune dacă erau bărbaţi sau femei, pentru că toţi purtau părul lung, blugi, erau desculţi şi slabi. De fapt, nici nu conta. Recolta din grădină părea că nu există, pentru că plantele erau rare şi fragile. Cercetă şi câmpul dinspre est şi aici parcă se schimbase ceva, dar nu putea spune în ce fel. Brusc, se lumină la chip, a înţelegere: acolo răsărea porumbul. Pe câmpul acela, bunicul Winston schimbase cultura în fiecare an, când grâu, când lucernă, când soia. Terenul din vale era inundat, iar cel dinspre nord fusese năpădit de buruieni. Îşi întoarse binoclul spre clădiri. Descoperi cu totul şaptesprezece persoane, dar nici un copil mai mic de opt-nouă ani. Celia nu se zărea nicăieri, iar pe drum nu mai trecuse nimeni de mult timp, căci era acoperit de buruieni. Celor de acolo nu părea totuşi să le pese prea mult.

Îşi ridică un adăpost – lipit de stejar, de unde putea să se întindă şi să urmărească ferma – şi îl acoperi cu crengi de brad. Furtuna care se abătu după o jumătate de ceas trecu fără să-l ude. Printre răsadurile din grădină curgeau firişoare de apă şi ferma, care arunca acum sclipiri argintii, părea feerică de la distanţă. Ştia însă că depărtarea îi dădea această iluzie, că argintul fermei era doar apa noroioasă, adâncă de-o palmă. Pământul era sătul, nu mai putea să absoarbă apa care se scurgea încet către Pârâul Cotit – din ce în ce mai umflat, la rândul lui – către câmpul din nord şi lanul de porumb de-acolo.

În cea de-a treia zi, apa ajunse la porumb şi lui i se făcu milă de oamenii care priveau nenorocirea fără să poată interveni. Încă mai îngrijeau grădina, dar recolta avea să fie slabă. Până acum numărase douăzeci şi doi de oameni şi bănuia că alţii nu mai erau.

În după-amiaza aceea, pe când furtuna biciuia valea, îl auzi pe Mike nechezând şi se târî afară din adăpost, să vadă ce se-ntâmplă. Pe movilă, în josul pantei, lui Mike nu-i păsa prea mult de ploaie şi era apărat de vânt, dar continua să necheze. David înconjură ferit copacul, cu o mână cumpănind puşca de vânătoare şi cu cealaltă streaşină la ochi – pavăză de ploaie. O siluetă urca greu, cu capul plecat, împiedicându-se mereu. Se oprea la fiecare pas şi pornea iar, fără să-şi ridice ochii la ploaia care-o orbea. David aruncă puşca în adăpost şi-i alergă în întâmpinare.

— Celia! strigă el. Celia!

Ea se opri şi ridică privirea. Apa îi curgea pe obraji şi-i lipea părul de frunte. Îşi aruncă geanta de umăr, care-i făcea mersul greoi, şi alergă spre el. Iar când o prinse-n braţe şi o strânse cu putere la piept, plângea la fel ca şi ea.

Ajunşi sub adăpost, îi scoase hainele ude şi o frecă bine cu un prosop, apoi o înfăşură într-una din cămăşile lui. Avea buzele albăstrii, iar pielea îi devenise aproape translucidă, nepământean de albă.

— Ştiam că te găsesc aici! rosti ea.

Ochii-i erau mari, albaştri, mult mai albaştri decât îşi amintea, sau poate doar părea aşa, în contrast cu pielea palidă. Îşi amintea că în trecut era veşnic bronzată.

— Ştiam că vei veni! răspunse el. Când ai mâncat ultima oară?

Ea clătină din cap.

— N-am crezut că poate fi atât de rău aici! Mă gândeam că e doar propagandă. Toată lumea crede asta.

David făcu un gest de resemnare şi aprinse spirtiera. Femeia stătea înfăşurată în cămaşa lui groasă şi-l privea cum deschide o conservă şi-o încălzeşte.

— Cine sunt cei de la fermă?

— Venetici. Bunicul şi bunica Wiston au murit anul trecut, apoi au apărut ăştia. Pe mătuşa Hilda şi pe unchiul Eddie i-au pus să aleagă, să stea cu ei sau s-o şteargă, dar Wandei nu i-au lăsat nici o şansă, au păstrat-o pentru ei.

Ea privi lung spre vale şi dădu din cap a înţelegere.

— N-am ştiut că-i chiar atât de rău! N-am crezut!

Întrebă apoi, fără să-şi întoarcă privirea către el:

— Mama, tata?

— Morţi, Celia. Amândoi. Gripa de-acum un an…

— De-aproape doi ani nu am primit nici o scrisoare, spuse ea. Ştii, ne-au obligat să plecăm din Brazilia, dar nu aveam cu ce ajunge acasă. Am trecut în Columbia şi cei de-acolo ne-au promis repatrierea în trei luni. Apoi au venit într-o noapte – foarte târziu, aproape în zori, şi ne-au spus că trebuie să fugim, pentru că începuseră revoltele.

El plecă fruntea în semn că înţelege, deşi fata continua să privească ferma, fără să-l vadă. Îi venea să-i spună să-şi plângă părinţii, să plângă din suflet, ca s-o poată lua în braţe şi s-o consoleze. Ea însă continua să stea nemişcată şi să vorbească, fără nici o expresie în glas.

— Ne căutau pe noi, americanii. Ne învinuiau că-i lăsăm să moară de foame! Ei încă mai cred că aici totul e bine. Şi eu credeam la fel, de ce să mint. Nimeni nu lua seama la veştile care veneau. S-au repezit ca turma după noi şi-am fugit – nouăsprezece oameni, într-o barcă. Apoi ne-am apropiat prea mult de coasta Cubei şi-au tras asupra noastră.

David îi atinse braţul, făcând-o să tresară şi să tremure.

— Celia, întoarce-te aici şi mănâncă ceva. Nu mai povesti nimic. Mai târziu, ai să ne spui tuturor ce s-a întâmplat.

Ea îl privi şi aprobă încetişor din cap.

— Niciodată nu voi mai vorbi despre asta, David. Voiam doar să ştii că nu mi-a stat în putere să fac nimic. Voiam să ajung acasă, dar nu exista nici o cale.

Nu mai era chiar atât de vânătă de frig şi el o privi, uşurat, cum începe să mănânce. Era flămândă. Pregăti cafeaua, ultima din raţia lui.

— Vrei să-ţi spun ce s-a mai petrecut pe-aici?

— Nu încă, răspunse Celia, clătinând din cap. I-am văzut pe cei din Miami încercând să plece altundeva, aşteptând zile în şir la cozi interminabile, strivindu-se în trenuri. Evacuau oraşul. Unii cădeau morţi şi nimeni nu-i băga în seamă. Mai bine să nu-mi spui încă nimic.

Furtuna trecuse şi noaptea era rece. Se îngrămădiră sub pătură, sorbind, în tăcere, din cafeaua fierbinte. Când Celia lăsă cana din mână cu un gest moale, David i-o luă şi o puse deoparte, apoi o întinse pe fată în aşternutul pregătit.

— Te iubesc, Celia, murmură. Dintotdeauna te-am iubit.

— Şi eu te iubesc, David. Dintotdeauna.

Ţinea ochii închişi, iar genele ei negre păreau şi mai negre, pe fondul obrajilor palizi. David se aplecă, o sărută pe frunte şi o înveli mai bine. Rămase apoi treaz încă multă vreme, privind-o cum doarme. În timpul nopţii, ea tresări în somn, gemând agitată, şi el o strânse ocrotitor în braţe, până ce se linişti. Nu se trezise de tot şi cuvintele pe care le rostea erau de neînţeles.

Dimineaţă, părăsiră stejarul şi se îndreptară către ferma Sumner. Deşi drumul până la şaretă îl străbătură călare, când ajunseră Celia tremura epuizată, şi buzele i se învineţiseră din nou, cu toată căldura de-afară. Pentru că în şaretă nu avea loc să se întindă, David acoperi spătarul de lemn cu pătura, pentru ca Celia să-şi poată odihni măcar capul, când şareta nu se zguduia prea tare pe drumul accidentat. Ea zâmbi slab, în clipa în care el îi acoperi picioarele cu cămaşa pe care-o purtase până atunci.

— Nu mi-e frig, să ştii, spuse într-o doară. Nenorocita aia de înţepătură de insectă cred că mi-a afectat inima. Nimeni n-a vrut să-mi spună nimic, dar simt că mi-a dereglat circulaţia.

— De când o ai şi cât de gravă e?

— Cam de un an şi jumătate, chiar înainte să ne alunge din Brazilia. La Rio făcea ravagii. Acolo ne-au şi dus, de altfel, după ce ne-am îmbolnăvit. Puţini au scăpat – doar câţiva din cei care-au căpătat boala mai târziu. Cu cât trece timpul, e din ce în ce mai agresivă.

Bărbatul clătină din cap.

— Şi-aici la fel. La început, ucidea cam şaizeci şi cinci dintr-o sută, acum însă cred că a trecut de optzeci de procente.

Se lăsă o tăcere lungă şi David se gândi că poate Celia adormise. Drumul devenise doar două urme de roţi, pe care

tufişurile se luptau să le năpădească şi pe care iarba le acoperise aproape de tot, mai puţin prin locurile pe unde ploaia spălase pământul, dezvelind piatra. Mike mergea la pas şi David nu-l grăbea.

— Câţi oameni locuiesc la capătul dinspre nord al văii?

— Cam o sută zece, acum, răspunse el.

„Atâţia au mai rămas după ce două treimi din ei au murit”, gândi el, dar nu-i mai dezvălui şi asta.

— Şi spitalul? Aţi reuşit să-l terminaţi?

— Da. Îl conduce Walt.

— David, dacă tot eşti ocupat cu drumul şi nu mă poţi vedea cum reacţionez, spune-mi sincer cum merg lucrurile pe-aici. Ce s-a mai întâmplat, cine mai trăieşte, cine-a murit… Povesteşte-mi tot.

Câteva ore mai târziu, când se opriră să mănânce de prânz, ea murmură:

— Nu vrei să facem dragoste acum, înainte să înceapă ploaia?

Stăteau întinşi la umbra unui şir de plopi galbeni, ale căror frunze foşneau necontenit, deşi nu se simţea nici o adiere de vânt. Sub copacii care susurau, vocile lor deveniră şoapte.

Era atât de palidă şi de slabă, Celia, şi-atât de vie şi de caldă înăuntru… Trupul i se ridica să-l întâlnească pe-al lui, iar sânii se înălţau, căutându-i parcă atingerea buzelor. Degetele ei, care-i rătăceau prin păr, pe spate, săpând în carne, când puternice, când moi şi tremurătoare, se strânseră apoi în pumni ce se încleştau spasmodic. David îi simţea unghiile brăzdându-i spatele, însă senzaţia venea de undeva, de foarte departe. În cele din urmă, se mai auziră doar frunzele şoptind şi, din când în când, câte-un suspin prelung şi greu.

— Îţi dai seama că te iubesc de mai bine de douăzeci de ani? întrebă el, mult mai târziu.

Ea râse.

— Îţi aminteşti când ţi-am rupt braţul?

După o vreme, în şaretă, îi auzi vocea venind din spate, încet şi trist:

— S-a terminat, David, nu? Cu tine, cu mine, cu noi toţi...

„La naiba cu Walt, la naiba cu promisiunile şi cu secretele”, gândi el şi-i povesti despre clonele care creşteau sub munte, în laboratorul din adâncul peşterii.

CAPITOLUL V

După o săptămână, Celia începuse să lucreze în laborator.

— E singura cale de-a te vedea – acesta fusese răspunsul fetei, la protestele lui. I-am promis lui Walt că pentru început nu voi munci mai mult de patru ore pe zi. E bine aşa?

A doua zi după discuţie, David o conducea în peşteră prin noua intrare, ascunsă în camera cazanelor din subsolul spitalului. De cum păşiră dincolo de uşa de oţel fixată direct în stâncă, aerul se răci şi David îi puse o haină pe umeri Celiei.

— Hainele le ţinem aici pentru orice eventualitate, zise, luând şi el una din cuier. De două ori ne-au vizitat inspectorii guvernamentali şi-ar fi bătut la ochi dac-am fi coborât de fiecare dată în pivniţă, îmbrăcaţi atât de gros. Oricum, n-or să se mai întoarcă.

Coridorul, slab luminat şi cu podeaua netedă, se termina după vreo sută de metri, printr-o altă uşă de metal. Dincolo de ea, se afla prima încăpere a peşterii, mare şi boltită, rămasă aproape la fel ca atunci când o descoperiseră cu stalactite şi stalagmite, printre care erau împrăştiate câteva culcuşuri, mese portabile, bănci şi un şir de poliţe.

— Camera de urgenţă pentru ploile fierbinţi, explică David, traversând în grabă încăperea care rezona.

În capătul celălalt, se deschidea un alt culoar, mai îngust şi săpat în piatră dură, care se termina în laboratorul cu animale de experienţă. Într-o nişă din perete, era aşezat computerul, contrastând cu travertinul roz. În mijloc, tronau instalaţii de oţel şi sticlă, înconjurate de vase cu embrioni de animale. Celia privi faptul ca paralizată, preţ de câteva clipe, apoi se întoarse către David, cu ochii plini de uimire.

— Câte sisteme funcţionează?

— Destule pentru a clona vreo şase sute de animale, indiferent de mărime, spuse el. Multe dintre instalaţii sunt dincolo, în laborator, şi nici pe cele de-aici nu le folosim în

întregime. Ne temem să nu epuizăm stocul de substanţe active, pentru că deocamdată n-am reuşit să le producem prin ceea ce ne stă la dispoziţie.

Din spatele rezervoarelor apăru Eddie Beauchamp, ocupat cu trecerea unor cifre într-un registru. Rânji către ei şi întrebă:

— Hoinăriţi pe-aici?

Verifică apoi cadranul unui rezervor, rotunji o zecimală pe caiet, şi-şi continuă inspecţia de-a lungul şirului, controlând aparatele unul după altul şi oprindu-se uneori, pentru vreo ajustare.

Celia îi aruncă lui David o întrebare mută şi el îi răspunse mişcând din cap, la stânga, şi la dreapta. Nu, Eddie nu ştia ce se petrece în celălalt laborator. Trecură pe lângă rândurile de rezervoare opace, în care doar mişcarea acelor de pe cadrane arăta că înăuntru pâlpâie viaţa.

Se întoarseră apoi pe coridor, trecură printr-o altă uşă, traversară un scurt pasaj şi intrară în al doilea laborator – păzit, de astă dată, de-o încuietoare pentru care David avea cheie.

Walt ridică privirea, îi salută şi se întoarse la masa de lucru. Vlasic nu schiţă nici măcar un gest. Sarah trecu zâmbind pe lângă ei şi se apucă să introducă nişte date într-un terminal. În cameră se afla încă o femeie, care nici măcar nu părea să-şi dea seama că mai intrase cineva acolo. Era Hilda, mătuşa Celiei. David îi aruncă iubitei lui o privire lungă, de parc-ar fi vrut să-i atragă atenţia, însă ea se uita cu ochii mari la bazinele din sticlă. Toate erau pline cu un lichid pal, de un galben atât de slab, încât părea doar o iluzie. În interior pluteau nişte saci, nu mai mari decât un pumn, legaţi de capacul bazinului printr-un sistem de tuburi subţiri, transparente. De la fiecare bazin pleca o conductă, către un aparat mare, de oţel, acoperit cu cadrane.

Celia păşi fără grabă printre bazine, se opri la mijlocul drumului şi rămase nemişcată mult timp. Când David o luă de braţ, ea tremura uşor.

— Te simţi bine?

Celia încuviinţă printr-o mişcare a capului.

— Eu... ştii... e şocant să-i vezi. Eu... n-am crezut chiar tot ce mi-ai spus.

Pe faţă îi apăruseră broboane de sudoare.

— Poţi să-ţi scoţi haina acum, zise David. Aici trebuie să menţinem o temperatură destul de ridicată. Am descoperit că e mai uşor să le păstrăm lor temperatura care le trebuie, dacă ne lăsăm pe noi să crăpăm de căldură. Ăsta-i preţul pe care-l plătim, adăugă el, zâmbind.

— Şi toate luminile astea? Şi căldura? Computerul? Aveţi cum să produceţi atâta curent?

David înclină din cap, în semn că da.

— Te duc mâine să vezi. Ne face şi generatorul probleme, dar care lucru merge ca uns în zilele noastre? Din păcate, nu putem stoca energie pentru mai mult de şase ore şi nici nu-l putem ţine în funcţiune atât. Cam asta-i...

— Şase ore înseamnă totuşi mult. Nu respira şi ai să vezi că şase minute sunt de ajuns ca să mori sufocat.

Cu mâinile la spate, Celia se apropie de aparatura de control, care lucea la capătul sălii.

— Ăsta nu-i un computer. Ce este?

— E doar un terminal. Computerul controlează alimentarea cu substanţe nutritive şi oxigen şi eliminarea toxinelor. Bazinele pentru animale, aflate de partea cealaltă a peretelui, sunt şi ele conectate la calculator. Mai multe sisteme, coordonate de o singură maşinărie.

Trecură prin creşa animalelor, apoi prin cea a copiilor. Alături, se găsea o sală de disecţii, câteva birouri mici, unde savanţii se puteau retrage să lucreze şi magaziile. Era forfotă peste tot, mai puţin în sala unde creşteau clonele umane.

— Până să vină aici, mulţi dintre ei n-au văzut nici măcar un bec Bunsen sau o eprubetă, spuse David. Au devenit tehnicieni şi specialişti, practic peste noapte. Şi slavă Domnului că au învăţat repede, altfel nu ne mai apucam de treabă. Nu ştiu ce cred ei că fac, dar cel puţin nu pun întrebări. Îşi văd de muncă şi-atât.

Walt hotărâse ca Celia să lucreze în echipa lui Vlasic. Ori de câte ori venea David în laborator, ca s-o viziteze, simţea un fior de bucurie. După o vreme, îşi mări timpul de lucru la şase ore, iar când iubitul ei se prăbuşea în pat, epuizat după paisprezece sau şaisprezece ore de lucru, ea era acolo şi-l mângâia cu dragoste.

În august, Avery Handley află de la contactul lui radio din Richmond că o bandă de tâlhari îşi croia drum spre vale.

— Sunt răi, spuse el cu gravitate. Nu de mult au atacat casa familiei Phillott, au jefuit-o şi i-au dat foc. A ars până-n temelii.

Imediat au pus oameni care să păzească, zi şi noapte. În aceeaşi săptămână, Avery îi anunţă că a început războiul în Orientul Mijlociu. Posturile de radio oficiale nu spuneau nimic, transmiteau doar muzică, predici şi concursuri. Televiziunea îşi încetase emisia încă de la începutul crizei de energie.

— Se foloseşte armament nuclear, spunea Avery. Nu ştiu cine, dar o face. Şi-am mai aflat, de la omul meu, că a apărut iar ciuma în zona Mediteranei...

În septembrie, au înfruntat primul atac. În octombrie, au aflat că banda se pregătea pentru un al doilea, de astă dată cu treizeci sau patruzeci de oameni.

— Nu putem rezista la nesfârşit, spuse Walt. Ei ştiu sigur că avem alimente şi ne vor înconjura. Şi mai ştiu şi că-i aşteptăm.

— Ar trebui să aruncăm barajul în aer, propuse Clarence. Aşteptăm până ajung în susul văii şi-i înecăm.

Discuţia se purta la cantină; toată lumea era acolo. Celia îl strânse pe David de mână, dar nu protestă. Nimeni n-o făcu.

— Vor încerca să ocupe moara, continuă Clarence. Ei cred că acolo vor găsi grâu.

O duzină de bărbaţi se ridicară, cerând să facă de gardă la moară. Alţi şase formară un grup care urma să pună explozibil la baraj, la opt mile mai în susul râului. Alţii se oferiră drept iscoade.

David şi Celia plecară devreme de la întâlnire. Se oferise şi el voluntar, dar de fiecare dată fusese refuzat. De el aveau nevoie aici.

Ploile erau din nou „fierbinţi” şi toată lumea, chiar şi cei care lucrau în laboratoare, dormi în peşteră, pe nişte saltele. Într-unul din birourile mai mici, înainte să se culce, David şi Celia îşi vorbiră în şoaptă despre copilăria lor, ţinându-se de mână.

Cu privirea aţintită în întuneric, David rămase multă vreme treaz după ce fata adormi, fără să-i dea drumul la mână. Celia slăbise şi mai mult şi ar fi vrut s-o facă să lase munca din laborator. Dar când încercase asta, cu o săptămână în urmă, intervenise Walt, care-i spusese s-o lase-n pace. Ea se zvârcolea în somn şi el veni să se aşeze în genunchi lângă patul ei şi s-o ia în braţe. Pentru o clipă, îi simţi inima bătând sălbatic. Când se linişti din nou, îi dădu drumul uşurel şi rămase alături, pe podeaua de piatră, cu ochii incluşi. Salteaua lui Walt scârţâia în camera de alături. Într-un târziu, amorţit, se întoarse în patul lui şi adormi.

A doua zi, se apucară cu toţii să mute lucrurile undeva, sus, într-un loc ferit de apă. Trei case, hambarul de lângă drum şi chiar drumul urmau să dispară când vor fi aruncat în aer barajul. Nu-şi puteau însă permite să piardă nimic, aşa că au cărat şi stivuit hambarul, scândură cu scândură, sus pe deal. După două zile, totul era gata şi barajul a fost distrus.

David şi Celia urmăreau, de la ultimul etaj al spitalului, cum se rostogolea în vale tăvălugul de apă, urlând ca un avion care decolează, ca o mulţime răzvrătită împotriva imperiului, ca un tren scăpat de sub control. Un urlet cum nu mai auzise nicicând, de parcă toate zgomotele Pământului se amestecaseră într-un vuiet care zguduia clădirea, care vibra în oase. Şuvoiul, înalt de cinci – ba nu, de şase metri – se năpustea la vale, din ce în ce mai grăbit, zdrobind, măturând totul în calea sa.

Când mugetul încetă şi apa acoperi pământul, învârtejindu-se plină de resturi, Celia întrebă cu glas scăzut:

— A meritat, oare, David?

El îi înconjură umerii cu braţul.

— Trebuia s-o facem, răspunse.

— Da, ştiu. Dar mi se pare uneori atât de inutil... Suntem ca şi morţi. Luptăm, e-adevărat, până-n ultima clipă, dar suntem la fel de morţi ca şi oamenii aceia de sub apă.

— O să meargă, iubito. Ştii şi tu asta, doar lucrezi acolo. Alte treizeci de vieţi!

Ea clătină din cap.

— Alţi treizeci de morţi: îţi aminteşti de şcoala de duminică, David? Ai mei mă duceau în fiecare săptămână. Tu?

El încuviinţă.

— Şi de orele de religie, de miercuri seara? Mă tot gândesc la ele şi mă întreb dacă nu-i cumva lucrarea lui Dumnezeu. Nu pot să nu mă gândesc, să nu mă-ntreb. Şi doar eram atee...

Râse, răsucindu-se brusc spre el.

— Hai în pat. Acum. Aici, în spital. Într-o cameră la întâmplare, într-un apartament...

Se apropie de ea, dar, în aceeaşi clipă, o rafală violentă de ploaie izbi geamul. Venise aşa, fără vreun semn prevestitor, ca un potop neaşteptat. Celia se cutremură.

— Voinţa Domnului, spuse ea plictisită. Trebuie să ne întoarcem în peşteră, nu?

Străbătură spitalul gol, apoi coridorul lung, slab luminat, încăperea mare în care oamenii încercau să-şi găsească un loc mai bun pe saltele şi bănci, apoi coridoarele mai mici, ajungând în cele din urmă în biroul laboratorului.

— Câţi oameni am omorât astăzi? întrebă Celia, scoţându-şi blugii.

Se întoarse cu spatele ca să-şi aşeze lucrurile lângă saltea. Fesele îi erau plate, ca ale unui adolescent, iar când se întoarse din nou cu faţa, privirea lui căzu peste coastele care încercau parcă să străpungă pielea. Ea îl privi o clipă, apoi se apropie şi îi aduse fruntea la pieptul ei, stând goală, în picioare, lângă pat. David simţi lacrimi picurându-i de sus, pe chip.

• • •

Noiembrie aduse un ger cumplit. Cu valea inundată, drumul şi podurile distruse, ştiau că sunt în siguranţă, cel puţin până în primăvară. Lumea ieşise iar din peşteră, dar munca în laborator mergea în acelaşi ritm amorţit. Clonele se dezvoltau, creşteau şi începuseră chiar să-şi mişte picioruşele şi braţele.

David încerca să descopere ceva cu care să înlocuiască lichidul amniotic artificial. Lucra în fiecare zi până i se tulbura vederea şi mâinile refuzau să-l mai asculte, sau până ce venea Walt şi-l dădea afară din laborator. Celia muncea acum şi mai mult, păstrându-şi însă obiceiul să se odihnească câteva ore la prânz. Seara stăteau împreună, până târziu.

David trecu pe lângă scaunul ei şi o sărută din mers pe creştet. Ea ridică privirea, îi zâmbi, apoi se întoarse la calcule. Peter pornise o centrifugă, iar Vlasic făcea ultimele reglaje la cel din urmă recipient cu substanţe nutritive ce trebuiau dizolvate şi servite embrionilor, după care întrebă cu glas tare:

— Celia, eşti gata să numeri puii?

— O secundă, răspunse femeia.

Notă ceva, puse creionul în registrul deschis şi se ridică.

David o avea tot timpul în atenţie, chiar şi când lucra. Ştia că se ridicase de pe scaun şi că rămăsese o clipă nemişcată. O auzi strigându-l cu o voce tremurătoare, care trăda nesiguranţă.

— David... David...

Sări în picioare şi-o prinse în timp ce se prăbuşea. Avea ochii deschişi, iar în privire îi stăruia o întrebare mută, la care el nu putea răspunde şi care nu aştepta nici un răspuns. Un fior o străbătu, închise ochii şi nu-i mai deschise niciodată.

CAPITOLUL VI

Walt îl privi pe David şi ridică din umeri.

— Arăţi ca dracu', zise el.

David nu răspunse. Ştia şi el cum arăta şi cum se simţea: ca dracu'. Îl privi pe Walt ca dintr-o altă lume.

— Şi totuşi, n-ai de gând să te-aduni? Chiar vrei să te dai bătut?

Walt nu aşteptă răspunsul. Se aşeză pe unicul scaun din cămăruţă şi-şi cuprinse bărbia în palme, fixând absent podeaua.

— Trebuie să le spunem. Sarah crede că vom avea probleme. Iar eu îi dau dreptate.

David stătea în picioare, lângă fereastră, privind peisajul monoton, cu tentă noroioasă de cenuşiu şi negru. Mai ploua, dar picăturile erau acum limpezi. Putea zări de acolo râul ca un monstru agitat, oglinda ternă a cerului plumburiu.

— Mi-e teamă să nu încerce să năvălească în laborator, continuă Walt. Dumnezeu ştie ce-ar putea să-şi pună în gând.

David nu schiţă nici o mişcare. Continua să privească norii posomorâţi.

— La dracu'! Întoarce-te şi ascultă-mă. tâmpitule! Crezi că am de gând să renunţ la toată munca asta, să las atâtea planuri să se ducă de râpă? Sunt în stare să-l ucid pe cel care-ar încerca să mă oprească acum, oricine-ar fi el!

Walt sări în picioare, furios, îl răsuci pe David spre el şi-i ţipă în faţă:

— Chiar crezi să o să te las să zaci aici şi să crăpi? În nici un caz. Nu *încă!* Nu-mi pasă ce-ai să faci săptămâna viitoare, dar acum am nevoie de tine şi, pe Dumnezeul meu, ai să mă ajuţi!

— Nu-mi pasă, spuse David, liniştit.

— O să-ţi pese, pentru că toţi pruncii ăia sunt pe cale să iasă din placentele lor artificiale şi ei sunt ultima noastră şansă, ştii prea bine! Genele noastre, ale mele, ale tale, ale

Celiei, sunt singurele care ne pot salva de la uitare. Nu-mi pot permite să-i pierd. Refuz s-o fac!

David simţea doar o imensă oboseală.

— Suntem cu toţii morţi. Astăzi ori mâine, ce contează? De ce s-o mai prelungim? Preţul este prea mare pentru încă un an sau doi.

— Nici un preţ nu-i prea mare!

Abia acum începea să privească mai atent faţa lui Walt. Era palid, cu buzele lipsite de culoare şi ochii înfundaţi în orbite, iar obrajii îi erau scuturaţi de un tic nervos pe care nu i-l mai văzuse până atunci.

— De ce acum? întrebă el. De ce să mai schimbăm planul şi să le spunem atât de devreme?

— Dar nu-i deloc devreme, spuse Walt, în timp ce îşi freca energic pleoapele obosite. Ceva nu-i în regulă, David, şi n-aş putea spune ce. Nu merge. Cred că o să ne trezim cu o mulţime de copii prematuri pe cap.

Fără voie, David făcu în minte câteva calcule.

— Bine, dar au trecut doar douăzeci şi şase de săptămâni, spuse el. Nu ne putem descurca cu atâţia copii prematuri.

— Ştiu.

Walt se aşeză din nou şi de data asta îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii.

— N-avem altă soluţie, remarcă el. Ieri am pierdut unul, azi trei. Suntem obligaţi să-i ducem sus şi să-i îngrijim cum trebuie.

David dădu încet din cap.

— Pe care i-am pierdut? întrebă, deşi ştia deja.

Ascultă numele lor şi încuviinţă din nou. Ştiuse că nu sunt ai lui, nici ai lui Walt sau ai Celiei.

— Şi ce-ai de gând să faci? întrebă, aşezându-se pe marginea patului.

— O să dorm, aia o să fac, spuse Walt. La şapte trebuie să fiu la o întâlnire, după care mergem să pregătim o creşă pentru o grămadă de prematuri. Cum terminăm, îi scoatem. Se face dimineaţă până atunci. Avem nevoie de asistente medicale, cam de vreo şase, chiar şi de mai multe, dacă

găsim. Sarah e de părere că Margaret ar fi bună pentru asta. Eu nu ştiu ce să zic...

Şi David ezita. Margaret avusese un fiu care, la patru ani, fusese printre primii care muriseră de ciumă, iar între timp femeia mai pierduse o sarcină. Pe de altă parte, avea încredere în judecata lui Sarah.

— Crezi că ele două le pot convinge şi pe celelalte? Că or să le poată îndruma? C-or să poată supraveghea totul, încât să meargă ca uns?

Walt mormăi ceva şi una din mâini îi alunecă de pe braţul scaunului. Tresări şi-şi reveni.

— Bine, Walt. Culcă-te la mine în pat, spuse David, aproape jignit. Eu cobor în laborator ca să pregătesc lucrurile. Vin după tine, la şase şi jumătate.

Celălalt nu protestă. Se prăbuşi în pat, fără să se mai ostenească să-şi scoată pantofii. Se ocupă David de asta. Şosetele aveau mai multe găuri, dar el le păstra probabil pentru că-i ţineau de cald la glezne. I le lăsă în picioare, îl acoperi cu pătura şi plecă spre laborator.

La ora şapte, când Walt se ridică să-şi facă anunţul, cantina spitalului era plină ochi. Îl invită mai întâi pe Avery Handley să vorbească despre contactele radio din ce în ce mai rare, despre poveştile groaznice cu ciumă, boli, foamete, avorturi, copii născuţi morţi şi sterilitate. Aceeaşi nenorocire peste tot în lume. Ascultau apatici. Nu mai aveau puterea să le pese de ceea ce se întâmpla în altă parte.

„Walt pare atât de mic”, gândi David, surprins. Întotdeauna îl privise ca pe un bărbat solid, dar se vede treaba că nu era chiar aşa. Avea doar vreun metru şaptezeci, slăbise şi arăta îndârjit ca un cocoş de luptă fără zorzoane. Walt îşi trecu privirea peste cei adunaţi în sală şi începu:

— În seara asta, nu-i nimeni flămând aici. N-avem bolnavi de ciumă. Ploaia spală radioactivitatea, iar alimentele din depozit ne vor ajunge pentru ani de zile, chiar dacă nu cultivăm nimic la primăvară. Avem şi oameni pricepuţi la toate.

Se opri şi se uită din nou la ei, de la stânga la dreapta şi înapoi, fără să se grăbească. Acum erau cu toţii atenţi.

— Ce ne lipseşte însă, continuă el cu o voce dură şi plată, este un cuplu în stare să facă măcar un copil.

Se auzi un freamăt uşor, ca un suspin colectiv, dar nimeni nu scoase un cuvânt. Walt reluă:

— Ştiţi cum obţinem carnea. Ştiţi că vitele şi păsările pe care le înmulţim noi sunt normale. Ei bine, doamnelor şi domnilor, mâine vom avea şi copii care se vor naşte în acelaşi fel.

Urmă un moment de tăcere îndelungată, de nemişcare, apoi izbucni vacarmul. Clarence sări în picioare, ţipând la Walt. Vernon se lupta să ajungă în faţă, dar nu putea străpunge îmbulzeala. Una din femei îl apucase de braţ pe savant şi-l trăgea peste ea, strigându-i ceva în faţă. Walt se smuci din mâinile ei şi se urcă pe o masă.

— Încetaţi! Răspund la orice întrebare, dar în felul ăsta nu ne putem înţelege.

Timp de trei ore au pus întrebări, s-au certat, s-au rugat, s-au unit şi s-au dezbinat iarăşi. La ora zece, Walt urcă din nou pe masă şi strigă:

— O să lăsăm discuţiile pentru mâine seară, tot la ora şapte. Să se servească acum cafeaua şi am înţeles că avem şi nişte prăjituri şi sandvişuri.

Apoi sări pe podea şi ieşi împreună cu David, înainte ca cineva să-i poată opri. Odată intraţi în peşteră, încuiară uşa masivă în urma lor.

— Clarence s-a purtat urât, mormăi Walt. Nemernicul!

David îşi aminti că tatăl său, Walt şi Clarence erau fraţi, dar îl considera pe Clarence un străin, un intrus cu burdihan şi o mulţime de bani, afişând peste tot veleităţi de doctor.

— S-ar putea să se organizeze, spuse Walt după o clipă. S-ar putea să se unească şi să se răzvrătească împotriva acestui „lucru drăcesc”. Trebuie să fim pregătiţi să-i întâmpinăm.

David încuviinţă. Trăiseră cu speranţa să ţină totul secret până când vor avea copii vii, bebeluşi care să râdă, să gângurească şi să golească hulpavi biberoane. În loc de

asta, aveau o cameră plină de avortoni, cu tot atâta înfăţişare umană cât un viţel născut înainte de termen.

Toată noaptea munciră să pună creşa la punct. Sarah venise cu Margaret, Kilda, Lucy şi încă vreo şase femei, toate în halat şi cu mască, de parcă erau de meserie. La un moment dat, una din ele scăpă un lighean şi alte trei ţipară speriate. David înjură printre dinţi. Încerca să se calmeze, spunându-şi că totul urma să fie bine când vor avea copiii.

La ora şase fără un sfert, începură aşa-zisele naşteri şi la douăsprezece şi jumătate aveau deja douăzeci şi cinci de nou-născuţi. Patru din ei se pierdură în prima oră, iar după trei ceasuri, încă unul. Ceilalţi păreau înfloritori. Singurul făt rămas în bazin era cel care avea să fie Celia, cu nouă săptămâni mai tânăr decât ceilalţi.

Ca prim vizitator, Walt l-a adus pe Clarence, după care nimeni n-a mai vorbit de lichidarea acelor „monştri neumani”.

La petrecerea care urmă, s-au tras la sorţi nume pentru zece băieţi şi unsprezece fete. Pruncii au fost trecuţi într-un registru sub codul R-1 – „Repopulare 1”, dar în mintea lui David, ca şi într-a lui Walt, ei erau W-1, D-1 şi, în curând, C-1…

În următoarele luni, nu au dus lipsă nici de asistenţă medicală şi nici de ajutor la treburile grele, pentru care înainte aveau atât de puţini oameni.

„Toţi vor să fie medici sau biologi”, mormăia Walt. Putea acum să doarmă după pofta inimii, iar ridurile începeau să-i dispară. Adesea îl înghiontea pe David şi-l trăgea după el, afară din creşă, până la camera lui de la spital, şi-l obliga să doarmă acolo o noapte întreagă.

Într-o seară, în timp ce se îndreptau spre camerele lor, Walt îl întrebă cu o undă de reproş în glas:

— Acum înţelegi de ce spuneam că ăsta e singurul lucru care contează? Înţelegi?

Bineînţeles că înţelegea. Şi, de fiecare dată când se uita la micuţa şi rozalia Celia, înţelegea şi mai bine.

CAPITOLUL VII

„A fost o greşeală”, gândi David, în timp ce-i urmărea pe băieţi de la fereastra biroului lui Walt. Amintiri vii, asta erau. Clarence, deja rotofei, promitea ca în trei-patru ani să devină chiar grăsun. Walt-cel-tânăr stătea încruntat, concentrat pe o problemă pe care nu voia s-o pună pe hârtie decât odată cu soluţia. Robert, neobişnuit de frumos pentru sexul lui, se străduia mai abitir decât toţi ceilalţi să reziste, să sară mai sus, să alerge mai repede, să lovească mai tare. Şi D-4, copia lui fidelă, el însuşi... Îşi întoarse privirea, gândindu-se la viitorul băieţilor: unchi, taţi, bunici, toţi de o vârstă. Începea să-l doară din nou capul.

— Ăştia nu-s oameni, nu? îl întrebă el cu amărăciune pe Walt. Vin, pleacă, şi noi nu ştim nimic despre ei. Oare ce gândesc? De ce nu se despart niciodată?

— Aminteşte-ţi clişeul acela vechi despre conflictul de generaţii. Cred că despre asta-i vorba.

Walt arăta mult îmbătrânit. Era obosit şi rareori mai încerca să ascundă ceva. Îşi ridică privirea spre David şi spuse liniştit:

— Poate că le e teamă de noi.

David încuviinţă. Aşa îşi imagina şi el.

— Ştii, când Hilda a strâns-o de gât pe fetiţa care-i semăna, n-am înţeles-o. Atunci nu, dar acum cred că da.

— Şi eu, spuse Walt şi scoase carneţelul de unde-l ascunsese, la intrarea lui David. Te cam înfioară să te plimbi printr-o mulţime care te reprezintă numai pe tine, la vârste diferite. Mai ales că au tendinţa să se adune cu cei asemenea lor.

Începu apoi să scrie ceva şi David se văzu nevoit să-l părăsească.

„Înfiorător”, gândi el şi renunţă să mai meargă în laborator, cum îşi pusese în minte la-nceput. Embrionii aceia nenorociţi puteau să se descurce şi fără el. De fapt, n-avea chef să dea nas în nas cu D-1 sau D-2, care erau sigur în laborator. Seria D-4 era cea care urma să confirme sau

nu experimentul. Dacă Patru nu reuşea, ce şanse mai avea Cinci? Concluzia? O greşeală.

„Vai, domnule, am greşit. Ne pare rău”.

Urcă panta din spatele spitalului, deasupra peşterii, şi se aşeză pe o piatră netedă şi răcoroasă. În depărtare, băieţii curăţau o parcelă. Lucrau bine împreună, fără prea multă vorbă, dar cu o veselie ce părea uneori să izbucnească spontan. De lângă râu apăru un şir de fete, ducând coşuri încărcate cu fructe de pădure.

„Coacăze şi praf de puşcă”, gândi el deodată, amintindu-şi de vechile sărbători de 4 iulie, cu pete de mure, şi artificii, şi sulful pentru purici. Şi de păsări: sturzi, lăstuni, ciocârlii şi cintezoi.

Se iviră trei Celia, legănându-se uşor sub greutatea coşurilor – trei stadii succesive de Celia. N-ar fi trebuit să facă asta, îşi reproşa cu asprime. Nu erau Celia, nici una nu-i purta numele. Erau Mary, Ann şi ailaltă. Nu-şi putea aminti deloc numele celei de-a treia, dar oricum nu avea nici o importanţă. Fiecare din ele era Celia. Cea din mijloc îl împinsese din pod chiar ieri, cu cea din dreapta se rostogolise în lupta aceea sălbatică prin noroi.

Odată, acum trei ani, visase că Celia-3 venise la el, timidă, şi-i ceruse să facă dragoste cu ea. Şi o făcuse, în vis. Apoi săptămâni de-a rândul, iar şi iar.

De fiecare dată se trezea plângând după Celia lui. Nu reuşise să se mai abţină, o căutase pe C-3 şi o invitase stângaci la el în cameră. Ea se trăsese brusc înapoi, fără să vrea, cu teama întipărită atât de clar pe faţă, încât n-o mai putea nega.

— Iartă-mă, David. M-ai luat prin surprindere...

Trăiau la grămadă, de fapt li se cerea chiar să fie liberi şi dispuşi la sex. Nimeni nu putea spune dinainte care dintre ei era fertil sau câţi băieţi şi câte fete vor mai apărea. Walt îi putea testa pe băieţi, dar pentru fete ar fi avut nevoie de iepuri. De unde să-i ia însă? Aşa că testul cel mai bun rămânea chiar sarcina.

Copiii trăiau împreună şi grămada devenise lege. Dar numai pentru ei. Cu toţii îi evitau pe cei în vârstă. Lui David

îi ardeau privirile în timp ce fata vorbea, tot retrăgându-se din calea lui. S-a întors şi-a plecat brusc, iar el n-a mai vorbit cu ea ani de zile. Se părea uneori că o surprinde privindu-l pe ascuns, dar de fiecare dată se îndepărta grăbit, după ce-i dădea de înţeles că o văzuse.

C-1 fusese ca şi copilul lui. O urmărise cum creştea, cum învăţa să mănânce, să meargă, să vorbească. Copilul lor, al lui şi al Celiei. Cu C-2 se întâmplase la fel. O geamănă, mai mică, dar identică. Însă C-3 fusese altfel. Nu, mai degrabă felul în care o privea era altul. Când se uita la ea – o vedea pe Celia şi asta îl făcea să sufere.

Pe colină se lăsă răcoare şi David îşi dădu deodată seama că soarele apusese de mult, iar jos se aprinseseră deja felinarele. Scena era nostimă, ca o imprimată sentimentală cu tema „Viaţa la ţară”: ferma cu ferestre luminate, hambarul scufundat în întuneric, spitalul din apropiere şi clădirea personalului, cu lumini galbene şi vesele. Începu să coboare panta, înţepenit de frig. Scăpase cina, dar nu-i era foame.

— David! strigă unul dintre tineri.

Era un Cinci. Nu ştia din cine fusese clonat băiatul, pentru că nu-şi cunoscuse toate rudele în tinereţe. Se opri şi băiatul alergă spre el, îl depăşi şi-i strigă din fugă:

— Te caută doctorul Walt.

Îl găsi pe savant în camera lui de la spital. Pe birou şi pe masă, zăceau împrăştiate fişele medicale ale grupului Patru.

— Am terminat, spuse Walt. Bineînţeles, ţie îţi rămâne să faci verificarea.

David parcurse repede rândurile de la urmă, H-4 şi D-4.

— Le-ai spus băieţilor?

— Da, şi-au înţeles, răspunse Walt, frecându-se la ochi. N-au secrete între ei. S-au lămurit ce-i aia perioadă de ovulaţie şi de ce-au fetele nevoie de calendar. Dacă vreuna dintre ele poate rămâne însărcinată, o vor face. De acum încolo, vor avea ei grijă de toate.

Vocea îi sună aproape amar când îşi ridică privirea către David.

— Ce vrei să spui? întrebă acesta.

— W-1 a făcut o copie după registre, pentru dosarele lui. A preluat programul în continuare.

David făcu semn c-a înţeles. Vârstnicii erau din nou daţi la o parte. Se apropia vremea când nu vor mai avea deloc nevoie de ei, când nu vor mai fi decât nişte guri în plus de hrănit. Se aşeză şi rămaseră mult timp alături, fără să scoată o vorbă.

A doua zi, la şcoală, nimic nu părea să se fi schimbat.

„Nu s-a încropit nici o relaţie”, gândi el, cinic. Se lăsau împerecheaţi precum animalele. Dacă exista vreo rivalitate între doi masculi fertili, atunci era bine tăinuită. Le plasă un test-fulger şi se apucă să măsoare camera cu pasul, în vreme ce ei se chinuiau să răspundă. Ştia că toţi vor trece testul, ba chiar cu rezultate excelente. Era normal, de vreme ce, la zece ani, ei învăţau ceea ce el nu reuşise să prindă nici la douăzeci. Nu li se ierta nimic, nu aveau parte de distracţii. Munceau la şcoală, pe câmp, la bucătărie, în laboratoare. Lucrau cu schimbul, fără oprire. Era prima societate lipsită cu adevărat de clase sociale. Se smulse din gânduri când realiză că terminaseră deja testul. Aveau timp o oră, dar ei terminau după patruzeci de minute; poate că celor din grupul Cinci le lua mai mult, dar erau cu doi ani mai mici decât cei din grupul Patru.

După ore, cei doi D mai mari se îndreptară către laborator şi David îi urmă. Purtau între ei o discuţie aprinsă, dar după ce el se apropie, tăcură. David mai lucră, în linişte, vreun sfert de oră, după care părăsi laboratorul. Se opri dincolo de uşă şi aşteptă; murmurul discuţiei se reluă. Plecă, furios, de-a lungul coridorului.

Când ajunse în biroul lui Walt, izbucni.

— La naiba, ăştia pun ceva la cale! O simt!

Walt îl privi gânditor şi David se simţi deodată neajutorat în faţa lui. Nu putea demonstra nimic, nu avea nici o dovadă, doar simţăminte, instinctul pe care nu-l putea potoli.

— Bine! spuse David, aproape disperat. Uită-te cum reacţionează când primesc rezultatele la teste. De ce n-au

nici un pic de gelozie între ei, băieţii ăştia? De ce nu se aruncă la cei doi armăsari rămaşi pe liber?

Walt clătină din cap.

— Nici nu ştiu ce tot fac în laboratorul ăla! continuă David. Iar Vlasic a ajuns îngrijitor la vite. Ăştia preiau comanda! spuse el furios, plimbându-se de colo-colo, prin cameră.

— Ştiam de la început că va veni şi ziua asta, îi reaminti Walt, cu blândeţe.

— Dar sunt doar şaptesprezece din grupul Cinci şi optsprezece din Patru. Dintre toţi, poate doar şase sunt fertili, şi ăştia cu speranţă mică de viaţă şi cu pericol mare să degenereze. Ce, ei chiar nu ştiu asta?

— Linişteşte-te, David. Ei ştiu foarte bine cum stau lucrurile, pentru că trăiesc pe pielea lor toate câte le spui. Crede-mă că ştiu.

Walt se ridică şi-şi sprijini braţele de umerii lui.

— Am reuşit, David. Am transformat visul nostru în realitate. Chiar dacă acum sunt doar trei fete capabile să procreeze, de la ele putem avea până la treizeci ce copii. Iar în generaţia următoare vor fi şi mai mulţi fertili. Noi *am reuşit.* Lasă-i pe ei să ducă totul mai departe.

Pe la sfârşitul verii, două fete din grupul Patru rămaseră însărcinate. Când au sărbătorit evenimentul, în vale era parcă din nou 4 iulie.

•••

Când merele începură să se pârguiască, Walt se îmbolnăvi şi nu-şi mai părăsi camera. Încă două fete aşteptau să devină mame; una din ele era din grupul Cinci. David petrecea ore întregi cu Walt, zi de zi, fără să-şi mai dorească munca din laborator, simţindu-se un străin până şi în şcoala pe care, încetul cu încetul, puneau stăpânire cei din grupul Unu.

— S-ar putea să fii nevoit să asişti la naşterea acestor copii, spuse Walt zâmbind maliţios. Poate c-ar fi bine să începi un curs de moşit. Poţi să începi cu Walt-3.

— Ne descurcăm noi, rosti David. Nu-ţi face griji. Vei şi tu pe-acolo – când va veni vremea.

— S-ar putea... S-ar putea...

Închise ochii pentru o vreme, apoi spuse, fără să-i deschidă:

— Aveai dreptate, David. Pun ceva la cale.

David se aplecă spre el şi, fără să-şi dea seama, coborî glasul.

— Ce ştii despre asta?

Walt îl privi şi clătină uşor din cap.

— Nu mai mult decât ştiai şi tu, când ai venit să-mi spui despre asta prima oară, la începutul verii. David, descoperă ce fac ei în laborator! Şi află ce gândesc despre fetele însărcinate. Lucrurile astea două să le afli, şi încă repede!

Întorcându-şi privirea de la David, adăugă:

— Harry mi-a spus că au descoperit un alt sistem de suspensie în lichid şi că de-acum se pot lipsi de placentele artificiale. Au de gând să-l aplice cât de curând.

Walt oftă, apoi continuă:

— Harry e terminat, David. Ori e senil, ori nebun, şi nici măcar W-1 nu-l poate ajuta.

— Walt, cred că e vremea să-mi spui ce-i cu tine, spuse David, cu o ezitare în glas, în timp ce se ridica.

— Ieşi dracului de aici, strigă Walt, însă vocea lui nu mai avea atâta putere cât să-l alunge pe David din cameră.

Preţ de-o clipă, bătrânul se simţi slab şi neajutorat; închise ochii şi vocea i se transformă într-un mârâit.

— Ieşi afară! Sunt obosit. Am nevoie de odihnă...

David se plimbă îndelung pe malul râului. Nu mai trecuse prin laborator de săptămâni întregi, poate chiar de luni de zile. Nimeni nu mai avea nevoie de el acolo, devenise o piedică. Se aşeză pe un buştean şi încercă să-şi închipuie cam ce-ar putea gândi Ei despre fetele însărcinate. Probabil că le adorau. Purtătoarele vieţii, atât de puţine, printre atât de mulţi. Se temea oare Walt de un fel de matriarhat? Posibil. S-au mai gândit ei odată, cu ani în urmă, la această problemă, dar au lăsat-o deoparte, nerezolvată, pentru că nu puteau avea controlul asupra ei. Ar fi putut răsări de-aici o nouă religie, dar chiar dacă bătrânii ar fi ştiut de asta, ce-ar fi putut face? Ce-ar fi

trebuit să facă? Arunca rămurele în apa lină, fără încreţituri, parte a nopţii reci şi liniştite, şi-şi spunea că, orice s-ar fi întâmplat, nu-i mai păsa.

Se ridică obosit şi porni din nou, cuprins deodată de frig. Iernile deveneau tot mai reci, începeau mai devreme, ţineau mai mult, cu mai multă zăpadă decât îşi amintea din copilărie. După ce lumea se oprise să-şi mai verse megatonele zilnice de mizerie, vremea se făcuse din nou ca înainte, cu mult timp în urmă, cu veri şi ierni mai umede, cu mai multe stele decât văzuse el vreodată, parcă din ce în ce mai multe în fiecare noapte. În timpul zilei, cerul era albastru nesfârşit şi negru de catifea când se înnopta, cu stele strălucitoare cum nu mai văzuse nimeni, în ultima vreme.

Aripa spitalului unde lucrau W-1 şi W-2 era luminată şi David se îndreptă într-acolo; pe măsură ce se apropia, grăbi pasul. Erau prea multe lumini şi dincolo de ferestre se vedeau oameni fugind în toate părţile – prea mulţi oameni, prea mulţi bătrâni.

Pe hol se întâlni cu Margaret, care plângea fără să ia seama la lacrimile curgându-i pe obraji. Încă nu avea cincizeci de ani, dar arăta mai în vârstă, ca un bătrân, gândi el îndurerat. De când începuseră să-şi spună astfel? Oare pentru că trebuiau să se deosebească într-un fel şi pentru că nimeni nu avea curajul să-i numească pe ceilalţi pe numele lor adevărat? Clone! îşi spuse cu hotărâre. Clone! Nu chiar oameni. Clone.

— Ce s-a întâmplat, Margaret?

Ea se prinse de braţul lui, dar nu reuşi să scoată nici un cuvânt, iar el privi peste ea la Warren, care era palid şi tremura.

— Ce s-a întâmplat?

— Un accident la moară. Jeremy şi Eddie au murit. Doi tineri sunt răniţi, nu ştiu cât de grav. Sunt înăuntru, spuse el, arătând spre sala de operaţii. L-au părăsit pe Clarence, au plecat pur şi simplu şi l-au lăsat acolo. L-am scos noi, dar nu ştiu dacă mai are vreo şansă. L-au lăsat acolo şi i-au scos pe-ai lor!

David alergă spre sala de urgenţe. Sarah se ocupa de Clarence şi câţiva bătrâni se ţineau deoparte.

Oftă uşurat. Sarah lucrase ani de zile cu Walt şi era cel mai bun ajutor, după medic. Îşi aruncă haina şi se grăbi către ea.

— Ce pot face?

— Am probleme cu spatele lui, spuse ea, încordată.

Era foarte palidă, însă nu-i tremurau mâinile. Clarence avea o rană adâncă într-o parte, pe care ea o tampona, aplicând deasupra un bandaj gros.

— Aici trebuie cusut, dar mi-e teamă că o să avem probleme cu coloana.

— Ruptă?

— Cred că da. Şi leziuni interne, pe lângă asta.

— Unde naiba sunt W-1 şi W-2?

— La cei doi răniţi ai lor, spuse ea, punând o mână peste bandaj. Ţine puţin mâna aici.

Îşi puse stetoscopul pe pieptul lui Clarence, se uită la ochii lui, apoi se ridică şi spuse:

— Nu pot să fac mai multe pentru el.

— Coase-i rana. Mă duc să-l găsesc pe W-1.

David străbătu holul cu paşi mari, fără să-i vadă pe nici unul dintre bătrânii care se dădeau la o parte din calea lui. La uşa sălii de operaţii, îl opriră trei tineri.

— Avem un om care probabil e pe moarte, se răsti el la un H-3. Unde-i W-2?

— Cine? întrebă H-3, cu inocenţă în glas.

David nu-şi putea aminti numele pe loc. Îl privi pe tânăr în ochi şi simţi cum i se strâng pumnii.

— Ştii al naibii de bine despre cine vorbesc. Avem nevoie de un medic, iar voi aveţi înăuntru doi. Vreau ca unul să vină cu mine.

Simţi o mişcare în spatele lui, se întoarse şi văzu încă patru persoane apropiindu-se, două fete şi doi băieţi.

„Se pot înlocui unul pe altul”, gândi el. „Nu contează cine ce face”.

— Spune-i că am nevoie de el, rosti el aspru.

Recunoscu printre noii veniţi un C-1-2 şi se răsti şi mai tare:

— E vorba de Clarence. Sarah crede că are coloana ruptă.

Pe faţa lui C-1-2 nu apăru nici o expresie. Se apropiaseră foarte tare şi-l încercuiseră.

— Imediat cum termină aici, o să le spun, David, se auzi din spate vocea lui H-3.

Şi David ştiu că nu mai putea face nimic. Absolut nimic.

CAPITOLUL VIII

Le privi chipurile tinere şi fără riduri. Erau atât de familiare, fiecare dintre ele amintiri vii, de parcă s-ar fi plimbat prin propriul trecut; îşi vedea verii întineriţi, dar parcă le lipsea ceva. Familiari şi străini în acelaşi timp, cunoscuţi şi care nu puteau fi cunoscuţi vreodată. Uşa batantă se deschise şi apăru W-1, purtând încă mănuşile chirurgicale şi cu masca atârnându-i la gât.

— Vin acum, spuse şi grupul i se deschise în faţă.

Îl concedie dintr-o privire pe David şi nu-l mai luă în seamă.

David îl urmă în camera de urgenţe şi privi cum degetele lui îndemânatice palpau trupul lui Clarence, îi testau reflexele, sondau sigure de-a lungul coloanei.

— Am să-l operez, spuse el şi din cuvinte îi răzbătu aceeaşi siguranţă.

Îi puse pe S-1 şi W-2 să-l transporte pe Clarence şi plecă.

La sosirea lui W-1, Sarah se îndepărtase din calea lui. Acum se apropia din nou, scoţându-i mănuşile. Warren se uită la cei doi tineri care-l înveleau pe Clarence, şi care apoi îl legară bine de targă şi plecară cu el de-a lungul coridorului. Nimeni nu scotea o vorbă şi Sarah se apucă să cureţe cu migală instrumentele şi aparatele din sala de urgenţe. Îşi termină treaba şi se uită nesigură împrejur, după altceva de făcut.

— Nu vrei s-o duci pe Margaret în cameră şi s-o aşezi în pat? întrebă David şi ea îl privi cu recunoştinţă, încuviinţând din cap.

Când plecă, David se întoarse către Warren.

— Cineva trebuie să aibă grijă de trupurile celor morţi, să le spele şi să le pregătească pentru înmormântare.

— Sigur, David, spuse Warren cu greutate în glas. Am să-i iau pe Avery şi pe Sam. Avem noi grijă. Mă duc acum să-i aduc şi să ne-apucăm de treabă... Eu... David, ce-am făcut? Vocea lui, prea grea, prea sumbră, deveni aproape stridentă. Ăştia ce naiba sunt?

— Ce vrei să spui?

— Când s-a întâmplat accidentul eram la moară şi luam masa cu Avery. Tocmai terminasem, când o parte a podelei s-a prăbuşit, ştii – partea aceea veche, pe care trebuia s-o refacem anul trecut sau acum doi ani. A cedat, nu ştiu cum, şi deodată au apărut puştii, ca din pământ. Nimeni nu avusese timp să-i anunţe, să strige la ei să vină. Au apărut pur şi simplu, i-au scos pe cei doi ai lor şi au luat-o la fugă spre spital, de parcă le ardea fundul. Îţi spun, ca din pământ au apărut, David.

David ridică din umeri şi Warren îl privi cu ochi înspăimântaţi, clătină din cap şi ieşi din sala de urgenţe, aruncând mai întâi o scurtă privire de-a lungul holului, de parc-ar fi vrut să ştie dacă putea pleca.

Câţiva bătrâni mai stăteau încă în sala de aşteptare. Lucy şi Vernon şedeau lângă fereastră, privind în noaptea neagră. De când îi murise soţia, Clarence şi Lucy trăiau împreună, nu ca soţi, doar ca tovarăşi, pentru că în copilărie fuseseră ca frate şi soră şi acum fiecare din ei avea nevoie de un sprijin. Lucy avea grijă de el, îi era câteodată soră, alteori mamă sau fiică, îi cosea lucrurile, îi aducea de una, de alta; acum, dacă el murea, ce să facă? David se apropie de ea şi-o luă de mână. Lucy era foarte slabă; părul negru nu începuse încă să-i încărunţească şi ochii albaştri, care odată, de mult, sclipeau veseli, erau acum înfundaţi în orbite.

— Du-te la tine, Lucy. Eu am să aştept aici şi dacă apare ceva, îţi promit că vin să te-anunţ.

Ea continua să-l privească fix. David se întoarse neajutorat către Vernon. Fratele lui murise în accident, dar nu-i putea spune nimic, nu-l putea ajuta.

— Las-o în pace, şopti Vernon. Trebuie să aştepte.

David se aşeză, ţinând în continuare mâna îngheţată a lui Lucy. După câteva clipe, ea se desprinse din mâna lui şi-şi încleştă degetele, până i se albiră. Nici unul dintre tineri nu se apropie de sala de aşteptare. David se întrebă unde aşteptau ei veşti despre starea răniţilor lor. Sau poate că nici nu aveau de ce să aştepte, ştiau pur şi simplu. Furios,

încercă să-şi îndepărteze gândul, dar nu reuşi. După mult timp, intră W-1 şi spuse, fără să se adreseze cuiva anume:

— Se odihneşte. Va dormi până mâine după-amiază. Puteţi merge să vă odihniţi acum.

— Lasă-mă să stau cu el. În caz că are nevoie de ceva sau dacă apare vreo schimbare, rosti Lucy, ridicându-se în picioare.

— Oricum nu rămâne singur, spuse W-1.

Se întoarse către uşă, se opri şi aruncă o privire peste umăr, către Vernon.

— Îmi pare rău pentru fratele tău, adăugă şi plecă.

Lucy rămase locului nesigură, până când Vernon o luă de braţ.

— Te duc eu acasă, spuse şi ea încuviinţă tăcută.

David îi privi plecând împreună, apoi stinse lumina din sala de aşteptare şi porni încet, fără ţintă, fără să se îndrepte spre camera lui, dar nici în altă parte anume. Se trezi în faţa biroului lui W-1 şi bătu uşor în uşă. W-1 deschise imediat, de parcă s-ar fi aşteptat la vizita lui.

„Pare obosit”, gândi David. „Bineînţeles, trebuie să fie obosit, doar a avut trei operaţii astăzi”.

Arăta ca un Walt tânăr şi epuizat, prea prins cu treburi ca să doarmă, prea obosit ca să-şi îndepărteze tensiunea.

— Pot intra? întrebă, cu ezitare în glas.

W-1 încuviinţă şi se dădu la o parte, iar David intră. Nu mai fusese niciodată în biroul acela.

— Clarence nu va rezista, spuse W-1 brusc, înainte chiar să plece de lângă uşă.

Vocea din spatele lui David semăna atât de mult cu a lui Walt, încât îl înfioră, poate de frică ori, mai degrabă, de surpriză.

— Am făcut tot ce s-a putut, continuă W-1, dând roată biroului şi aşezându-se.

Doctorul stătea liniştit, fără gesturile nervoase ale lui Walt, fără să bată cu degetele în masă, gest care făcea parte din discursurile lui Walt la fel de mult ca şi vorbele. Fără să se tragă de urechi şi fără să-şi frece nasul. Un Walt căruia îi lipsea ceva, un Walt mort. Cu oboseala întipărită

pe chip, W-1 aştepta, răbdător şi nemişcat, ca un adult în faţa unui copil care nu îndrăzneşte să înceapă o discuţie.

— Cum au aflat ai voştri de accident? întrebă David. Nimeni nu ştia.

W-1 ridică din umeri. O întrebare care trage de timp, părea el să acuze.

— Pur şi simplu am ştiut.

— Şi-acum, ce faceţi în laborator? continuă David, cu o undă de încordare în glas.

Se simţea ca un amărât care pălăvrăgeşte fără rost.

— Ne perfecţionăm metodele, răspunse W-1. Lucruri obişnuite.

„Mai faceţi voi şi altceva”, gândi David, dar nu forţă nota.

— Echipamentele vor fi în stare excelentă mulţi ani de-acum înainte, spuse el, iar metodele, deşi nu cele mai bune care se pot imagina, sunt destul de eficiente. De ce vreţi să schimbaţi totul acum, de vreme ce experimentele au dovedit practic că funcţionează?

Pentru o clipă, văzu o licărire de surpriză trecând peste faţa lui W-1, dar imediat chipul îi deveni din nou o mască inertă.

— Mai ţii minte când una dintre femeile voastre a ucis pe unul de-ai noştri, David? Hilda a omorât-o pe cea care-i semăna. Cu toţii am împărtăşit acea moarte şi ne-am dat seama atunci că fiecare din voi este singur, izolat. Noi nu suntem aşa, cred că ştii deja asta, dar mai trebuie s-o şi accepţi, spuse W-1, ridicându-se de pe scaun.

David se ridică şi el, simţindu-şi picioarele ciudat de slabe.

— Ce vrei să spui?

— Reproducerea sexuală nu este singurul răspuns. Doar pentru că organismele superioare au evoluat către asta, nu înseamnă că e cea mai bună soluţiei. De fiecare dată când o specie a dispărut, a existat o alta care i-a luat locul.

— Clonarea este unul dintre cele mai proaste lucruri care se poate întâmpla unor organisme superioare, spuse David încetişor. Înlătură diversitatea, ştii doar.

Slăbiciunea din picioare părea să urce. Mâinile începură să-i tremure şi se prinse de marginea biroului.

— Această diversitate poate fi benefică sau nu, replică W-1. Voi plătiţi un preţ mare pentru individualitate.

— Mai rămân declinul şi moartea. Asta aţi rezolvat-o?

Voia să termine o dată discuţia, să iasă din biroul acela anost şi să nu mai vadă chipul pe care nu putea citi nimic – un chip cu ochi pătrunzători, părând să-i cunoască trăirile.

— Încă nu, spuse W-1. Dar avem destui membri fertili ca să ne menţinem pe calea cea veche, până o găsim pe cealaltă. Acum, scuză-mă, trebuie să merg să-mi vizitez pacienţii.

Înconjură biroul, se îndreptă către uşă, o deschise şi rămase pe loc, aşteptând ca David să iasă.

— Înainte să plec, insistă David, nu vrei să-mi spui ce se întâmplă cu Walt?

— Chiar nu ştii? răspunse W-1, mirat, clătinând din cap. Tot timpul uit, voi nu vă destăinuiţi chiar toate lucrurile, nu? Are cancer. Nu poate fi operat, pentru că deja s-a extins prea mult. E pe moarte, David, credeam că ştii.

David rătăci orbeşte, preţ de mai bine de-o oră şi se trezi până la urmă în camera lui, epuizat, fără chef de somn. Rămase la fereastră până în zori, apoi se îndreptă spre camera lui Walt şi-l aşteptă să se trezească, să-i spună ce aflase de la W-1.

— Îi folosesc pe cei fertili ca să-şi refacă rezerva de clone, anunţă el. Oamenii vor ajunge printre ei nişte paria. Vor distruge tot ce-am creat noi cu atâta greutate.

— Să nu-i laşi s-o facă, David. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu-i laşi!

Walt avea o culoare nesănătoasă şi era prea slab ca să se ridice în capul oaselor.

— Vlasic şi-a pierdut minţile, aşa că n-o să ne fie de nici un folos. Trebuie să-i opreşti singur, într-un fel sau altul, spuse el cu amărăciune. Ei vor s-o ia pe calea cea mai uşoară, vor să renunţe acum, tocmai când ştim că metoda funcţionează.

David nu era singur dacă făcuse bine sau rău că-i spusese totul lui Walt.

„Ajunge cu secretele”, gândi. „De-acum, gata cu ascunzişurile”.

— O să-i opresc, zise el. Nu ştiu nici cum şi nici când, însă curând.

În cameră intră un Patru, aducând micul dejun pentru Walt, iar David se întoarse în camera lui. Dormi câteva ore, apoi făcu un duş şi merse la intrarea în peşteră, unde îl opri un Doi.

— Îmi pare rău, David, spuse el. Jonathan a hotărât că ai nevoie de odihnă, că nu eşti bun de muncă deocamdată.

David plecă fără să spună nimic. Jonathan. W-1. Dacă se hotărâseră să-l îndepărteze din laborator, puteau s-o facă. Avea un plan, dar peştera era imposibil de cucerit. Se gândi la cei bătrâni; mai erau patruzeci şi patru, dintre care doi – bolnavi şi pe moarte. Încă unul îşi pierduse minţile. Deci patruzeci şi unu, din care douăzeci şi nouă de femei. Practic doar o duzină de bărbaţi capabili. Şi nouăzeci şi patru de clone.

Zile de-a rândul îl căută pe Vlasic, dar nimeni nu-l văzuse de săptămâni întregi. Vernon credea că stă pe undeva, prin laborator, pentru că toate mesele i se duceau acolo. David renunţă la idee şi-l căută pe D-1, iar când îl găsi în cantină, îşi oferi serviciile pentru laborator.

— M-am plictisit să nu fac nimic, spuse el. Sunt obişnuit să lucrez cel puţin douăsprezece ore pe zi.

— Ar trebui să te odihneşti, pentru că acum sunt alţii care să ducă povara asta mai departe, răspunse D-1, politicos. Nu te îngrijora din pricina muncii, David, merge foarte bine.

Făcu un pas să plece, dar David îl prinse de braţ.

— De ce nu mă lăsaţi? Nu vreţi să cunoaşteţi valoarea unei păreri obiective?

D-1 se eliberă din strânsoare, zâmbi uşor şi spuse:

— Tu vrei să distrugi totul, David. Bineînţeles, în numele umanităţii. Dar nu te putem lăsa s-o faci.

David lăsă mâna să-i cadă şi se uită după tânărul reflex al lui însuşi, îndreptându-se spre autoservire şi începând să-şi pună farfurii pe tavă.

— Lucrez la un plan, îl minţi el mai târziu pe Walt şi continuă s-o facă, săptămâni de-a rândul.

Pe zi ce trecea, Walt era din ce în ce mai slăbit şi începuse să aibă dureri mari.

Tatăl lui David stătea cu Walt aproape tot timpul. Era încărunţit şi bătrân, dar se ţinea încă bine. Îi vorbea despre vremurile pe când era băieţandru, despre sezonul de vânătoare care venea, despre criza de care se temea c-o să-i scadă profiturile, despre nevasta ce-i murise de cincisprezece ani. Era plin de voioşie, iar Walt părea că se bucură de compania lui.

În martie, W-1 trimise după David şi-l aşteptă în biroul lui.

— Voiam să vorbesc cu tine despre Walt, spuse el. Nu trebuie să-l lăsăm să sufere degeaba. Nu a făcut nimic rău, ca să merite asta.

— Încearcă şi el să reziste până ce vor naşte fetele, replică David. Vrea să ştie.

— Dar asta nu mai contează *acum,* răspunse W-1 răbdător. Şi între timp, Walt suferă.

David îl privi cu ură, ştiind că nu putea face nimic. W-1 continuă să-l privească, preţ de câteva clipe, apoi spuse:

— O să luăm o hotărâre.

În dimineaţa următoare, îl găsiră pe Walt fără suflare. Murise în somn.

CAPITOLUL IX

Venise vremea când totul înverzea; sălciile îşi arătaseră primele petale verzui pe ramurile graţioase. Tufişurile înfloreau, sclipiri galbene şi stacojii pe fondul cerului cenuşiu. Râul era umflat, din cauza puhoaielor din nord şi a ploilor de martie, dar nu era periculos, nici ameninţător în anul acela. Zilele aveau parfumul pe care-l pierduseră în septembrie. Aerul era blând şi mirosea a lemn ud şi a pământ gras. David stătea pe colina dinspre fermă şi număra semnele de primăvară. Pe câmp păşteau viţei, care arătau la fel ca-n fiecare primăvară, cu picioare subţiri, stângaci şi prostuţi. Lucrările nu începuseră pe nici un teren, însă grădina înverzise. Erau acolo salată palidă, napi verzi-albăstrui, suliţe de ceapă şi varză de un verde întunecat. Aripa nouă a spitalului, încă nevopsită, părând neterminată prin comparaţie cu clădirile din cărămidă, era deja folosită şi văzu chiar, la ferestre, câţiva tineri. Erau cei mai buni elevi şi aveau profesorii cei mai buni – pe ei înşişi. Învăţau uimitor de bine unul de la celălalt, mai bine decât reuşiseră ei, bătrânii, pe vremuri.

Ieşiră de la ore în grupuri aidoma: patru de un fel, trei de alt fel, încă doi diferiţi de primii. Căută cu privirea şi găsi trei Celia. Nu le mai putea deosebi, acum erau toate mature şi identice. Le privi fără dorinţă, nu-l mişca nici ura şi nici dragostea. Le urmări până intrară în hambar, apoi ridică privirea dincolo de fermă, către dealurile de pe partea cealaltă a văii. Culmile erau înceţoşate şi cu margini netede, line şi prietenoase.

„Curând”, gândi. „Curând, înainte să înflorească sângerul”.

În noaptea când s-a născut primul copil, au făcut altă petrecere. Bătrânii au vorbit între ei, au râs de glumele lor, au băut vin. Clonele i-au lăsat în pace şi au petrecut în celălalt capăt al încăperii. Când Vernon a început să cânte la chitară şi s-a pornit dansul, David s-a strecurat afară. A rătăcit împrejurul spitalului câteva minute, fără ţel, apoi,

când a fost sigur că nimeni nu-l urmăreşte, s-a îndreptat cu pas grăbit către moară, unde se afla generatorul.

„Şase ore”, gândea el, „şase ore fără curent şi se va distruge totul în laborator.”

Se apropie de moară cu grijă, sperând ca zgomotul şuvoiului să acopere orice sunet. Clădirea era mare, avea trei etaje şi ferestrele primului nivel se deschideau la trei metri de sol. Parterul era plin cu instalaţii; geamurile cele mai apropiate dădeau spre birouri. În spate, dealul se ridica abrupt şi David putea să ajungă la ferestre urcând povârnişul şi sprijinindu-se cu o mână de clădire, lăsând-o pe cealaltă liberă ca să verifice încuietorile. Găsi repede una care se deschise uşor şi, într-o clipă, se afla înăuntrul unui birou cufundat în întuneric. Închise fereastra, păşind încet, cu mâinile întinse, ca să ocolească piedicile, traversă camera şi deschise uşor uşa. Moara nu era niciodată lăsată fără pază, însă David spera ca paznicii din seara aceea să se afle jos, la maşini.

Umbre groteşti făceau holul să pară straniu, cu locuri îngropate în beznă şi luminişuri în care-ar fi fost văzut imediat dacă cineva s-ar fi uitat chiar atunci. Deodată, David îngheţă. Voci.

Îşi scoase pantofii şi deschise uşa mai larg. Vocile se auzeau mai tare, venind de dedesubt. Alergă fără nici un zgomot către camera de control, alunecând pe lângă pereţi. Mai avea puţin până la uşă, când lumina se aprinse în toată clădirea. Auzi ţipete şi tropăituri pe scări. Făcu un salt către uşă, o deschise şi o trânti după el. Pentru că n-o putea încuia, încercă să împingă un birou cu care s-o blocheze. După ce-l deplasă câţiva centimetri, renunţă şi ridică de picioare un taburet de metal, pe care îl azvârli cu toată puterea către panoul principal de comandă. În aceeaşi clipă, simţi o durere zdrobitoare în umeri, se împiedică şi se prăbuşi fără cunoştinţă.

•••

Deschise ochii, cu greutate. Pentru moment, nu văzu decât o strălucire, apoi începu să distingă silueta unei fete care citea, concentrată asupra cărţii. Dorothy? Era

verişoara lui, Dorothy. Încercă să se salte în coate; ea ridică privirea şi-i zâmbi.

— Dorothy? Ce faci aici?

Nu reuşi să coboare din pat. În capătul celălalt al camerei se deschise o uşă şi intră Walt, şi el foarte tânăr, fără riduri, cu părul castaniu şi ciufulit.

Începu să-l doară capul şi-şi pipăi bandajele care-i ajungeau până aproape de ochi. Încet, încet, începu să-şi amintească şi închise ochii, dorindu-şi ca mintea să i se înceţoşeze din nou, pentru ca tinerii din faţa lui să redevină Dorothy şi Walt cei adevăraţi.

— Cum te simţi? întrebă W-1, prinzându-i încheietura mâinii, cu degetele lui reci. O să te faci bine. Ai leşinat doar puţin, însă mi-e teamă că eşti învineţit rău de tot. N-o să-ţi fie prea moale, câtăva vreme.

Fără să deschidă ochii, David întrebă:

— Am făcut multe stricăciuni?

— Foarte puţine, răspunse W-1.

Două zile mai târziu, se trezi invitat la o întrunire la cantină. Purta acum doar un bandaj uşor în jurul capului, însă umărul îl durea în continuare. Drumul până la cantină îl făcu păşind încet, escortat de două clone. D-1 se ridică şi-i oferi lui David scaunul din faţa lui. El acceptă fără o vorbă şi se aşeză, aşteptând să înceapă, iar D-1 rămase în picioare, lângă el.

— Mai ţii minte discuţia noastră de la şcoală, despre instinct, David? începu D-1. Ajunsesem atunci la concluzia că probabil nu există instincte, ci doar răspunsuri condiţionate de anumiţi stimuli. Ei bine, ne-am răzgândit. Recunoaştem acum că există încă instinctul de supravieţuire a speciei, foarte puternic – ca o linie de ghidaj, dacă vrei.

Îl privi pe David şi întrebă în continuare:

— Ce să facem noi cu tine?

— Hai, nu fi tâmpit, răspunse David, şuierător. Nu suntem specii diferite.

D-1 nu replică. Nici unul dintre ei nu se mişcă, îl priveau doar cu calm, inteligent, fără pasiune. David se ridică şi împinse scaunul înapoi.

— Atunci, lasă-mă să lucrez. Îmi dau cuvântul de onoare că n-o să mai încerc să distrug nimic, de-acum înainte.

— Am discutat asta, spuse D-1 scuturând din cap. Dar am căzut de acord că instinctul de supravieţuire a speciei va trece peste cuvântul tău de onoare. Acelaşi lucru ni s-ar întâmpla şi nouă.

David simţi cum i se crispează mâinile şi-şi întinse degetele, forţându-le să se relaxeze.

— Atunci va trebui să mă ucideţi!

— Am discutat şi posibilitatea asta, răspunse D-1 cu gravitate. Nu vrem s-o facem, îţi datorăm prea mult. În timp, vom ridica statui pentru tine, pentru Walt, pentru Vlasic. Am înregistrat cu foarte mare atenţie toate eforturile voastre. Recunoştinţa şi afecţiunea pentru tine nu ne permit să te ucidem.

David privi prin cameră, la chipurile atât de familiare. Dorothy. Walt. Vernon. Margaret. Celia. Toţi îi întâmpinară privirea fără să clipească, doar câte unul îi zâmbea uşor.

— Spune-mi atunci ce să fac? cedă el, într-un sfârşit.

— Va trebui să pleci, răspunse D-1. Vei fi însoţit timp de trei zile, în josul râului. Ţi-am pregătit un căruţ cu hrană, seminţe şi câteva unelte. Valea este fertilă şi seminţele or să se prindă bine. E un moment potrivit ca să începi o grădină.

W-2 era şi el printre cei care urmau să-l însoţească. Făcură drumul fără să vorbească; băieţii trăgeau căruţul pe rând, însă David nu se oferi să-i ajute. La sfârşitul celei de-a treia zile, s-au oprit; se aflau pe partea opusă a râului, faţă de ferma Sumner.

Înainte să se alăture celorlalţi doi, care plecaseră înainte, W-2 spuse:

— Am vrut să fiu eu cel de la care să afli asta, David. Una dintre fetele pe care tu le numeşti Celia aşteaptă un copil de la unul dintre băieţii David. Am vrut să ştii.

Apoi se răsuci şi plecă după ceilalţi, pierzându-se printre copaci.

David dormi acolo unde se oprise, iar dimineaţă îşi continuă drumul spre sud, lăsând căruţul în urmă şi luând doar provizii pentru câteva zile. Se opri o singură dată, să privească arţarii care creşteau la adăpostul pinilor şi să atingă frunzele verzi, moi la pipăit. În a şasea zi, ajunse la ferma Winston, având în minte amintirea vie a clipelor când o aşteptase acolo pe Celia. Prietenul lui, stejarul alb, era neschimbat, poate doar ceva mai mare, nu putea să spună precis. Cerul nu se vedea printre ramurile acoperite cu frunze verzi, tinere, pline de viaţă. În noaptea aceea, îşi făcu un culcuş şi dormi sub copac, iar în dimineaţa următoare îşi luă, solemn, rămas-bun de la el şi porni să urce dealul, către fermă. Casa mai era acolo, însă hambarul şi celelalte dimprejur dispăruseră, luate de potopul de demult.

Intră în codru şi văzu o gâză dând leneş din aripioare. Îşi aminti atunci de bunicul lui, pe vremea când îi spunea că până şi insectele de aici sunt primitive, mai leneşe decât verii lor mai evoluaţi, mai puţin obişnuite cu dogoarea sau seceta.

Sub copaci era ceaţă şi răcoare. Insecta se aşezase pe o frunză şi, în lumina soarelui, părea de aur. Preţ de o clipă, David crezu că aude un tril, ciripitul unui sturz care trecuse prea repede ca să-l vadă, şi clătină din cap. Nu fusese nimic, doar o dorinţă.

În pădurea bătrână, boltită, copacii aşteptau, păstrându-şi genele intacte, gata să coboare panta când le va veni vremea. David se întinse pe pământ, sub copacii uriaşi şi adormi, iar în visul lui de ceaţă şi răcoare păşeau dinozauri şi o pasăre cânta.

PARTEA A DOUA
SHENANDOAH

CAPITOLUL X

O ceaţă uşoară de iulie plutea peste vale, estompând detaliile; căldura făcea să tremure aerul de deasupra câmpurilor. Era o zi blândă, cu o briză călduţă şi plăcută. Porumbul luxuriant se înălţa mai sus de un stat de om, grâul galben-maroniu unduia după fiecare pală de vânt; întregul câmp mişca la fel, ca şi cum ar fi fost un singur organism, încordându-se şi relaxându-se. Dincolo de porumb, pământul se rupea şi se rostogolea la vale, să întâlnească râul care părea neted şi nemişcat. Apa era cristalină, însă de la etajul doi al spitalului, printr-un truc al luminii filtrate prin ceaţă, părea ruginie şi dură, metalică.

Molly privea râul şi încerca să-şi imagineze cum urma să fie călătoria ei printre dealuri. Îşi lăsă privirea să-i alunece către docuri şi către barca de acolo, însă copacii le ascundeau din locul de unde privea ea. Faţa şi gâtul îi erau umede de transpiraţie şi îşi ridică, de pe ceafă, părul care i se lipise de piele.

— Ai emoţii? întrebă Miriam, strecurându-şi braţul pe după mijlocul lui Molly.

Ea îşi sprijini capul de obrazul lui Miriam, preţ de o clipă, apoi se îndreptă iarăşi.

— S-ar putea.

— Eu am, spuse Miriam.

— Şi eu, intră în vorbă Martha şi se apropie, la rândul său, de fereastră, îmbrăţişând-o pe Molly. Aş fi vrut să nu fim tocmai noi cele alese.

— Dar n-o să dureze mult, zise Molly, clătinând din cap.

Se desprinse de trupul fierbinte al Marthei şi se îndepărtă de la fereastră. Apartamentul, compus din trei camere alăturate ale spitalului, dintre care se înlăturaseră pereţii despărţitori, era lung şi îngust, cu şase ferestre, şi prin nici una nu pătrundea briza de după-amiază târzie. Lângă perete se înşirau şase paturi de campanie, înguste, albe, austere.

— Lasă-mă acum să-ţi fac părul, strigă Melissa din capătul cel mai îndepărtat al camerei.

De o jumătate de oră, îşi tot pieptăna şi-şi împletea părul. Era îmbrăcată cu o tunică albă, scurtă, cu o eşarfă roşie petrecută pe deasupra, iar în picioare avea sandale împletite din paie de porumb. Îi stătea foarte bine aşa, cu părul înfoiat prin care unduia o panglică roşie, contrastând plăcut cu cosiţele negre ca tăciunele. Surorile Miriam erau inventive, erau artiste, şi impuneau stilul; asta era cea mai nouă creaţie a Melissei, urmând să fie copiată de toate celelalte surori, înainte de sfârşitul săptămânii.

Martha râse încântată, se aşeză şi degetele îndemânatice ale Melissei începură să-i şerpuiască prin păr. O oră mai târziu, părăsiră camera, două câte două, mişcându-se ca un singur organism, semănând între ele ca spicele de grâu.

Alte grupuri se adunau şi ele în auditorium. Surorile Louisa se legănau şi zâmbeau: un grup de fraţi Ralph trecu în grabă, cu părul împletit în codiţe, după moda indiană; surorile Nora se dădură la o parte, lăsând grupul Miriam să treacă. Păreau foarte respectuoase şi în privirile lor se putea ghici chiar veneraţie. Molly le zâmbi şi la fel făcură şi surorile sale, cu aceeaşi semeţie.

Când intrară pe aleea principală, care ducea către treptele din auditorium, de după gardul de trandafiri se iţiră chipurile unor reproducători. Surorile întoarseră privirile spre ei şi feţele dispărură; atunci se răsuciră în loc, toate ca una, uitându-i cât ai clipi. Molly recunoscuse printre ei pe fraţii Barry şi încercă să-şi dea seama care era Ben, fără să reuşească. Şase micuţe Clara priviră către ele, se opriră brusc şi rămaseră cu gura căscată, până ce surorile Miriam urcară treptele şi intrară în auditorium.

Sala era amenajată ca pentru petrecere, scaunele erau înlocuite cu mese lungi, acoperite cu delicatese servite doar la sărbătorile anuale: Ziua Primului Născut, Ziua Fondării, Ziua Potopului... Molly rămase surprinsă, privind prin uşile deschise la capătul celălalt al sălii: cărarea până la râu fusese decorată cu lumânări de seu şi arcuri din crengi de

pin. O altă ceremonie urma să aibă loc la docuri, după petrecere. Muzica umplea amfiteatrul, surori şi fraţi dansau la capătul îndepărtat al încăperii şi printre ei alergau copii, jucându-se după reguli care păreau întâmplătoare. Molly îşi văzu surorile mai mici şi zâmbi la hârjoneala lor. Dacă-ar fi fost cu zece ani mai tânără, acolo ar fi putut fi ea sau Miri, Melissa, Meg ori Martha. Iar Miriam ar fi stat deoparte, frângându-şi mâinile sau bătând furioasă din picioare, când surorile ei mai mici nu se purtau cum trebuie. Ea ducea atunci toată răspunderea, pentru că era cu doi ani mai mare decât ele.

Cele mai multe femei purtau tunici albe cu eşarfe ţipătoare, numai surorile Susan purtau rochii care măturau podeaua; se roteau, acum luându-se de mână, acum despărţindu-se, ca o floare care se deschide şi se închide. Bărbaţii purtau tunici mai lungi şi cu croiala mai severă decât a femeilor, iar de chimirele împletite atârnau pungi de piele, ornate cu simbolul familiei de fraţi de care aparţineau – colo un cap de cerb, dincolo un şarpe încolăcit sau o pasăre în zbor, un pin înalt...

Fraţii Jeremy executară un dans complicat, mai atrăgător decât dansul florii, dar cerând concentrare şi rezistenţă sporite. Transpirau din greu, când Molly se apropie de marginea cercului de privitori ca să uite şi ea. Erau şase fraţi, şi chiar dacă Jeremy era cu doi ani mai mare decât ceilalţi, nu-i puteai deosebi unul de altul. Molly nu putea spune, în amestecul de trupuri, care era Jed, unul dintre cei ce urmau să-i fie tovarăşi de drum în expediţia pe râul metalic.

Muzica se schimbă din nou şi Molly şi surorile ei porniră să danseze. Amurgul se transformă în noapte şi se aprinse lumina electrică. Becurile erau acoperite cu globuri albastre, galbene, roşii şi verzi. Muzica se înteţi şi din ce în ce mai mulţi dansatori se roteau pe ring, în timp ce alte grupuri de fraţi şi surori se înghesuiau la mesele festive. Frăţiorii Kirby începură să plângă la unison şi cineva îi luă să-i ducă la culcare. Micuţele surori Miriam stăteau acum liniştite lângă un perete, ca nişte şoricei, mâncând prăjituri

direct cu mâna. Toate luaseră din prăjitura cu îngheţată roz, care li se lipea de degete, de obraji, de bărbie. Erau transpirate şi mânjite pe faţă şi pe mâini, acolo unde se şterseseră. Una era desculţă.

— Uită-te la ele, strigă Miri.

— Or să mănânce tot, spuse Miriam şi, pentru o clipă, Molly simţi o undă de îngrijorare, fără să ştie de ce.

Apoi se grăbiră în grup la masă şi, după ce se dondăniră despre ce să aleagă, sfârşiră toate cu farfurii umplute cu aceleaşi delicatese: kebab de miel şi ruladă de carne, cartofi dulci, glazuraţi cu miere, păstăi verzi, lucind în sosul cu oţet, biscuiţi aburind.

Molly aruncă din nou o privire către surorile mai mici, care se sprijineau, obosite, de perete.

„Nu mai sunt prăjituri cu îngheţată roz”, gândi ea, trist.

Una dintre surori îi zâmbi ruşinată şi ea-i întoarse zâmbetul, apoi se duse la ceilalţi, să-şi găsească un loc, să petreacă şi să aştepte ceremonia.

Roger, cel mai bătrân dintre toţi şi – de aceea – maestru de ceremonii, se ridică, ţinând în mână un pahar.

— Un toast pentru fraţii şi surorile noastre care se vor aventura în zori să caute – nu pământuri de cucerit, nici aventuri pentru a-şi dovedi curajul, nici comori de aur şi argint, ci altceva, mult mai preţios – informaţii. Informaţii de care avem cu toţii nevoie, care ne vor aduce înflorirea! Mâine ne vor părăsi ca fraţi şi surori, iar peste o lună se vor întoarce ca învăţători! Jed! Ben! Harvey! Thomas! Lewis! Molly! Veniţi în faţă şi lăsaţi-ne să ciocnim cu voi pentru cel mai nepreţuit dar pe care ni-l veţi face – nouă, familiei voastre!

Molly îşi simţi obrajii dogorind de plăcere, în timp ce-şi făcea loc prin mulţimea care se ridicase în picioare şi aplauda frenetic. Se alătură celorlalţi, pe scenă, aşteptând să se termine ovaţiile şi aplauzele, şi îşi văzu surorile stând sus, pe scaune şi bătând din palme, sălbatic, cu feţele înroşite.

„Or să plângă”, îşi spuse ea. Nu mai puteau ţine în frâu atâta emoţie.

— Acum, zise Roger, pentru fiecare din voi avem câte un cadou...

Darul pentru Molly era un sac impermeabil în care să-şi ţină schiţele, creioanele şi tuşurile. Era primul lucru care-i aparţinea numai ei, pe care nu-l împărţea cu surorile – ceva numai al său. Îşi simţi lacrimile curgându-i pe obraz şi nu mai auzi restul ceremoniei, nici nu mai văzu cadourile celorlalţi. I-au condus apoi la docuri şi acolo au avut ultima surpriză – un steag care flutura pe catargul bărcuţei ce urma să-i ducă la Washington. Flamura era de culoarea cerului de vară, un albastru adânc, atât de curat, încât pe timp de zi s-ar fi confundat perfect cu cerul. În mijloc, un fulger diagonal lucea argintiu. Bolta care acoperea partea din faţă a bărcii era şi ea albastră şi argintie.

Acolo s-a mai ţinut un toast (vinul o pişcă pe Molly de limbă şi o făcea să se simtă uşoară), apoi un altul, după care Roger râse şi spuse:

— Petrecerea va continua, însă curajoşii noştri exploratori se vor retrage.

Jed clătină din cap, în semn că nu era de acord, iar Roger râse din nou.

— Nu ai de ales, frate al meu. Ultimul toast a fost drogat, iar peste o oră veţi fi adormiţi cu toţii, pentru că ar fi bine să vă începeţi călătoria odihniţi şi limpezi la cap. Aşa că propun ca surorile şi fraţii să-şi ia idolii acasă şi să-i aşeze binişor în pat.

Cu multe râsete, fraţii şi surorile îi adunară pe călători. Molly protestă slab, când surorile ei o conduseră, mai mult forţat, în cameră.

— Îţi fac eu bagajele, spuse Miriam, cercetând sacul pe care Molly îl primise cadou. Ce frumos este! Uite, e gravat peste tot...

Au dezbrăcat-o şi au pieptănat-o, Miri a mângâiat-o pe spate, iar Melissa a sărutat-o de multe ori pe gât, în vreme ce-i desfăcea panglica din păr.

Molly simţea o moleşeală plăcută învăluind-o şi nu mai putea decât să zâmbească şi să ofteze, în vreme ce surorile o pregăteau de culcare. Apoi, două dintre ele au desfăcut

salteaua pentru podea şi au aşteptat până când celelalte au condus-o, râzând de mersul ei nesigur, de felul în care aproape căzuse în genunchi şi de încercările ei de a-şi ţine ochii deschişi. După ce-au întins-o pe saltea, au mângâiat-o şi au dezmierdat-o până ce nu le-a mai simţit, apoi au dus-o în pat şi-au învelit-o cu o pătură subţire de vară, în timp ce Miri se apleca şi-i săruta pleoapele cu tandreţe.

CAPITOLUL XI

După o oră de la plecare, viaţa în barcă devenise rutină. Strigătele se pierduseră în depărtare; rămăseseră doar râul şi pădurile tăcute, câmpurile şi plescăitul regulat al vâslelor.

După săptămâni întregi de antrenament, toţi şase erau căliţi şi lucrau bine în echipă. Lewis, care făcuse planul bărcii, stătea în faţă, pândind să nu apară vreun pericol. Trei dintre fraţi şi Molly vâsleau în primul schimb, iar Ben stătea în faţă, înapoia lui Lewis.

Partea de dinainte era acoperită cu o prelată, iar în spate erau patru cuşete închise. Se folosise fiecare palmă de loc, mai ales pentru provizii, haine, medicamente şi pungi impermeabile în care să fie adăpostite documentele, hârtiile şi lucrurile de valoare.

Molly vâslea şi privea linia ţărmului. Părăsiseră partea de vale pe care-o cunoşteau, cu câmpurile ei cultivate, iar acum decorul se schimba. Valea se îngusta, se lărgea, se îngusta iarăşi, cu stânci abrupte ridicându-se în stânga şi cu povârnişuri împădurite, pe dreapta. În dimineaţa calmă, copacii erau nemişcaţi, nici un sunet nu tulbura aerul – doar plescăitul vâslelor.

Surorile ei urmau să facă de serviciu la bucătărie săptămâna asta, gândea Molly, privind la vâsla care se adâncea în apa limpede. Râd împreună, merg împreună. Poate că deja îi duc dorul... Trase de vâslă cu putere, o ridică, apoi o privi cum se cufundă din nou.

— Stâncă! La ora zece, douăzeci de metri!

Schimbară uşor cursul, ca să dea un ocol larg.

— La ora nouă, douăzeci de metri!

Thomas, în faţa lui Molly, avea umerii largi şi părul de culoarea paiului, fluturând în adierea slabă. Molly se gândi că ar fi făcut un desen frumos, un studiu de musculatură, privind la trupul cu mişcări fluide, pe care transpiraţia îl făcea lucios. Thomas se răsuci şi-i spuse ceva lui Harvey, de partea cealaltă a bărcii, şi amândoi izbucniră în râs.

Acum soarele era sus şi căldura lui îi izbea în faţă, o dată cu briza pe care-o stârneau în mişcarea lor pe apă, lină, continuă şi înceată. Molly simţea sudoarea adunându-i-se în picături, pe buza de sus. Curând, trebuiau să se oprească şi să pună prelata deasupra. Asta urma să opună rezistenţă vântului, dar aşa aveau mai mult de câştigat. Plănuiseră călătoria pentru cât mai multă siguranţă şi confort, chiar dacă astfel pierdeau din viteză.

Nu erau primii care coborâseră pe râu, până la întâlnirea cu apele din Shenandoah. Ştiau că urmează stânci, apoi o alunecare, uşoară şi lungă, pe râul larg şi necunoscut. Iar în acea după-amiază, Molly va renunţa la locul ei de la rame şi-şi va începe adevărata misiune, un jurnal în imagini al călătoriei şi modificarea hărţilor, acolo unde era necesar.

Au încercat să folosească pânza, dar vântul din vale era capricios şi s-au hotărât să aştepte până mai târziu, poate până ajungeau în curentul Potomac, şi să mai încerce acolo. S-au oprit, au aşezat prelata şi s-au întors la vâsle. Acum Molly stătea singură, cu planşa de desen şi hărţile râului lângă ea. Îşi simţea mâinile înţepenite şi era mulţumită că se odihnea. Într-un târziu, începu să schiţeze.

Au ajuns la primele repezişuri spre sfârşitul după-amiezii şi au navigat prin ele cu greutate. Au intrat în Shenandoah şi s-au îndreptat către nord. Erau cu toţii epuizaţi, nici măcar Jed nu mai putea să râdă – nu mai găsea motiv de glumă.

Au dormit în barcă, plutind uşor pe apă. Molly se gândi la surorile ei, care stăteau acum în paturile lor strâmte şi albe, cu salteaua rulată şi pusă deoparte. Luptă cu lacrimile stârnite de singurătate. Un vânt de înălţime scutură vârfurile copacilor şi i se păru că aude şoapte. Întinse o mână şi atinse unul dintre fraţi, nu conta care din ei. Oftă şi auzi o şoaptă cu numele ei. Era vocea lui Jed, care veni să se strecoare în cuşeta ei strâmtă. Adormiră îmbrăţişaţi.

În a doua noapte, se împărţiră în perechi şi se mângâiară unul pe altul, până îi cuprinse somnul.

În următoarea zi, o cascadă îi forţă să se oprească.

— Nu e trecută deloc pe hartă, spuse Molly, stând pe mal, împreună cu Lewis.

Râul fusese la început larg şi uşor de străbătut, iar valea – acoperită de tufişuri şi copăcei, în locul unde odată crescuse porumb şi grâu. Apoi stâncile s-au apropiat, iar apa s-a îngustat şi s-a adâncit, devenind mai rapidă; din loc în loc, câte-o stâncă prăbuşită, netrecută pe hartă, sufoca râul ce se revărsa în vale. De unde se aflau ei, se putea auzi tunetul cascadei din faţă.

— Ar trebui, să fim pe-aproape de întâlnirea braţelor de nord şi de sud ale lui Shenandoah, spuse Molly, întorcându-se să privească stâncile. Probabil încă vreo două mile într-acolo, arătă ea spre colina pietroasă care-i umbrea.

Lewis încuviinţă cu o mişcare din cap.

— Trebuie să ne întoarcem până vom găsi un loc unde să tragem barca pe mal şi să traversăm pe uscat.

Molly aruncă o privire pe hartă.

— Uite, pe-aici. Drumul se apropie de râu, apoi trece peste două dealuri, cale de vreo trei mile, şi se întoarce din nou către apă. Pe-aici cred că putem ocoli cascada. Între noi şi braţul nordic, pe partea asta, nu sunt decât stânci. Nici un drum, nici o cărare, nimic.

Lewis decise că e vremea să ia prânzul şi, după ce mâncară şi se odihniră, întoarseră barca şi porniră împotriva curentului, ţinându-se aproape de mal, pândind locul pe unde se apropia drumul. Curentul era rapid şi, pentru prima dată, îşi dădură seama cât de greu urma să le fie drumul de întoarcere, luptând contra curentului tot drumul până acasă.

Molly zări ruptura dintre dealuri care dezvăluia drumul. Se apropiară şi găsiră un loc unde barca putea fi ridicată din apă şi pregătită pentru drumul pe uscat. Aduseseră cu ei roţi, şi osii, şi topoare cu care să taie copaci şi să construiască o căruţă. Patru dintre fraţi începură să desfacă bagajele.

Undeva, printre ultimele pachete, găsiră şi pantalonii lungi şi groşi, cizmele şi cămăşile cu mâneci lungi, care să-i apere mai mult de zgârieturi decât de frig. Le găsiseră atât

de greu, pentru că nu se aşteptaseră să le folosească, atunci când se pregătiseră de plecare. Molly şi Lewis se schimbară iute de haine şi porniră să caute calea cea mai bună printre tufele dese ca peria.

Molly se gândi deodată că, în noaptea aceea, vor trebui să doarmă în pădure şi un fior de teamă o străbătu. Poate că, în aceeaşi clipă, surorile ei se opriseră din lucru, nefiind parcă în apele lor, schimbaseră priviri scurte şi se apucaseră din nou de treabă, fără chef, atinse într-un fel de aceeaşi spaimă. Dac-ar fi fost prin apropiere, ar fi venit la ea, fără să-şi poată explica de ce, însă irezistibil atrase.

Făcură multe ocoluri până să găsească o cale pe care să apuce cu barca. Când reveniră la râu, ceilalţi pregătiseră deja căruţa şi legaseră bine barca de ea. La un foc mic, se încălzea apa pentru ceai. Cu toţii erau îmbrăcaţi cu pantaloni lungi şi cizme.

— Nu ne putem opri acum, spuse Lewis nerăbdător, aruncând o privire către foc. Mai avem cam patru ore până se întunecă, ar trebui să ajungem totuşi la drum şi să rămânem acolo peste noapte.

— O să plecăm de îndată ce Molly bea un ceai şi mănâncă nişte brânză. E obosită şi trebuie să se odihnească, spuse Ben liniştit şi, pentru că el era medicul grupului.

Lewis cedă cu o ridicare din umeri.

Molly îi privi cum se înhămau. Ţinea în mână o cană cu ceai şi o bucată de brânză de culoarea fildeşului vechi; la picioarele ei, focul ardea mocnit. Făcu un pas înapoi, pentru că, aşa cum era îmbrăcată, cu cămaşa şi pantalonii lungi, se încălzea prea tare. Barca începu să mişte, patru dintre fraţi trăgeau împreună, iar Thomas împingea din spate. Una din roţi călcă peste o piatră şi barca se opri, balansă uşor şi trecu. Thomas privi în urmă, cu reproş.

Molly puse ceaiul şi brânza pe mal, îşi scoase cizmele şi-şi vârî picioarele în apa călduţă. Fiecare dintre ei avea un rol în această călătorie, ştia asta şi nu se simţea deloc inutilă. Surorile Miriam erau singurele care-şi puteau aminti şi reproduce exact tot ceea ce văzuseră. Din copilărie

fuseseră antrenate să-şi dezvolte acest dar. Păcat însă că erau atât de fragile... Ea fusese aleasă doar pentru acest meşteşug al ei, nu pentru forţă, ca fraţii de-aici. Era însă la fel de necesară ca şi ceilalţi, nimeni nu punea asta la îndoială.

Avea impresia acum că apa era mai rece şi începu să-şi scoată hainele. Sări în râu şi înotă, lăsând apa să-i treacă prin păr, să o spele, să o mângâie. Când se sătură, focul abia mai licărea. Îl stinse cu o cană de apă, se îmbrăcă şi o luă pe urma lăsată de fraţi şi de barca grea.

Deodată, fără ştire, se simţi privită. Se opri, ascultă, încercă să zărească ceva prin desiş, dar din păcate nu răzbătea până la ea decât foşnetul uşor al frunzelor. Se răsuci. Nimic. Îşi trase răsuflarea şi porni din nou.

„Nu mi-e frică”, îşi spuse cu hotărâre, grăbind pasul. „Nu e nimic de care să mă sperii. Nici un animal, nimic. Doar insectele de muşuroi au supravieţuit – furnici, termite...”.

Încercă să se gândească la furnicile care rămăseseră să se ocupe, doar ele, de polenizare, şi se surprinse privind în sus, iar şi iar, la copacii unduitori.

Căldura era apăsătoare şi Molly avea impresia că arborii se apropiau continuu, fără ca totuşi să fie mai aproape. Era singură, pentru prima oară în viaţa ei. Cu adevărat singură, departe de oricine. Singurătatea o făcea să se grăbească prin arboretul strivit, tăiat cu toporul, dat la o parte din cale. Se gândi că de aceea înnebuneau oamenii, cu secole în urmă: de singurătate, pentru că nu erau niciodată mângâiaţi de fraţii şi surorile cu care erau ca unul, cu aceleaşi gânduri, cu aceleaşi planuri, dorinţe, bucurii.

Gâfâia de-atâta fugă şi se forţă să se oprească şi să-şi tragă răsuflarea, câteva minute. Se sprijini de un copac şi aşteptă să i se liniştească bătăile inimii, apoi începu din nou să meargă vioi, fără să fugă. Dar frica nu se spulberă decât atunci când îi văzu înainte pe fraţi.

În noaptea aceea, făcură tabăra în mijlocul drumului din pădure. Copacii se închideau peste ei, acoperind cerul, iar focul lor părea fragil şi palid, în întunericul imens care-i împresura. Molly zăcea înţepenită, ascultând ceva, orice, un

sunet care să-i spună că nu sunt singurii din lume, că ea nu este singură pe lume. Dar nu auzea nimic.

În după-amiaza următoare, Molly făcu o schiţă a fraţilor. Stătea singură, bucurându-se de soare şi de apa care devenise mai calmă şi mai adâncă. Se gândi la fraţi, cât de diferiţi erau unul de altul, iar degetele ei începură să-i deseneze aşa cum n-o mai făcuse niciodată, cum nu-i mai văzuse niciodată.

Îi plăcea felul în care arăta Thomas. Muşchii lui erau lungi şi netezi, pometţii înalţi şi proeminenţi, împărţind clar faţa în două. Îi desenă figura numai din linii drepte, sugerând planurile obrajilor, nasul îngust şi ascuţit, bărbia. Părea tânăr, mai tânăr decât surorile Miriam, deşi ele aveau nouăsprezece ani, iar el – douăzeci şi unu.

Închise ochii şi şi-l imagină pe Lewis. Masiv şi foarte înalt, peste doi metri. Desenă o formă stâncoasă, un cap lung şi o figură care părea fluidă, rotundă, cărnoasă, fără altă structură osificată în afara nasului larg. Nasul n-o mulţumi. Închise ochii şi după o clipă îl şterse şi făcu altul, puţin descentrat şi încovoiat. Ştia că exagerase, dar în felul acesta îi prinsese adevărata expresie.

Harvey era înalt, slab şi cu picioare lungi. Molly zâmbi la figura de pe planşă. Îi făcuse mâini mari şi ochi rotunzi, ca inelele.

„Este atât de stângaci, dă peste toate lucrurile şi le dărâmă”, gândi ea, amuzată.

Jed era uşor de desenat. Rotund, fiecare linie – o curbă. Mâini fine, delicate, oase mici. Faţa bine centrată, poate prea înghesuită.

Cu Ben se dovedea a fi cel mai greu. Era bine proporţionat, cu excepţia capului prea mare, iar muşchii îi erau la fel de frumoşi ca ai lui Thomas. Însă faţa nu era decât o mască, fără nimic deosebit în ea. Îi desenă sprâncenele mai groase decât ar fi trebuit şi-i făcu privirea saşie, aşa cum o avea când asculta ceva cu atenţie. Îşi îngustă privirea, studiind schiţa. Nu-i plăcea.

„Prea aspră, prea dură, prea mult caracter”, gândi ea. „Peste zece ani va semăna mai mult cu desenul ăsta decât acum”.

— Stânci! La ora doisprezece, treizeci de metri! strigă Lewis.

Cu un sentiment de vinovăţie, Molly trecu la o planşă nouă şi începu să deseneze râul şi pericolele lui.

CAPITOLUL XII

Ben îşi aducea la zi datele medicale. Lewis termina de scris jurnalul din ziua aceea. Thomas stătea în spatele bărcii şi se uita la drumul pe care veniseră. Ben îl urmărea cu atenţie de trei zile, pentru că nu-i plăcea schimbarea din atitudinea lui Thomas, pe care acesta nici măcar nu încerca s-o ascundă. Era neliniştit, fiindcă nu ştia la ce să se aştepte în continuare de la el, nu putea prevedea cum va evolua această tulburare a lui Thomas.

Îşi notă în carnet: „Despărţirea de fraţii şi surorile noastre a fost mai grea, pentru noi toţi, decât ne aşteptam. Sugerez ca în călătoriile viitoare să se trimită, pe cât posibil, perechi".

Ce s-ar fi întâmplat dacă Thomas se îmbolnăvea? Nici măcar acasă, în spital, nu aveau cu ce să îngrijească un bolnav mintal. Boala era o ameninţare care plutea asupra comunităţii, asupra fraţilor şi surorilor – care sufereau la fel de mult ca şi cel direct afectat. Mai de mult, familia hotărâse ca nimeni periculos pentru comunitate să nu fie lăsat să supravieţuiască. Dacă un frate sau o soră deveneau bolnavi mintal, prezenţa acestora nu putea fi tolerată. „Aşa e legea", îşi spuse Ben, tăios. Şi totuşi, micul lor grup nu-şi putea permite să piardă două braţe puternice, asta era realitatea. Şi ce puteau face, atunci când realitatea şi legea se băteau cap în cap?

Ben o privi la repezeală pe Molly şi mai adăugă o notă în carnetul său: „Sugerez ca grupurile viitoare să fie formate în părţi egale din femei şi bărbaţi". Ea fusese mai singură decât oricare dintre ei, putea să-şi dea seama de asta. O privise cum umple, pagină după pagină, carnetul de schiţe şi se întrebă dacă nu cumva făcea asta ca să înlocuiască, într-un fel, absenţa surorilor. Şi poate că atunci când Thomas urma să se confrunte, în sfârşit, cu adevărata lui muncă, nu va mai sta pierdut în neştire şi va reacţiona în clipa când cineva îl va atinge sau îl va striga pe nume.

— Va trebui să redistribuim raţiile de hrană, spuse Lewis. Am socotit numai cinci zile pentru etapa asta şi ne-a luat deja opt până acum. Nu vrei să faci tu socoteala, Ben?

Doctorul încuviinţă, cu o mişcare a capului.

— Mâine, când o să ne oprim, o să fac un inventar. S-ar putea să trebuiască să mai strângem puţin cureaua.

„Asta n-ar fi trebuit să se întâmple", gândi el şi notă în carneţel: „Sugerez raţii calorice duble".

Molly îşi scăpă mâna de sub obraz şi se lăsă moale pe marginea cuşetei. Ben avusese de gând să se culce cu ea în noaptea aceea, dar acum nu-i mai păsa. Erau cu toţii prea obosiţi, chiar şi pentru amor. Ben oftă şi puse carnetul jos. Ultimul strop de lumină pălea pe cer. Se mai făceau simţite doar valurile mici, spărgându-se de barcă şi respiraţia adâncă de dinapoia ei. O undă de răcoare străbătu aerul nopţii. Ben aşteptă până ce Thomas adormi, apoi se întinse şi el.

Molly visa că barca se răsturnase, că nu mai putea ieşi de sub ea şi că încerca să ajungă la suprafaţă, într-un loc unde barca să nu-i stea în cale. Apa era aurie şi dădea aceeaşi nuanţă şi pielii ei. Ştia că dacă rămâne, o clipă doar, nemişcată, se transformă pentru totdeauna într-o statuie de aur zăcând pe fundul apei. Înotă mai tare, disperată să respire, îndurerată, zbătându-se, lăsându-se pradă groazei. Apoi îi veniră în ajutor mâini, mâinile ei, albe ca neaua, şi încercă să le prindă. Zecile de mâini se închideau fără s-o prindă, se deschideau, se închideau iarăşi. Le scăpa, iar şi iar, şi până la urmă ţipă „Sunt aici!", iar apa se grăbi s-o umple. Începu să se scufunde, îngheţată, doar mintea continua să i se agite înspăimântată, ţipând, în continuare, ceea ce buzele nu mai puteau rosti.

— Linişteşte-te, Molly. Gata, e bine.

O voce calmă îi ajunse la urechi şi o deşteptă.

— Gata, Molly, linişteşte-te.

— Ben? şopti Molly în întuneric.

— Da, eu sunt. Visai.

Se cutremură şi se trase la o parte ca să-i facă loc. Tremura, aerul nopţii se făcuse foarte rece de când intraseră în Potomac. Ben era cald, o învăluise cu un braţ, iar cu mâna cealaltă îi mângâia trupul îngheţat.

Făcură dragoste fără zgomot, ca să nu-i trezească pe ceilalţi, apoi Molly adormi din nou, strâns ghemuită lângă el.

În zilele următoare, se îndesiră semnele devastării: case arse, apoi altele, cu acoperişul smuls de furtuni. Satele erau năpădite de buruieni şi de copaci. Stricăciunile le făceau drumul şi mai greu. Vasele scufundate şi podurile prăbuşite preschimbaseră râul într-un labirint prin care înaintau metru cu metru, şi iarăşi se văzură în imposibilitatea să folosească pânza.

Lewis şi Molly se aflau împreună la proră, atenţi la obstacolele scufundate, anunţând din când în când pericolul. Strigau, fie câte unul, fie amândoi, însă de tăcut, nu tăcea niciunul mai mult de un minut sau două.

Deodată, Molly arătă cu degetul şi strigă:

— Peşti! Acolo sunt peşti!

Se holbară la bancul de peşti, lăsând barca să plutească în derivă, până ce Lewis îi atenţionă.

— Obstacol! La ora unsprezece, zece metri!

Traseră la rame puternic şi bancul de peşti dispăru, însă tristeţea li se evaporase. Vâsleau şi-şi făceau planuri cum să prindă peşti pentru cină, cum să-i usuce pentru drumul de întoarcere. Încercau să-şi imagineze emoţia din vale, când ceilalţi aveau să afle că peştele supravieţuise totuşi.

Nici una dintre ruinele de pe râu nu-i pregătise pentru scena dezolantă de la intrarea în Washington. Molly mai văzuse prin cărţi fotografii de oraşe bombardate – Dresda, Hiroshima – iar distrugerile de aici semănau întru totul. Străzile erau îngropate sub dărâmături, ici-colo viţa-de-vie acoperea movilele de beton sfărâmat, iar copacii prinseseră rădăcini mult deasupra pământului, înfipte în grămezile de cărămizi şi marmură. Plutiră pe râu, până ce trecerea deveni imposibilă, de astă dată din cauza obstacolelor

artificiale: automobile ruginite, un pod demolat, un cimitir de autobuze...

— Degeaba, bâigui Thomas. Totul a fost zadarnic.

— Poate că nu, spuse Lewis. Trebuie să mai fie unele pivniţe, subsoluri, depozite fortificate... Poate că nu.

— Zadarnic, repetă Thomas.

— Hai să ne-adunăm gândurile şi să încercăm să aflăm unde ne găsim, zise Ben.

Era în amurg şi oricum nu mai puteau face nimic până dimineaţă.

— Eu pun masa, hotărî doctorul. Molly, tu înţelegi ceva din hărţile alea?

Ea dădu din cap, cu privirea fixă, holbându-se la scena de coşmar din faţa lor. Cine făcuse asta? De ce? De parcă toată lumea se adunase ca să distrugă locul ce le-adusese dezamăgirea.

— Molly! se auzi din nou vocea lui Ben, de data asta mai tăioasă. Trebuie să mai existe nişte repere, nu?

Un fior o străbătu şi întoarse spatele oraşului. Ben se uită la Thomas, apoi îşi mută privirea către Harvey, care cerceta râul, dinaintea lui.

— Au făcut-o înadins, spuse Harvey. Au înnebunit până la urmă cu toţii, obsedaţi de ideea distrugerii.

— Dacă putem afla unde suntem, rosti Lewis, vom găsi şi beciurile. Tot ce vedem, schiţă el un semn cuprinzător, cu mâna, a fost făcut de nişte sălbatici. Este doar un dezastru de suprafaţă. Beciurile sunt neatinse.

Molly se întoarse încet, examinând oraşul ca într-un studiu panoramic.

— Dacă reuşim să mai trecem de două poduri, spuse ea, vom ajunge la Capitol Hill. Cred că mai avem două, trei mile până acolo.

— Bine, rosti calm Ben. Bine. Poate că în centru nu-i chiar atât de rău. Thomas, dă-mi te rog, o mână de ajutor.

Toată noaptea, barca se legănă încoace şi-ncolo, după cum, obosiţi dar incapabili să adoarmă, pasagerii se foiră neîncetat, căutând mângâiere unul la altul.

Înainte de venirea zorilor, erau cu toţii în picioare. Au mâncat la repezeală, şi, la prima rază de lumină, erau deja pe drum, printre dărâmături, către centrul oraşului. Presupunerea lor că distrugerile din centru erau mai mici decât la periferie se adeveri. Apoi şi-au dat seama că aici clădirile erau mai departe una de alta, iar spaţiile largi dădeau impresia unei ruine mai puţin pronunţate. Şi au mai observat că cineva încercase, cândva, să înlăture o parte dintre dărâmături.

— Hai să ne despărţim în perechi, aici, spuse Lewis, luând din nou comanda. Ne întâlnim în acelaşi loc, la miezul zilei. Molly şi Jed, voi o luaţi pe-acolo. Ben şi Thomas, pe dincolo. Harvey şi cu mine vom începe din partea aceea.

În timp ce vorbea, arăta cu degetul, iar ceilalţi dădeau din cap, în semn că înţeleg. Molly numi ţinta fiecăruia: clădirea Senatului, Poşta, Serviciile Generale...

— Am fost nişte copii naivi, spuse Thomas, pe când se apropia, împreună cu Ben, de clădirea ruinată a Poştei. Am crezut că vom găsi totul în picioare, uşile deschise, că nu ne mai rămâne decât să intrăm, să tragem un zăvor, două şi gata, căpătăm tot ce dorim. Iar la întoarcere, vom fi cu toţii eroi. O tâmpenie, nu?

— Deja am găsit o mulţime de lucruri, replică Ben liniştit.

— Am aflat doar că nu asta-i calea, continuă tăios Thomas. N-o să facem nici-o brânză...

Înconjurară clădirea. Intrarea principală era blocată, peretele unei laturi era prăbuşit, iar interiorul – ars şi topit.

A patra clădire arsese şi ea, dar numai o parte fusese distrusă. În birourile de-aici găsiră dosare.

— Dosare de afaceri! exclamă Thomas, deodată, răsucindu-se printre hârtii, ca să-l privească entuziasmat pe Ben.

— Ei şi? exclamă Ben, nelămurit, clătinând din cap. Am trecut mai devreme printr-o încăpere cu cărţi de telefon. Pe unde era asta?

Ben îl privi cu aceeaşi nedumerire, iar Thomas izbucni în râs.

— Cărţi de telefon! Acolo sunt trecute adrese de fabrici, depozite, hale!

Găsiră camera în care zăceau pe jos câteva cărţi de telefon, aruncate una peste alta, şi Thomas se apucă să le studieze cu atenţie. Ben culese şi el una din grămadă şi dădu s-o deschidă.

— Cu grijă! se răsti Thomas. Hârtia se sfărâmă uşor. Hai să ieşim de-aici!

— Crezi că asta o să ne-ajute? întrebă Ben, arătând spre cartea pe care-o ducea Thomas.

— Da, dar avem nevoie să găsim biroul central al Companiei de Telefoane. Poate că Molly ne va ajuta s-o găsim.

În după-amiaza aceea, în ziua următoare, apoi şi în cealaltă, de după ele, au continuat să caute informaţii pe care să le poată folosi. Molly completă pe harta Washington-ului locul clădirilor în care se găseau lucruri utile, notă clădirile periculoase şi zonele inundate. Multe subsoluri erau pline cu o apă urât mirositoare. Desenă o parte din scheletele de care se tot împiedicau, la fel de distantă ca şi atunci când schiţa clădiri ori străzi.

În a patra zi, găsiră birourile centrale şi Thomas se opri în una din camere, parcurgând numerele oraşelor răsăritene, punând cu grijă deoparte paginile care puteau să-i fie de folos. Ben încetă să mai fie îngrijorat din pricina lui.

În zilele a cincea şi a şasea, o ploaie cenuşie şi molcomă inundă zonele joase şi ridică nivelul apei mai sus de subsolul unor clădiri. Dacă ploaia ar mai fi ţinut mult, întregul oraş ar fi fost inundat, după cum părea că se mai întâmplase de multe ori în trecut. Dar aerul se limpezi şi vântul din nord începu să bată. Ei îşi continuau căutările, tremurând de frig.

Molly desena şi-şi spunea: „Milioane de oameni, sute de milioane, toţi au dispărut”.

Desenă monumentul închinat lui Washington, acum ruinat, statuia spartă a lui Lincoln şi cuvintele de pe

inscripţie care mai rămăseseră pe piedestal: „O naţiune indi...” Desenă silueta scheletică a Curţii Supreme...

Nu-şi făcuseră tabăra în oraş, ci se întorceau să doarmă la bord, în fiecare seară. Strânseseră prea mult material ca să-l poată căra pe tot. În fiecare seară, când părăseau oraşul, duceau cu ei încărcături de dosare, cărţi, hărţi şi, după cină, fiecare îşi vedea de propria marfă, încercând s-o trieze. Făcuseră descrieri pe larg ale clădirilor pe care le cercetaseră, ale conţinutului lor şi utilităţii lucrărilor dinăuntru. Următoarea expediţie putea să treacă direct la lucru.

Peste tot dădeau de schelete – pe movilele de pietriş, unele îngropate pe jumătate, altele prin clădiri.

„Cât de uşor le trecem cu vederea”, medita Ben. „De parcă am spune: o altă specie, domnilor, acum dispărută. Păcat! Să trecem mai departe...”.

În a noua seară, făcură ultima triere a lucrurilor pe care urmau să le încarce pe barcă. Găsiră o încăpere neatinsă, într-o clădire doar în parte distrusă şi depozitară acolo surplusul, pentru grupul următor.

În ziua a zecea, porniră spre casă, de data aceasta vâslind împotriva curentului, cu o briză proaspătă suflând dinspre nord-est, umflând singura pânză mare pe care-o aveau şi pe care nu reuşiseră până atunci s-o folosească. Lewis fixă direcţia din cârmă şi vântul îi mână pe râu, în sus.

„Zboară! Zboară!” îndemna Molly barca, în tăcere.

Stătea la proră şi anunţa melodios piedicile, pe unele dintre ele chiar înainte de a apărea. Colo era un ciot de copac, după câte-şi amintea, dincolo, o locomotivă, un banc de nisip... După-amiază, vântul se schimbă şi începu să bată dinspre nord, aşa încât se văzură nevoiţi să coboare pânza, pentru a nu fi aruncaţi pe mal. Încetul cu încetul, agitaţia de la plecare făcu loc hotărârii, apoi răbdării, iar când se opriră să înnopteze, străbătuseră deja mai mult de jumătate din lungimea braţului care-i condusese până în oraş.

În acea noapte, Molly visă siluete care dansau. Alergă plină de bucurie către ele, cu braţele deschise şi fără să atingă pământul cu picioarele. Apoi, aerul se făcu mai dens şi începu să vibreze, deformând chipurile care acum arătau altfel, cu totul altfel, cu un ochi prea sus şi cu gura strâmbă. Molly se opri, holbându-se la chipul grotesc de care era atrasă încetul cu încetul. Se luptă şi încercă să dea înapoi, mişcă picioarele, pe urmă corpul, dar aerul se închidea în jurul ei, sufocând-o. Caricatura propriei feţe se strâmba spre ea, ridicându-şi braţele ca nişte şerpi gata s-o apuce. Molly se trezi brusc şi câteva clipe nu ştiu unde se află. Cineva ţipa.

Era Thomas, pe care Ben şi Lewis se luptau să-l scoată din cuşetă şi să-l tragă la proră, în partea acoperită de prelată. Treptat liniştea reveni, însă trecu mult timp până ce Molly reuşi din nou să adoarmă.

Din a treia zi, călătoria de întoarcere deveni un coşmar. Vântul sufla acum în rafale, mai mult periculos decât de folos, şi nu mai încercară să ridice pânza. Curentul era mai iute, iar apa – mâloasă. Probabil că în ţinuturile din amonte plouase mai mult decât în oraş. Aerul se păstra rece până la prânz, când soarele se înfierbânta prea tare pentru hainele groase pe care şi le puseseră mai devreme. La asfinţit se făcea prea frig pentru lucrurile uşoare cu care se schimbau peste zi. Tot timpul era fie prea cald, fie prea rece.

• • •

Ben şi Lewis stăteau retraşi de ceilalţi şi priveau apusul, de pe o ridicătură a malului.

— Le e foame, ăsta-i unul din necazuri, spuse Ben şi Lewis încuviinţă din cap. În plus, lui Molly i-a venit ciclul şi nu mai lasă pe nimeni să se apropie de ea. Aproape că i-a rupt gâtul lui Harvey, noaptea trecută.

— Nu Harvey mă îngrijorează, rosti Lewis.

— Ştiu. Nu pot spune dacă Thomas o să reuşească sau nu. I-am dat un calmant la cină. Nu ştiu la ce să mă aştept de la el, de pe-o zi pe alta.

— Nu putem duce cu noi o povară inutilă, zise Lewis, cu asprime în glas. Chiar şi cu o raţionalizare strictă, mâncarea

rămâne o problemă. Şi chiar îndopat cu calmante, Thomas tot va avea nevoie să mănânce, iar cineva trebuie să vâslească în locul lui...

— Îl ducem cu noi acasă, rosti poruncitor Ben. Avem nevoie să-l studiem, chiar dacă pentru asta va trebui să-l ducem legat.

Un timp, tăcură amândoi.

— Totul e din cauza separării, nu? întrebă Lewis, privind către sud, spre casă. Nimeni nu s-a gândit la aşa ceva. Noi nu suntem ca ei! Trebuie să uităm trecutul, cărţile de istorie, totul. Nimeni nu a prevăzut asta, repetă încetişor. Dacă ajungem înapoi, trebuie să-i facem să înţeleagă ce ni s-a întâmplat, cât am fost departe de cei asemenea nouă.

— O să ajungem înapoi, îl linişti Ben. De-aceea şi am nevoie de Thomas. Cine-ar fi putut prevedea asta? Acum, că ne dăm seama cât de diferiţi suntem faţă de ei, trebuie să cercetăm şi mai mult. Mă întreb ce alte lucruri vom mai descoperi despre noi, atunci când o să ne aşteptăm cel mai puţin.

— Nu mergi înapoi? întrebă Lewis, ridicându-se.

— Într-o clipă.

Îl privi pe Lewis, cum coboară taluzul şi urcă în barcă, apoi ridică privirea spre cer.

„Odată, omul a mers şi acolo”, gândi el – minunându-se, dar fără să înţeleagă de ce. Singuri sau în grupuri mici, au călătorit pe tărâmuri străine, peste mări întinse, au urcat munţi pe unde nu mai călcase picior de om. Şi nu-şi putea închipui de ce făcuseră toate astea. Ce impuls îi îndepărtase de familie şi-i făcuse să piară singuri sau printre străini? Toate acele case în ruină pe care le văzuse, cum era şi bătrâna casă Sumner, fuseseră construite pentru două, trei persoane, de parc-ar fi vrut să se izoleze intenţionat de semenii lor. De ce?

Familia folosea izolarea drept pedeapsă. Un copil neascultător, lăsat singur preţ de zece minute într-o cămăruţă, ieşea spăşit, fără urmă de răzvrătire. L-au pedepsit pe David prin izolare. Medicii ştiau întreaga poveste a ultimelor luni pe care le trăise David printre ei.

Când a devenit o ameninţare, l-au izolat definitiv, iar pedeapsa a fost îndeajuns de mare. Totuşi, oamenii din trecut căutau singurătatea, iar Ben nu-şi putea imagina de ce.

CAPITOLUL XIII

Ploua de două zile, vântul sufla cu o viteză de treizeci de noduri şi se făcea din ce în ce mai violent.

— Trebuie să scoatem barca din apă, spuse Lewis.

Acoperiseră întreaga navă cu pânză cauciucată, însă apa se scurgea prin crăpături şi, din când în când, câte un val trecea peste bord şi se revărsa în barcă. Din ce în ce mai des, ceva greu se freca de barcă sau o lovea.

Molly pompa apa şi încerca să-şi imagineze râul din spatele lor. Cu câteva ore înainte, trecuseră pe lângă o plajă şi de atunci nu mai găsiseră nici un loc în care să poată acosta în siguranţă.

— Într-o oră, spuse Lewis, parcă răspunzându-i la gânduri. În cel mult o oră, putem ajunge înapoi, la plaja aceea.

— Nu ne putem întoarce! strigă Thomas.

— Dar nici aici nu putem să stăm! se răsti Harvey. Nu fi tâmpit! O să ne zdrobim de stânci dac-o ţinem tot aşa!

— Eu nu mă întorc!

— Tu ce crezi, Ben? întrebă Lewis.

Stăteau amândoi îngrămădiţi la proră. Molly era în partea din mijloc, pompând fără oprire, încercând să nu ia seama la muşchii îndureraţi. Vasul se zgudui sub o nouă lovitură şi Ben încuviinţă tăcut.

— Nu mai putem rămâne aici. Dar nici n-o să fie o distracţie să coborâm din nou.

— Hai s-o facem o dată, spuse Lewis şi se ridică.

Erau cu toţii uzi, înfriguraţi şi înfricoşaţi. Se apropiau de apele învolburate de la confluenţa dintre Shenandoah şi Potomac, iar vârtejurile care mai că-i împotmoliseră la venire, ameninţau acum să spargă bordajul. De Shenandoah nu se puteau apropia, până ce nu se termina potopul.

— Thomas, înlocuieşte-o pe Molly la pompă. Şi ţine minte, nu te gândeşti la altceva decât la pompă! Să meargă fără oprire!

Molly se ridică, pompând în continuare până ce Thomas se aşeză în locul ei, gata să continue, fără pauză. Şi, când ea porni către vâsla din spate, Lewis îi spuse:

— Ai să iei postul din proră.

Aşezară ramele înapoi, în lăcaşuri. Ploaia îi îngreuna, iar Thomas pompa în disperare. Apa le băltea la picioare şi, când desprinseră parâma de ţărm, barca ţâşni iute în puhoi.

— Buştean! Vine repede! La ora opt! strigă Molly.

Răsuciră barca şi-o împinseră într-o parte, ţinând piept buşteanului care le trecu prin stânga.

— Trunchi! La ora doisprezece! Douăzeci de metri! abia mai avu timp Molly să rostească.

Îmboldiră vasul spre stânga şi trecură pe lângă trunchi. Potopul preschimbase totul, buşteanul se aflase la mal, când trecuseră pe lângă el. Curentul deveni mai puternic şi se forţară să intre mai adânc în el.

— Copac! La ora unu! Douăzeci de metri!

Evitară din nou, iar trunchiul pe care-l depăşiseră se rostogoli apropiindu-se iarăşi, periculos.

— Buştean! Ora nouă! Trei metri!

Şi continuară tot aşa, prin ploaia orbitoare, alunecând sălbatic pe lângă ţărmul schimbat, alături de buşteanul uriaş care se răsucea. Deodată, Molly văzu locul jos spre care se îndreptau şi strigă:

— Pământ! Ora două, douăzeci de metri!

Schimbară scurt direcţia, către ţărm. Barca se frecă de ceva ascuns în apa mâloasă şi jumătatea din faţă se răsuci spre râu. Se legănară periculos şi apa năvăli peste bord. Lewis şi Ben săriră iute afară, apoi, cufundaţi până la piept, spintecară apa spre ţărm, trăgând barca după ei. Când se frecară de pietre şi nămol, ceilalţi îi urmară în apă şi traseră de barcă până o suiră pe mal, lăsând-o foarte înclinată, însă pe moment în siguranţă.

— Trebuie s-o ştergem mai sus, zise Lewis, privind către Molly care se trântise, epuizată, în noroi. Râul se umflă repede.

Plouă toată noaptea şi trebuiră să târască barca mai sus, încă o dată. A doua zi, potopul încetă şi străluci soarele, iar în noaptea care urmă se abătu îngheţul.

Ben reduse din nou raţiile. Furtuna îi costase încă cinci zile, iar râul era acum, la întoarcere, mai rapid, şi ei înaintau mai încet ca niciodată.

„Thomas e în forma lui cea mai proastă”, gândi Ben.

Devenise retras, prăbuşit într-o depresie din care nu-l mai putea scoate nimeni. Jed se anunţa a fi următorul. În timp, fără îndoială, simptomele lui urmau să fie aceleaşi cu ale lui Thomas. Harvey era nervos, posomorât şi bănuitor. Îi bănuia pe Ben şi pe Lewis că-i furau din porţia de hrană şi-i privea cu duşmănie, în timp ce mâncau. Molly avea ochii rătăciţi şi părea posedată, privirile i se întorceau tot timpul către sud, spre casă, şi părea că ascultă mereu câte ceva. Lewis conducea hotărât vasul, dar când se opreau, păţea acelaşi lucru: asculta, privea, aştepta. Ben nu putea să-şi dea seama de schimbările pe care el însuşi le suferise, dar ştia că ele existau. Probabil că şi el privea deseori în sus, sigur că cineva îi strigase numele încetişor, însă nu găsea pe nimeni prin apropiere care să-i dea vreo atenţie. Câteodată, avea sentimentul că e pândit de un pericol ascuns, ceva care plutea peste el şi-l făcea să se uite spre cer, să cerceteze copacii. Dar acolo nu se afla nimic, niciodată...

Se întrebă, deodată, când încetaseră să mai facă dragoste, în Washington sau imediat după ce plecaseră? Se hotărâse atunci că nu mai mergea, cel puţin pentru el. Îi venea greu să se prefacă la nesfârşit că ceilalţi bărbaţi îi erau doar fraţi. Până la urmă, nu mai găsise nici o satisfacţie, nici o plăcere. În schimb, când o făcea cu Molly, parcă era mai bine, dar asta numai la început. Erau doi oameni care se zbăteau să devină o singură fiinţă, însă nici unul nu ştia ce-şi dorea, sau ce are nevoie celălalt. Ori poate foamea a fost cea care-a ucis pofta de sex... îşi notă asta în carnet.

Molly îl privea şi se simţea despărţită printr-un zid gros, nevăzut, de orice fiinţă vie de pe pământ. Nimic nu putea

străbate acest zid, nimic nu o putea atinge, şi-abia dacă se mai gândea la toate acele lucruri care-i stârneau groaza, lucruri care acum erau tot timpul în preajma ei. Zi de zi, se apropiau tot mai mult de casă şi, curios, părea că asta se datora mai degrabă unei atracţii irezistibile, decât eforturile lor. De parcă nu aveau forţa să se opună acestei întoarceri. Atracţia era constantă, trăgându-i înapoi, aşa cum trăseseră ei barca pe nisip, ca s-o salveze de potop. Toate acţiunile lor erau instinctive. Şi groaza? Ea nu-i cunoştea izvorul, valurile acelea de spaimă treceau peste ea pe neaşteptate şi, atunci se simţea slabă şi îngheţată, muşchii feţei i se întăreau iar inima îi bătea, se oprea, apoi gonea din nou.

Deseori, când stătea la vâsle multă vreme, se întâmpla altceva, care-o uşura. În acele clipe, îi apăreau viziuni şi gânduri ciudate, ce nu puteau fi traduse în cuvinte. Se uita împrejur şi lumea pe care-o vedea era neobişnuită, cuvintele erau fără putere ca s-o descrie, numai culoarea ar fi putut-o face – culoarea, şi linia, şi lumina. Teama se potolea şi o pace blândă îi lua locul. Încetul cu încetul, pacea ceda în faţa oboselii, a foamei şi a fricii, şi atunci putea să-şi bată joc de viziuni, însă chiar când râdea de asta se ruga ca totul se întâmple din nou.

Câteodată, când stătea în faţă şi era atentă la pericolele din apă, i se părea că rămâne singură cu râul care-i vorbea cu o infinită înţelepciune. Glasul murmura prea încet ca ea să înţeleagă cuvintele, dar ritmul nu putea fi confundat: era, într-adevăr, un glas.

Într-o zi, plânsese pentru că nu putea înţelege ce-i spunea. Mâna lui Ben, pe umărul ei, o deşteptase şi ea îl privise fără expresie în ochi.

— Ai auzit şi tu? întrebase, vorbind la fel de încet, ca şi râul.

— Ce? Vocea lui fusese prea bruscă, prea aspră şi ea se trăsese într-o parte. Ce vrei să spui?

— Nimic. Nimic. Sunt doar obosită.

— Molly, n-am auzit nimic! Şi nici tu! Să ne odihnim puţin, să ne întindem picioarele. Bea un ceai!

— Bine, spusese ea, privind în jur. Apoi se oprise din nou. Ce-am auzit noi, Ben, n-a fost râul, nu?

— Ţi-am zis, n-ai auzit nimic! se răstise el, apoi se întorsese ţeapăn la proră, ca să ghideze oamenii de la vâsle către ţărm.

•••

Când au făcut şi ultimul cot al râului şi au ajuns la câmpurile pe care le cunoşteau, trecuseră deja patruzeci şi nouă de zile de când se aflau departe de fraţii şi surorile lor. Thomas şi Jed erau amândoi sedaţi şi inconştienţi. Ceilalţi vâsleau amorţiţi, înfometaţi, cu ochii împăienjeniţi, supunându-se unei porunci de a se opri, mai puternice decât cea a trupului. Chiar şi după ce s-au apropiat de ei bărcile care i-au tras la docuri, continuau să privească înainte, fără să creadă, parcă visând din nou iluzia care se repetase până atunci, de nenumărate ori.

Au ridicat-o pe Molly în picioare şi au condus-o pe mal, unde o aşteptau surorile ei. Ea se uită fix la ele şi nu văzu decât nişte străine. Şi asta făcea parte tot din visul ei, din coşmarul care se repeta. Se clătină şi mulţumi beznei care se abătu asupra-i…

Molly deschise ochii, mângâiată de lumina blândă a soarelui. Era dimineaţă, foarte devreme şi aerul o învăluia proaspăt şi răcoros. Peste tot, în jurul ei, vedea flori: ochiul-boului, crizanteme roşii, galbene şi albe, dalii cât farfuria, roz şi stacojii. Patul era absolut nemişcat, fără pic de balans, şi nu auzea plescăitul apei lovindu-se de el. Nici mirosul de sudoare şi de haine murdare de pământ. Se simţea curată, şi caldă, şi uscată.

— Mi s-a părut că te-am auzit, spuse cineva.

Molly privi spre capătul patului. Era Miri, sau Meg, sau… Nu putea spune care din ele.

Miriam se apropie şi ea, şi se aşeză pe marginea aşternutului.

— Cum te simţi?

— Bine. Mă ridic din pat.

— Nu, sigur n-ai s-o faci. Întâi o să-ţi dăm să mănânci, apoi o să-ţi facem un masaj şi manichiura şi orice altceva

ne trece prin minte ca să te simţi mai bine. Iar după aceea, dacă nu adormi iarăşi şi dacă tot o să vrei să te ridici, atunci da.

Miriam râse uşor, când Molly încercă să se scoale şi se prăbuşi la loc.

— Dormi de două zile, spuse Miri, sau Meg, sau oricare-o fi fost. Barry a venit aici de patru ori să vadă cum te mai simţi. A spus că trebuie să dormi şi să mănânci cât poţi de mult.

Îşi amintea vag că se mai trezise, că băuse supă, că fusese spălată, dar toate astea pluteau în mintea ei ca într-o ceaţă.

— Ceilalţi sunt bine? întrebă ea.

— Sunt bine toţi, îi răspunse Miriam cu un ton liniştitor.

— Thomas?

— E în spital, dar e bine şi el.

Au dădăcit-o multe zile. Mâinile băşicate i s-au vindecat, spatele a încetat s-o mai doară şi a pus la loc o parte din greutatea pe care-o pierduse.

Dar se schimbase, gândi ea, studiindu-se în oglinda mare de la capătul camerei. Bineînţeles, era tot slabă, ca înainte. Privi la faţa netedă a lui Miri şi-şi dădu seama că diferenţa zăcea undeva, mai adânc. Miri părea goală pe dinăuntru. Când nu mai era animată, când nu mai râdea sau vorbea, nu mai rămânea nimic din ea. Faţa îi devenea o mască.

— N-o să te mai lăsăm niciodată singură! şopti Martha, venind în spatele ei.

Celelalte repetară totul, cu hotărâre în glas.

— M-am gândit la tine în fiecare zi, aproape în fiecare clipă, spuse Miri.

— Şi în fiecare seară, după cină, ne gândeam toate la tine. Stăteam aici, pe saltea, în cerc, şi ne gândeam la tine, completă Melissa.

— Mai ales că trecuse atâta timp, şopti Miri din nou. Ne era atât de teamă! Continuam să te strigăm, fără glas, împreună. Te chemam acasă, iar şi iar.

— V-am auzit, confirmă Molly.

Vocea îi sună cu asprime. O văzu pe Miriam, clătinând din cap către surorile care stăteau acum tăcute.

— V-am auzit cu toţii chemarea. Voi ne-aţi adus acasă, continuă Molly, făcând eforturi să-şi îndulcească glasul.

N-o întrebaseră nimic despre călătorie, despre Washington, despre schiţele ei, pe care le despachetaseră şi cu siguranţă că se uitaseră la ele. Ea încercă de mai multe ori să aducă vorba de râu, de ruine, dar de fiecare dată dădu greş. Nu reuşea în nici un fel să le facă să înţeleagă. Acum ar fi trebuit să se apuce de treabă la schiţe, folosindu-le drept ghid, şi să deseneze în detaliu ceea ce văzuse, cum fusese totul, de la un capăt la altul. Dar ele nu voiau să vorbească despre asta. În schimb, îi povestiră despre vale şi ce se mai întâmplase în cele şapte săptămâni cât lipsise Molly.

„Nimic”, gândi ea. „Absolut nimic. Totul era exact ca întotdeauna”.

Surorile fuseseră scutite de muncă pentru a avea grijă de Molly. Pălăvrăgeau, bârfeau, îi reparau lucrurile, se plimbau şi citeau împreună, iar când Molly şi-a recăpătat forţele, s-au jucat toate pe saltea, în mijlocul camerei. Molly, însă, nu lua parte la hârjoana lor. Către sfârşitul săptămânii, când traseră salteaua afară şi o desfăcură, Miriam turnă vin în pahare, închinară pentru Molly şi o traseră pe saltea, lângă ele. Era uşor ameţită şi se uita la Miriam, care-i zâmbea.

„Ce frumoase sunt surorile”, gândi ea, „ce mătăsos e părul lor, ce netedă le e pielea; fiecare trup e neîntinat, fără cusur”.

— Ai fost departe atâta vreme, şopti Miriam.

— O parte din mine a rămas undeva, pe râu, spuse Molly prosteşte, cu lacrimi în ochi.

— Adună-te acasă, iubito. Încearcă să te strângi la loc.

Şi, încet, adună şi celelalte părţi ale ei, părţile care priviseră şi ascultaseră, care-i aduseseră pacea. Erau părţile care făcuseră zidul acela nevăzut, gândi ea distantă. Construiseră zidul ca s-o apere şi ea era pe cale să-l distrugă din nou.

Se văzu parcă gonind în josul râului, zburând peste apa care era când plină de mâl şi de pericole, când lină şi verde-albăstruie şi tentanţii, când o spumă albă ce se spărgea de stânci... Alunecă repede pe râu, încercând să-şi găsească celălalt eu, să-l înece şi să devină iarăşi un tot cu surorile ei. Deasupra, copacii murmurau; dedesubt, apa le răspundea şoptit, iar ea plutea la mijloc, fără să atingă nimic. Ştia că atunci când îşi va găsi celălalt eu va trebui să-l risipească, altfel şoaptele n-ar mai fi părăsit-o niciodată. Apoi se gândi la pacea pe care-o găsise şi la viziunile pe care le trăise.

— Încă nu! şopti ea, oprindu-şi fuga pe râu şi deşteptându-se din nou în cameră, cu surorile.

„Încă nu”, gândi din nou, liniştită.

Deschise ochii şi-i zâmbi lui Miriam, care-o privea îngrijorată.

— Acum e mai bine? întrebă Miriam.

— Totul e bine, îi răspunse Molly şi i se păru că aude celălalt glas, murmurând uşor.

Întinse mâinile, înconjură trupul lui Miriam şi-o trase pe saltea, lovind-o în joacă pe spate, pe şold, pe coapsă.

— Totul e bine, şopti.

Mult mai târziu, când surorile adormiră, se ridică tremurând, se duse la fereastră şi privi în vale. Toamna venise mai devreme; în fiecare an, venea tot mai devreme. Dar în încăperea cea mare era cald. Nu tremura nici din cauza vremii şi nici a aerului de noapte. Se gândi la joaca de pe saltea şi o podidiră lacrimile. Surorile, valea, erau toate neschimbate, şi totuşi ceva era altfel; ceva murise în ea, ceva se trezise la viaţă şi-o înspăimânta, o izola într-un fel în care nici distanţa şi nici râul n-o făcuseră.

Privi către siluetele slab luminate, întinse în paturi şi se întrebă dacă Miriam bănuia ceva. Trupul lui Molly răspunsese bine: a râs şi a plâns, la fel cu celelalte, iar dacă o parte a ei, vie şi atentă, nu se implicase, aceea trecuse neobservată.

Ar fi putut s-o facă, gândi ea. Ar fi putut distruge cealaltă parte, cu ajutorul lui Miriam şi al surorilor. „Ar fi trebuit”, îşi

spuse şi tremură din nou. Gândurile îi deveneau haotice, în ea prinsese viaţă ceva ameninţător şi care, totuşi, îi oferea o pace pe care nimic altceva nu i-o putea da. „Începuturile nebuniei”, gândi cu ură. Urma să devină incoerentă, să urle din nimic, să fie violentă cu alţii şi cu sine. Sau, poate, să moară. Pacea eternă. Dar ceea ce simţise nu era doar lipsa fricii şi a durerii, ci pacea de după o mare împlinire.

Era important să lase viziunile să vină la ea, să găsească timp să fie singură, să se umple de ele. Se gândi deznădăjduită la surorile ei: spuneau că n-or s-o mai lase niciodată singură. Împreună erau un întreg, absenţa unuia îi lăsa pe ceilalţi neterminaţi. Ele o vor chema mereu şi mereu...

CAPITOLUL XIV

Recolta fusese strânsă; merele atârnau roşii şi grele pe crengi, iar arţarii se ridicau ca nişte torţe spre cerul nesfârşit de albastru. Sicomorii şi mestecenii ardeau auriu, în timp ce roşul oţetarilor devenise aproape negru. În fiecare dimineaţă, roua stătea ca o cuşmă îngheţată pe vârful firelor de iarbă, strălucind până ce căldura soarelui o topea. Pasiunea culorilor de toamnă nu mai fusese niciodată atât de intensă, gândea Molly. Cum se schimbase lumina sub arţari! Şi lucirea palidă care învelea sicomorii!

— Molly? Vocea lui Miriam o deşteptă de la fereastră şi Molly se întoarse către ea, fără chef. Molly, ce faci?

— Nimic. Mă gândeam la ce treburi am astăzi.

Miriam făcu o pauză, apoi spuse:

— O să mai dureze mult? Ne e dor de tine.

— Nu cred că mai durează, răspunse Molly şi porni către uşă.

Miriam se apropie uşor şi mişcarea ei o făcu pe Molly să se oprească.

— Încă două-trei săptămâni, zise Molly repede, ferindu-şi braţul de atingerea lui Miriam.

Sora încuviinţă tăcută şi momentul în care ar fi putut s-o atingă pe Molly trecu. Se simţi dezamăgită, pentru că din nou ratase clipa când ar fi vrut s-o îmbrăţişeze, cum rămăsese deoparte, fără să o atingă.

Molly ieşi din cameră; Miriam se îndreptă către spital.

— Eşti foarte ocupat? întrebă ea, stând în uşa biroului lui Ben.

— Miriam?

Remarca venise din reflex, pentru că numai Miriam putea veni singură; o soră mai mică ar fi fost însoţită de ea.

— Intră. Ai venit pentru Molly, nu?

— Aşa este.

Ben închise uşa şi se aşeză de partea cealaltă a biroului plin de hârtii, de note printre care se afla şi carnetul pe care-l cărase cu sine în călătorie. Miriam îşi ridică privirile

de la hârtii şi-şi spuse că şi el era acum altfel. Ca şi Molly. Ca şi toţi cei ce se îndepărtaseră de casă.

— Mi-ai spus să vin din nou la tine, dacă nu se vede nici un semn de însănătoşire, spuse ea. E mai rău ca înainte. Le face nefericite pe toate surorile. Poţi s-o ajuţi cu ceva?

Ben oftă, se lăsă pe spate în scaun şi privi în tavan.

— Va lua mult timp.

— Ai mai spus asta, replică Miriam, clătinând din cap. Cum se simt Thomas şi Jed? Dar tu?

— Ne revenim cu toţii, răspunse Ben, zâmbind uşor. O să-şi revină şi ea, Miriam. Crede-mă.

Miriam se aplecă înspre el.

— Nu te cred. Nu cred nici că ea ar vrea să se întoarcă la noi. Ne opune rezistenţă. Dacă ştiam că va rămâne aşa, mi-aş fi dorit să nu se mai întoarcă niciodată. Este prea greu pentru celelalte surori.

Devenise foarte palidă şi vocea îi tremura. Îşi întoarse privirile într-o parte.

— Am să vorbesc cu ea, spuse Ben ca s-o liniştească.

Miriam scoase o bucată de hârtie din buzunar, o despături şi o puse pe birou.

— Uită-te la asta. Ce înseamnă?

Erau caricaturile pe care Molly le făcuse fraţilor la începutul expediţiei. Ben le studie cu atenţie, mai ales pe cea care-l reprezenta. Era el, oare, chiar atât de sever? Atât de hotărât? Sprâncenele îi erau chiar atât de grele şi de ameninţătoare?

— Îşi bate joc de noi! Şi-a bătut joc de voi toţi! Nu are dreptul să râdă pe seama fraţilor noştri în felul ăsta, protestă Miriam. Toată ziua priveşte, se uită la surorile ei cum se joacă şi cum muncesc. Nu participă decât după ce îi dau să bea şi chiar şi atunci simt o diferenţă. Ne urmăreşte tot timpul. Ne iscodeşte pe fiecare.

— Şi ce propui, Miriam? întrebă Ben, netezind hârtia cu schiţe.

— Nu ştiu. Opreşte-o să facă desenele din expediţie. Asta o ţine concentrată asupra a ceea ce s-a întâmplat. Fă-o să vină înapoi la surorile ei, la munca zilnică, la viaţa

obişnuită. Împiedic-o să se izoleze ore întregi în camera cea mică.

— Trebuie să stea singură când desenează, spuse Ben, aşa cum şi eu trebuie să stau singur când îmi redactez raportul, şi Lewis, ca să-şi noteze părţile bune şi pe cele proaste ale bărcii.

— Dar tu, şi Lewis, şi alţii o faceţi pentru că aşa trebuie, pe când ea stă singură pentru că vrea. Vrea să fie singură! Caută tot felul de scuze ca să se retragă, dar nu desenează. Fă-o să te lase să intri în camera ei, să vezi ce altceva face!

Ben mişcă din cap, în semn de aprobare.

— Am s-o vizitez chiar astăzi, zise el.

După ce plecă Miriam, Ben privi din nou schiţele şi zâmbi. Îi prinsese în desen aşa cum erau – cruzi, reci şi precişi. Împături hârtia, o strecură în punga de piele de la brâu şi se gândi la Molly şi la ceilalţi.

În privinţa lui Thomas, minţise. Nu-şi revenea şi poate că nu urma s-o facă niciodată. Devenise aproape total dependent de fraţii lui, refuza să fie despărţit de ei, fie şi pentru o clipă, şi dormea cu câte unul în fiecare noapte. Jed arăta oarecum mai bine, dar şi el părea să aibă nevoie de multă mângâiere.

Lewis părea neafectat de expediţie. Ieşise din felul ăsta de viaţă şi intrase din nou în el, aproape nepăsător. Harvey era nervos. Însă mai puţin decât cu o săptămână în urmă, oricum mult mai bine decât la sosire. Avea şanse mari să scape.

În ceea ce-l privea pe el însuşi, hotărâse că-şi revenise la normal.

Se îndreptă spre aripa administrativă a spitalului, unde se afla camera lui Molly. Bătu uşor la uşă şi o deschise înainte să audă vreun răspuns. Uşile se închideau rar, mai ales în timpul zilei, dar ei i se părea firesc, aşa cum şi Ben îşi închidea uşa biroului când avea de lucru. Rămase o clipă s-o privească. Strecurase oare Molly ceva sub planşa de desen? Nu putea fi sigur.

— Bună, Ben, spuse ea, stând cu planşa în faţă şi cu spatele la fereastră.

— Pot să-ţi răpesc două, trei minute?

— Da. Te-a trimis Miriam, nu? Mă gândeam eu că aşa o să facă.

— Surorile tale sunt foarte îngrijorate din pricina ta.

Ea îşi lăsă privirile în jos şi începu să deseneze.

Era altfel, diferită, gândi Ben. Nimeni nu o mai putea confunda cu Miriam sau cu altă soră. Se apropie de masă şi privi desenul. Carnetul de schiţe era deschis la o pagină cu gravuri mici, cu linii scurte, făcute în grabă, reprezentând clădiri, străzi ruinate, movile de moloz. Alături, pe o coală întreagă, lucra la desenul unei părţi din Washington. Pentru o clipă, avu sentimentul că se află din nou acolo, în mijlocul dezastrului, asistând la tragedia unei ere apuse. Molly avea puterea să-şi treacă imaginile din minte pe hârtie. Îşi întoarse privirea şi se uită pe fereastră, la dealurile stropite de culoare, scăldate în lumina soarelui.

Molly îl privi şi-şi spuse că nici Thomas şi nici Jed nu ar sta de vorbă cu ea. Thomas se ferea de parc-ar fi avut ciumă, iar Jed îşi tot amintea de treburi urgente pe care le avea de rezolvat. Harvey vorbea prea mult, fără să spună nimic. Iar Lewis era prea ocupat.

Dar putea vorbi cu Ben. Puteau să-şi destăinuie lucrurile întâmplate în călătorie, puteau să înţeleagă ce se petrecuse, pentru că aceleaşi senzaţii le trăiseră amândoi. Vedea asta din expresia lui, din felul în care-şi întorcea privirea de la desen. Ceva zăcea în el, gata să se trezească, gata să-i şoptească şi lui dacă l-ar fi lăsat, aşa cum zăcea şi în ea şi-i schimba felul în care vedea lumea. Lucrul acela îi vorbea, nu în cuvinte, ci în culori, în simboluri pe care nu le înţelegea, în vise, în viziuni care-i treceau iute prin faţa ochilor. Îl privi cum stătea la fereastră, în calea soarelui. Lumina îi cădea pe braţ, făcând să clipească auriu fiecare fir de păr – o pădure de copaci de aur pe o câmpie brună. La prima mişcare, crepusculul de pe braţ se preschimbă în noapte.

— Surioară, începu el, iar ea zâmbi şi îşi înclină fruntea.

— Nu-mi spune aşa. Spune-mi… cum vrei, dar nu aşa.

Întreruperea ei îl făcu să se încrunte o clipă, apoi faţa îi deveni din nou fără expresie.

— Molly, spuse ea din nou. E de ajuns să-mi spui Molly.

Uitase ce voia să-i zică.

„Diferenţa stă în expresia ei”, gândi el, brusc. Fizic, era aidoma lui Miriam şi surorilor, numai expresia feţei i se schimbase. Arăta oare mai matură, mai dură? Nu era asta, dar ceva pe-aproape. Mai hotărâtă. Mai profundă.

— Aş vrea să ne vedem periodic, rosti Ben deodată. Nu avusese de gând să spună asta, însă cuvintele îi ieşiseră singure din gură.

Molly îl aprobă, tăcută, printr-o mişcare a capului. El încă mai ezita, neştiind ce să mai adauge.

— Ar trebui să stabileşti un program, zise Molly blând.

— Luni, miercuri şi sâmbătă, imediat după masa de prânz, răspunse el hotărât şi-şi notă în carnet.

— Începând de azi? Sau trebuie să aştept până luni?

Îşi bătea joc de el, gândi furios şi închise carnetul cu zgomot. Se răsuci brusc pe călcâie şi se îndreptă spre uşă.

— De azi, se răsti el.

Vocea ei îl ţintui în uşă.

— Crezi că îmi pierd minţile, Ben? Miriam aşa crede.

Rămase cu mâna pe clanţă, fără s-o privească. Întrebarea îl şocase. Ştia că ar fi trebuit s-o liniştească, s-o mângâie, să-i spună că nu e adevărat, să-i amintească de marea îngrijorare a lui Miriam, ceva...

— Imediat după masa de prânz, spuse el aspru şi ieşi.

Molly scoase hârtia pe care o strecurase sub desenul oraşului şi o cercetă o vreme, cu ochii mijiţi. Acolo era valea, uşor schimbată ca să poată intra moara veche, spitalul şi casa Sumner. Înşirate toate într-un fel care le arăta înrudirea. Ceva nu mergea, totuşi, şi nu ştia ce greşise. Oamenii din desen erau doar uşor schiţaţi, un grup la moară, altul lângă spital, câţiva în câmpul din spatele casei vechi. Îi şterse şi creionă foarte fin o singură siluetă, un bărbat pe câmp. Apoi făcu o femeie între spital şi casă. Desenase totul la scară. Clădirile, mai ales moara, erau atât de mari, iar figurile minuscule, micşorate de lucrurile pe

care chiar ele le făcuseră. Se gândi la scheletele pe care le văzuse la Washington; un corp redus la oase era şi mai mic. Dac-ar fi avut loc pe planşă, ar fi făcut personajele foarte slabe, aproape scheletice, rigide...

Brusc, smulse hârtia, o făcu ghem şi o aruncă la coş, apoi îşi îngropă faţa în braţe.

Vor ţine o Ceremonie a Pierderii pentru ea, gândi, distant, de parc-ar fi fost vorba de altcineva. Surorile vor fi mângâiate de ceilalţi cu vorbe frumoase, iar petrecerea va dura până-n zori, în vreme ce-şi vor demonstra părerile de rău faţă de trista pierdere. În lumina răsăritului, surorile rămase îşi vor uni mâinile în cerc, după care ea va înceta să mai existe pentru ei, toţi. Nu-i va mai turmenta cu noua ciudăţenie, cu felul retras de a fi.

„Nimeni nu are dreptul să aducă nefericire fraţilor şi surorilor”, gândi. Nimeni nu avea dreptul să existe, dacă această existenţă a lui era o ameninţare pentru familie. Asta era legea.

La prânz, intră în cantină şi încercă să împărtăşească veselia surorilor sale, care vorbeau de festivitatea de venire-a-vârstei, pusă la cale în seara aceea pentru surorile Julie.

— Ţineţi minte, spuse Meg, râzând răutăcios, oricare brăţări or să ne fie oferite, le refuzăm pe toate. Şi prima dintre noi care-i zăreşte pe fraţii Clark, fuge să le pună iute brăţara ei, înainte s-o oprească cineva.

Râse cu poftă. De două ori încercaseră să ajungă la fraţii Clark şi de fiecare dată se găseau alte surori care să le-o ia înainte. În seara aceea, urmau să stea despărţite, să prindă locuri de-a lungul aleii spre auditorium şi să-i aştepte pe fraţii care mai aveau încă puf pe obraji, pentru că abia fuseseră acceptaţi printre adulţi, în toamnă.

— Au să strige cu toţii că e nedrept! protestă, slab, Miriam.

— Ştiu, răspunse Meg, râzând din nou.

Melisa râse împreună cu ea şi Martha zâmbi, aruncând o privire către Molly.

— Eu am să stau la primul gard, zise ea. Tu ai să aştepţi pe cărarea spre moară. Ochii îi străluciră. Am pregătit brăţările. Sunt roşii, cu şase clopoţei de argint. Ce-o să mai sune din ei, acela care-o s-o primească!

Cei şase clopoţei însemnau că toate surorile invitau toţi fraţii.

Molly aruncă o privire circulară în interiorul cantinei. Peste tot se adunaseră grupuri ca al lor, conspirând, făcând planuri de cucerire, pregătind capcane...

„Seamănă între ei ca nişte copii”, gândi ea.

•••

Părul surorilor Julie era blond, legat la spate cu împletituri de flori roşii. Tunicile pe care le purtau cădeau lungi, pe spate, şi se scurtau mult în faţă, sub forma unor falduri care le accentuau fermecător sânii. Erau timide, zâmbitoare, vorbeau puţin şi nu mâncau deloc.

Molly îşi desprinse brusc privirea de la grupul celor paisprezece surori, cu ochii arzând. Cu şase ani în urmă, stătuse şi ea acolo, roşind la fel, temătoare şi mândră, purtând brăţara fraţilor Henry. Aproape uitase că primul ei bărbat fusese Henry. Aruncă o privire la brăţara de la încheietura mâinii stângi. Una dintre surorile sale ajunsese prima la Clark şi, mai târziu, Molly trebuia să participe la hârjoana cu fraţii lui.

Acum, fiecare încerca să-şi găsească perechea şi se râdea mult, în vreme ce-şi examinau unul altuia brăţările.

— De ce n-ai venit în biroul meu după-amiază?

Molly se răsuci şi-l descoperi pe Ben înapoia ei.

— Am uitat, răspunse.

— Ba n-ai uitat deloc!

Ea îşi lăsă privirile în jos şi observă că Ben încă mai purta brăţara lui plată, împletită din fire de iarbă, fără ornamente, fără simbolul fraţilor. Încet, fără să-l privească, începu să-şi smulgă clopoţeii de argint de la brăţară şi, când mai rămăsese numai unul, şi-o scoase de la mână şi se întinse să i-o dea. Pentru o clipă, el se opuse, apoi întinse mâna şi brăţara alunecă peste pumn, acoperindu-i oasele proeminente ale încheieturii. Abia atunci Molly îl privi în

ochi. Faţa îi era o mască dură, cu care nu era obişnuită, care interzicea. Dac-ar fi putut smulge masca aceea, gândi ea, dedesubt ar găsi cu totul altceva.

Brusc, Ben îşi plecă fruntea, se întoarse şi o părăsi.

„Miriam şi celelalte vor fi furioase”, gândi ea, privindu-l cum pleacă. „Acum, unul dintre fraţii Clark va rămâne pe dinafară”.

Nu-i păsa de asta, însă Miriam contase pe toate că or să ia parte la joc şi nu urma să fie aşa.

Surorile Julie dansau cu fraţii Lawrence, doi câte doi, şi Molly se simţi brusc cuprinsă de tristeţe. Lewis era fertil, poate că şi alţii din grup. Dacă vreuna dintre surorile Julie rămânea însărcinată, ajungea în grupul de reproducătoare şi următoarea petrecere pentru ele ar fi fost Ceremonia Pierderii. Privi grupul băieţilor şi nu reuşi să spună care era Lewis, care Lawrence ori Lester...

Dansă cu Barry, cu Meg şi Justin, cu Miriam şi Clark, apoi din nou cu Meg şi Melissa şi doi din fraţii Jeremy. În schimb, nu reuşi să danseze cu Jed, care stătea sprijinit de zid şi-şi privea fraţii, neliniştit. Încă mai purta brăţara lui, în timp ce fraţii săi aveau o mulţime de brăţări străine la mână.

„Săracul Jed”, gândi Molly, aproape dorindu-şi să i-o fi dat pe-a ei.

Se aşeză lângă Martha şi Curtis şi mâncă un sandviş cu carne tocată, apoi bău vin şi se ameţi delicios. Se ridică, şi dansă cu două dintre surorile Julie, care, la ora aceea târzie, aveau o înfăţişare solemnă. Urma ca fraţii Lawrence să le acapareze pentru restul nopţii.

Muzica îşi schimbă ritmul. Unul din fraţii Lawrence o ceru pe fata cu care dansa Molly; tânăra îl privi cu un zâmbet timid care apăru, dispăru, apăru din nou. El o luă de mână şi începură să danseze

Molly simţi o bătaie uşoară pe braţ. Se răsuci şi Ben o luă de mână, fără să zâmbească. Dansară tăcuţi. Se îndreptară în paşi de dans către o masă, se aşezară şi el îi întinse un pahar de vin. Au băut fără să spună nici un cuvânt, apoi au plecat amândoi din auditorium. Când ieşi, Molly trase cu ochiul la Miriam. Îşi îndreptă spatele,

sfidătoare şi, cu capul sus, ieşi împreună cu Ben, în noaptea rece.

CAPITOLUL XV

— Aş vrea să ne aşezăm puţin pe malul râului, spuse ea.

— Ţi-e rece? întrebă Ben şi când ea spuse „da”, aduse pelerine pentru amândoi.

Molly privi apa schimbătoare, tot timpul alta şi mereu aceeaşi, şi îl simţi, aproape, fără s-o atingă, fără să-i vorbească. Nori subţiri goneau prin dreptul lunii. Curând, avea să fie lună plină, perioada recoltei, sfârşitul verii indiene. Se gândea la bărbatul de lângă ea. Era atât de deschis, atât de deosebit de ceilalţi... Ca un vas de lut făcut de mâini de începător, care mai au nevoie de practică.

Luna care se oglindea în râu se mişca separată în frânghii lungi, strălucitoare, ce se încolăceau, se despărţeau, se topeau una în alta, într-o bandă largă de apă luminoasă, aparent solidă, care se spărgea iarăşi. De la mal, glasul râului se auzea blând, şoptind secrete.

— Ţi-e rece? întrebă, din nou, Ben.

Faţa îi era palidă în lumina lunii, sprâncenele mai întunecate, drepte şi grele. Poate că se încrunta la ea, greu de spus. Molly clătină din cap şi se întoarse din nou către râu.

Râul este viu, gândi ea, şi tocmai când eşti sigur de asta, se schimbă şi-ţi arată o altă faţă, o altă dispoziţie a lui. În seara aceea, era înşelător şi promiţător, şi chiar ştiind că promisiunile sale înşelau, asculta înainte şoapta lui continuă, simţindu-se tot mai fascinată.

Ben se gândea şi el la râul lucind peste pietriş, peste stânci, spărgându-se, înspumat, de bolovani. Văzu din nou focul mic de pe plajă, silueta fetei reflectându-se în apă, în timp ce fraţii trăgeau barca la mal.

— Îmi pare rău că nu am venit astăzi, şopti ea brusc. Am ajuns aproape de uşa ta şi n-am mai continuat. Nu ştiu de ce.

Din auditorium se auzi un hohot de râs şi Ben îşi dori să se fi îndepărtat mai mult de-a lungul malului. Un nor gros

acoperi faţa lunii, râul se făcu negru şi nu mai rămase din el decât glasul şi mirosul de apă proaspătă.

— Ţi-e frig? întrebă el iarăşi, de parcă lumina lunii care dispăruse ar fi ţinut de cald.

Molly se trase mai aproape.

— Pe drumul de întoarcere, spuse ea moale, visătoare, continuam să aud cum îmi vorbeau râul, şi copacii, şi norii. Am bănuit că de vină erau oboseala şi foamea, dar îi auzeam cu adevărat, doar că, de cele mai multe ori, nu le înţelegeam cuvintele. Tu le-ai auzit, Ben?

Chiar dacă nu reuşea să-l vadă din pricina întunericului, era convinsă că bărbatul nega vocile. Oftă şi spuse:

— Ce s-ar întâmpla dacă ai avea vreo idee, ceva la care ai vrea să lucrezi singur?

Ben se foi şi se simţi încurcat.

— Se întâmplă, răspunse el cu grijă. Ideea se pune în discuţie şi, de obicei, cine-o propune o duce mai departe, asta dacă nu are loc ceva deosebit, vreo reducere de echipamente sau materiale.

Luna se eliberase din nori şi lumina ei părea mai puternică, după acea scurtă întunecare.

— Şi dacă ceilalţi nu văd valoarea ideii? întrebă Molly.

— Atunci chiar că nu are nici o valoare şi nimeni nu trebuie să-şi piardă vremea cu ea…

— Dar dacă ar fi ceva pe care nu-l poţi explica deschis, ceva ce nu poţi spune în cuvinte?

— Ce vrei tu, de fapt, Molly? întrebă Ben, întorcându-se spre ea.

Faţa ei era palidă ca luna, cu umbre adânci în jurul ochilor şi gura neagră, fără zâmbet. Ea ridică privirile spre el şi luna i se reflectă în ochi. Într-un fel, părea luminoasă, de parcă lumina i-ar fi izvorât din interior. În clipa aceea, Molly era frumoasă. Niciodată n-o văzuse aşa şi gândul acesta îl tulbură.

— Am să-ţi arăt, spuse ea şi se ridică brusc. În camera mea.

Păşiră spre spital, unul lângă altul, fără să se atingă.

„Bineînţeles”, gândi Ben, „surorile Miriam sunt toate frumoase, cele mai multe dintre surorile noastre sunt la fel. Ca şi mulţi dintre fraţi. Dar asta nu înseamnă nimic”.

Când au ajuns în cameră, ea acoperi fereastra cu perdeaua, îşi aruncă pelerina pe scaunul de la masa de lucru, apoi scoase desenele. Le răsfoi şi, după o vreme, îi întinse unul.

Era desenul unei femei, parcă necunoscute şi totuşi vag familiară. Sara, realiză el; puţin altfel, dar Sara. De o parte şi de alta, două oglinzi îi răsfrângeau imaginea la nesfârşit, dar fiecare era altă femeie, altfel de Sara. Una era încruntată, alta surâdea larg, alta râdea, alta era încărunţită şi ridată... O privi pe Molly, dezorientat.

Ea îi arată un alt desen, reprezentând un copac ce creştea dintr-o stâncă. Ben ştia că lucrul acesta este imposibil, dar, privindu-l, parcă nu mai era atât de sigur.

Alt desen pe care i-l întinse îi arătă o barcă minusculă, pe o mare ce ocupa întreaga planşă. În barcă se ghicea o siluetă, atât de mică încât părea fără importanţă, oricum imposibil de recunoscut.

Supărat, se uită la Molly care-l urmărea cu atenţie, cuprinsă parcă de febră, cu obrajii înroşiţi şi ochii strălucitori.

— Am nevoie de ajutor, Ben, spuse ea cu voce joasă şi rugătoare. Trebuie să mă ajuţi.

— Cum?

— Vreau să pictez toate astea, nu ştiu de ce, dar trebuie s-o fac. Nu-mi mai ajung creionul, tuşul sau cerneala. Am nevoie de culoare şi lumină! Te rog!

Plângea. Ben se uită la ea surprins. Asta era deci secretul ei? Voia să picteze? Se forţă să nu zâmbească, de parcă ea ar fi fost un copil rugându-se pentru un lucru ce-i aparţinea deja.

Molly îi văzu expresia de pe chip, îşi sprijini capul pe pelerina de pe spătarul scaunului şi închise ochii.

— Miriam şi celelalte surori ştiu asta, spuse ea obosită. Nu vor să mă lase.

— De ce nu? Ce e rău în pictură?

— Nu ştiu... Nu le place, se tem, cred că este periculos. Aşa spune Miriam.

— Dar nu trebuie să-l pictezi neapărat pe ăsta, nu? Nu poţi face altceva?

Ea clătină din cap, ţinând în continuare ochii închişi.

— Doctore, dacă cineva vine la tine suferind de inimă, l-ai trata de urechi, doar pentru că îţi vine mai uşor?

Îl privea în ochi şi pe faţa ei nu se citea batjocura.

— Ai vorbit cu Miriam?

— A luat schiţele fraţilor, cele făcute în expediţie. Nu i-au plăcut, dar le-a păstrat. Nu mai e nevoie să vorbesc cu ele, ştiu ce vor spune. Că le aduc doar durere.

Molly se gândi la surorile ei, care probabil stăteau acum pe saltea cu fraţii Clark, râzând, sorbind vin, mângâind trupurile fine ale băieţilor/ bărbaţilor. Asta nu era, de fapt, sex de grup, îi veni ei în minte. Surorile erau un tot, un organism femeiesc; fraţii făceau împreună un alt organism mascul. În timpul îmbrăţişării, entitatea femelă nu putea fi complet satisfăcută, pentru că în seara aceea nu era întreagă. O parte a ei lipsea, lipsea de mult timp şi, asemeni unui membru amputat, dădea dureri-fantomă.

— Molly, rosti Ben cu blândeţe, atingându-i braţul. Vino cu mine, în camera mea. Este foarte târziu. În curând va răsări soarele.

— Nu trebuie, răspunse ea cu o tresărire. Ştii, am crezut că n-o să-ţi pot spune, de aceea m-am întors, înainte să ajung în biroul tău, astăzi. Apoi, aseară, m-am hotărât să-ţi spun, pentru că am nevoie de ajutor. Nu trebuie...

Aproape fără tragere de inimă, Ben spuse din nou:

— Vino cu mine, Molly, în camera mea. *Vreau* s-o faci.

CAPITOLUL XVI

Zăpada cădea leneş, fără zgomot. Nu se simţea nici o adiere şi cerul părea destul de jos ca să-l poţi atinge. Zăpada se aşeza pe clădiri, pe ramurile copacilor, pe acele pinilor şi ale molizilor. Se cernea printr-o crăpătură, între un jgheab şi acoperişul spitalului şi clădea un zid scund care urma, curând, să se prăbuşească sub propria greutate. Neaua acoperea tărâmul, neîntinată, pură, strat peste strat, iar în locuri ferite, acolo unde nu era nici soare s-o topească şi nici vânt s-o spulbere, se adunase în troiene de doi, trei metri. Pe fondul de alb umbrit cu cenuşiu şi albastru, râul lucea întunecat. Norii erau atât de groşi, încât lumina care zăcea peste pământ părea să vină în sus, dinspre zăpadă. În depărtare, între zăpadă şi cer şi aer, nu mai erau hotare.

„Nu mai erau hotare”, gândi Molly. „Erau un tot”.

Stătea la fereastră, cu spatele la şevaletul care aştepta un tablou. Nu se gândea la asta acum; zăpada, lumina ciudată care venea de dedesubt, plinul scenei de afară, toate astea îi reţineau atenţia.

— Molly!

Se răsuci iute şi o văzu pe Miriam în pragul uşii, îmbrăcată cu haine groase, cu zăpadă pe umeri, pe glugă.

— Am spus că Meg e rănită! Nu m-ai auzit?

— Rănită? Cum? Ce s-a întâmplat?

Miriam o privi fix preţ de o clipă, apoi clătină din cap.

— Nu ştiai, nu?

Molly se simţi dezorientată, ca un străin prins în timp ce cotrobăia prin lucrurile altuia. Peisajul de afară îi păru deodată obraznic, urât, fără înţeles. Acum putea simţi durerea şi frica lui Meg, iar prezenţa lui Miriam îi uşura percepţia.

— Unde e? întrebă. Ce s-a întâmplat? Vin cu tine.

— Nu veni, zise Miriam abătută. Stai aici.

Molly porni prin spital să-şi caute sora, dar când găsi camera unde fusese adusă Meg, surorile ei o împiedicară să intre.

•••

Ben îşi privea fraţii şi ridica din umeri, la fiecare întrebare. Ce să facă ei cu Molly? S-o exileze, ca pe David? S-o izoleze într-o cameră de spital? Ori în sectorul reproducătoarelor? Să n-o ia în seamă? Discutaseră toate alternativele şi nu erau mulţumiţi de nici una.

— Nu dă semne că ar face progrese, spuse Barry. Nimic nu arată că ar vrea să se întoarcă la viaţa normală.

— Nu avem nici un precedent în problema asta, interveni Bruce, sobru. De aceea, trebuie să stăm să ne gândim bine şi să hotărâm corect. Ben, este pacienta ta, continuă el, încruntându-se. N-ai zis nimic până acum. Erai sigur că se va vindeca, dac-o lăsăm să picteze, dar nu s-a întâmplat aşa. Mai ai şi alte sugestii?

— Când am cerut să mă retrag din munca de laborator şi să studiez psihologia, am fost respins, răspunse el sfredelitor. Toţi cei care au mers la Washington s-au refăcut complet, cel puţin fizic; cu excepţia lui Molly. Nu am destulă ştiinţă ca să găsesc cauza, tratamentul acesteia şi nici să ştiu dacă se va mai reface vreodată. Eu spun: să-i dăm timp. Nimeni nu are nevoie de ea la şcoală, lăsaţi-o să picteze. Daţi-i o cameră singură şi lăsaţi-o în pace...

— Psihologia este o fundătură pentru noi, replică Barry. Face să reînvie cultul personalităţii. Când o unitate funcţionează perfect, membrii săi se vindecă de la sine. În ceea ce priveşte rămânerea în spital... Este o sursă constantă de suferinţă şi de confuzie pentru surorile ei. Meg va fi bine, însă Molly nici n-a ştiut că soră-sa a căzut şi şi-a rupt braţul. Surorile au avut nevoie de ea, iar Molly n-a răspuns chemării. Ştim şi suntem cu toţii de acord că datoria noastră este să salvăm binele unităţii, nu al indivizilor care-o compun. Dacă apare un conflict între alternative, trebuie să abandonăm individul. Ăsta e un lucru foarte clar. Singura întrebare este: cum?

Ben se ridică şi se apropie de fereastra de unde putea vedea clădirea reproducătorilor.

„Acolo nu, în nici un caz”, gândi el, hotărât. „N-o vor accepta niciodată, ba chiar s-ar putea s-o ucidă, dacă ajunge între ei”.

Abia cu o lună în urmă, se ţinuse Ceremonia Pierderii pentru Janet, socotită acum printre reproducători, menţinută sub medicamente şi condiţionare hipnotică spre a-şi accepta noul statut de femelă fertilă. Urma să aducă pe lume câte un copil de fiecare dată când hotărau medicii. Nou-născutul era imediat transferat în creşă, iar ea rămânea să se refacă, să prindă din nou puteri, pentru altul, şi altul...

— N-are rost s-o ducem acolo, spuse Bob, apropiindu-se şi el de fereastră. Mai bine am recunoaşte că nu există nici o soluţie şi am recurge la eutanasie. Ar fi mai puţin crud.

Ben simţi o durere în piept şi se întoarse către fraţii săi.

„Ei au, într-un fel, dreptate”, gândi distant.

— Şi dacă se va întâmpla iarăşi, şopti el nesigur, vom avea o altă întâlnire fără rost şi vom discuta aceleaşi alternative care nu pot fi aplicate?

— Ştiu, încuviinţă Barry. Asta nu mă lasă să dorm. S-ar putea să avem de-acum încolo multe cazuri asemănătoare, de vreme ce antrenăm tot mai mulţi indivizi pentru reparaţii de drumuri, pentru expediţii în oraşe, pentru grupe de căutători.

— Pe Molly las-o în seama mea, zise Ben deodată. O duc la casa Sumner. Vom face Ceremonia Pierderii şi o vom declara dispărută. Surorile Miriam vor închide breşa şi nu vor mai simţi durerea, iar eu voi putea să-i studiez în continuare reacţiile.

• • •

— Acum e rece în casă, spuse Ben, dar soba o să se încălzească repede. Îţi plac camerele astea?

Se plimbaseră prin toată casa şi Molly alesese partea de la etajul al doilea, care dădea spre râu. Acolo, ferestrele erau largi şi fără perdele, iar lumina rece a după-amiezii umplea încăperea. Vara, ar fi fost cald şi lumină şi, în plus, puteai privi oricând râul.

„Camera de alături a fost o creşă sau o garderobă de haine”, gândi ea. Era mai mică şi avea ferestre duble, înalte până la tavan, iar dincolo de ele se afla un balconaş. În camera aceea voia să picteze.

Ceremonia începuse şi sunetul muzicii răzbătea până la ei. Probabil se dansa, se petrecea şi se turna vin în pahare.

— Nu ai curent electric, observă Ben iritat. S-au rupt firele. O să le reparăm, după ce se topeşte zăpada.

— Nu-mi pasă. Îmi plac şi lămpile, şi focul din cămin. Sunt în stare să aprind focul în sobă.

— Fraţii Andrew te vor aproviziona cu lemne. Îţi vor aduce tot ce ai nevoie şi-ţi vor lăsa la poartă.

Ea se apropie de fereastră. Soarele, acoperit de nori subţiri, atârna pe marginea dealului şi avea să alunece curând de partea cealaltă, lăsând loc întunericului. Pentru prima oară în viaţa ei, urma să rămână singură noaptea. Stătea cu spatele la Ben şi se gândea, cât de departe era casa veche de celelalte clădiri din vale, ascunsă printre copaci şi tufişuri înalte.

Dac-ar fi avut un vis urât şi s-ar fi zvârcolit în somn sau ar fi ţipat, nimeni n-ar fi auzit-o, nimeni nu i-ar fi fost alături ca s-o liniştească, s-o mângâie.

— Molly!

Vocea lui Ben era aspră, de parc-ar fi fost supărat pe ea, şi nu înţelegea de ce.

— Pot sta cu tine la noapte, dacă ţi-e frică...

Ea se întoarse. Faţa îi era umbrită, aşa cum stătea, cu lumina rece, şi zăpada, şi cerul cenuşiu înapoia ei. Ben o privi şi nu găsi pic de teamă în ochii fetei. Trăia aceeaşi senzaţie din ultima lor noapte, când o vedea frumoasă şi când i se părea că lumina din cameră venea din ochii ei.

— Eşti fericită, nu? se miră el.

Molly îşi plecă fruntea, într-o încuviinţare mută.

— Am să fac focul în cămin, apoi am să-mi trag scaunul aproape, am să privesc flăcările şi-am să ascult muzică. După o vreme, am să mă culc, poate o să citesc ceva, la lumina lămpii, până mă ia somnul... E bine aici. Mă simt... Nu ştiu cum mă simt. De parcă s-a dus ceva greu şi urât din

viaţa mea şi-acum sunt uşoară, liberă şi... da, da, chiar fericită. S-ar putea să fiu, într-adevăr, nebună. Poate asta înseamnă să înnebuneşti.

Se răsuci din nou către fereastră.

— Oare reproducătorii sunt la fel de fericiţi? întrebă ea, după o clipă.

— Nu.

— Pentru ei cum este oare?

— Am să-ţi fac focul. Şemineul e desfundat, am verificat asta.

— Ce simt ei, Ben?

— Au fost învăţaţi să se reproducă. Probabil că le place uneori şi felul în care trăiesc.

— Au sentimentul libertăţii?

El aşeză buştenii în grătarul căminului şi aruncă unul mare, cu zgomot, în foc, apoi se ridică. Păşi către ea, o prinse de umeri şi o întoarse cu faţa spre el.

— Suferă tot timpul din pricina separării, se răsti. Plâng în somn, noapte de noapte, se droghează şi au şedinţe de condiţionare care să-i facă să-şi accepte soarta, dar fără rezultat. Asta voiai să auzi? Credeai că şi ei sunt liberi ca tine, liberi să fie singuri, să facă ce vor, fără să se gândească la responsabilităţile lor către grup? Nu-i aşa! Aveam nevoie de ei şi-i folosim în singurul fel în care nu afectăm surorile sterile. Când nu mai sunt bune de reproducere, le punem pe femei să muncească în creşe, iar dacă nu mai sunt în stare nici de asta, le drogăm să doarmă tot timpul. Asta voiai să auzi?

— De ce-mi vorbeşti aşa? şopti ea, întunecată de supărare.

— Ca să nu mai ai iluzii despre cuibuşorul tău de aici! Te folosim, înţelegi? Câtă vreme eşti utilă comunităţii, ţi se va permite să trăieşti aici ca o prinţesă. Doar atât cât eşti utilă...

— În ce fel? Nimeni nu vrea să se uite la tablourile mele. Deja am terminat hărţile şi desenele din călătorie...

— Am să-ţi disec fiecare gând, fiecare dorinţă, fiecare vis. Am să aflu ce ţi s-a întâmplat, ce te-a făcut să te superi

pe surorile tale, ce te-a făcut să te hotărăşti să devii un individ separat, iar când am să aflu, vom şti cum să împiedicăm acest lucru să se mai repete.

Ochii ei nu mai erau luminoşi, se întunecaseră. Îi desprinse blând mâinile de pe umeri şi spuse:

— Uită-te la tine, Ben. Urmăreşte-te când asculţi voci pe care nu le aude nimeni. Cine altcineva mai este furios pe felul în care sunt trataţi reproducătorii? De ce te-ai luptat să-mi salvezi viaţa, când binele comunităţii cerea să fiu adormită ca o fertilă uzată? Cine altcineva se mai uită la picturile mele? Cine ar sta mai degrabă în camera asta, cu o femeie nebună, decât să se distreze la ceremonie? Noi doi nu suntem fericiţi când ne culcăm împreună, Ben. Îmbrăţişarea noastră este dură, amară, crudă şi ne întristează fără să ştim de ce. Uită-te la tine, Ben, apoi la mine şi spune dacă poţi distruge boala fără să-l ucizi pe purtătorul ei.

El o trase sălbatic şi-i îngropă faţa la pieptul lui, ca să nu mai vorbească. Ea cedă fără împotrivire.

— Minciuni, minciuni, minciuni, bolborosi el. Eşti nebună!

Îşi sprijini obrazul de părul ei şi ea îl îmbrăţişă. Ben se smulse brutal din îmbrăţişare şi se îndepărtă. Întunericul se lăsase greu în cameră şi Molly nu mai era decât o umbră printre atâtea altele.

— Plec, spuse el deodată. N-ar trebui să ai probleme cu focul. Am aprins soba de jos şi căldura o să ajungă aici curând. N-o să-ţi fie frig.

Ea tăcu şi-l privi ieşind din cameră. Afară, Ben începu să alerge prin zăpada adâncă şi continuă, până ajunse la capătul puterilor, până ce răsuflarea i se transformă într-un gâfâit dureros. Se opri şi-şi întoarse privirile către casă; nu se mai vedea, printre copacii întunecaţi.

CAPITOLUL XVII

Ploua mocăneşte şi fără pic de vânt. Norii ascundeau vârfurile dealurilor şi râul era acoperit de ceaţă. Ploaia bătea ritmic, liniştitor. Sub acoperişul şopronului, oamenii construiau a treia barcă. În urmă cu un an, fuseseră fermieri, profesori, tehnicieni, savanţi. Acum erau constructori de bărci.

Scurtul răgaz de linişte se sfârşi şi vântul începu să urle prin vale, aducând furtuna în valuri de ploaie. Împrejurimile se dizolvară şi rămase doar ploaia, bătând în fereastra de la care privea Ben.

„Poate că acum Molly se întreabă dacă nu vin”, gândi el. Fereastra se zgudui sub forţa crescândă a furtunii.

„Sparge-te!”, îi spuse în gând ferestrei. „Nu, nu se întreabă. Nici măcar nu-mi simte absenţa”.

Pe cât de brusc începuse, izbucnirea de violenţă se opri, cerul se subţie şi lumina începu din nou să arunce umbre. Lui Molly îi era indiferent dacă stătea cu ea sau nu. În timp ce vorbea cu el, picta sau schiţa sau îşi curăţa pensulele. Uneori îl trăgea după ea pe dealuri, în păduri, departe de valea interzisă. Dar astea erau lucruri pe care le putea face şi singură.

Curând, fraţii lui vor veni să-i ceară să-şi redacteze raportul pe care încă nu-l începuse. Aruncă o privire la carnetul de pe masa de lucru şi se întoarse către fereastră. Carnetul era plin, nu mai avea ce s-o întrebe, ce să scoată de la ea, dar ştia acum tot atât de puţin cât şi la început.

Ţinea în buzunar o pungă mică, plină cu fructe de pădure – primele din anul acela – pe care i le făcuse cadou ea. O să facă ceai din ele şi o să stea în faţa focului, împreună cu Molly, sorbind din băutura parfumată, fierbinte. Or să se mintă amândoi şi el o să-i povestească ce s-a mai întâmplat în vale, despre cum se extinde laboratorul, cum înaintează construcţia bărcilor, despre planul de a clona indivizi pentru explorări şi pentru

reparatul drumurilor şi podurilor, ca să deschidă o cale spre Washington, Philadelphia sau New York.

Ea o să-l întrebe despre surorile ei, despre cum mergea munca lor la copiatul cărţilor şi al hărţilor, o să dea din cap cu gravitate şi o să se uite către tablourile pe care nimeni din vale nu le putea înţelege. N-o să-i spună nimic, o să-i răspundă doar la întrebări, în afară de cele legate de tablouri.

Şi ea înţelegea tot atât de puţin din ele, iar Ben îşi notase acest lucru. Ceva o forţa să picteze, să deseneze, să aducă în faţa ochilor acele viziuni neclare şi dureroase.

„Impulsul e mai puternic decât dorinţa ei de viaţă”, gândi Ben cu amărăciune.

Acum, fraţii vor veni la el să ia o hotărâre. Îi vor da, oare, un săculeţ de seminţe şi o vor duce în josul râului?

Nori grei se rostogoleau dinspre munţi şi din nou bătu vântul şi împroşcă fereastra cu ploaie cenuşie. Când intrară în cameră, fraţii îl găsiră pe Ben privind afară.

— Intrăm direct în subiect, spuse Barry, aşa cum ar fi făcut şi Ben în locul lui. Tot nu se simte mai bine, nu?

Ben se aşeză ca să completeze cercul şi clătină din cap.

— De fapt, e chiar mai rău decât atunci când a venit din expediţie, continuă Barry. Izolarea a permis bolii să se întindă şi să crească, iar întâlnirile cu ea te-au molipsit şi pe tine.

Ben îşi privi fraţii, surprins şi confuz. Aveau motive, oare, să creadă asta? Punându-şi întrebarea, răspunsese de fapt la alta. El ar fi trebuit deja să ştie, pentru că într-o unitate funcţionând perfect nu existau secrete. Dădu încet din cap şi vorbi cu multă grijă:

— O vreme cred că am fost şi eu bolnav, însă am continuat să răspund programului şi nevoilor noastre şi am alungat gândurile care mă tulburau. În ce fel v-am jignit?

Preţ de o clipă, Ben le simţi nefericirea.

— Am o teorie care s-ar putea aplica ambelor cazuri, al meu şi al lui Molly, începu el şi ceilalţi deveniră atenţi. Înainte de vremurile noastre, dezvoltarea ego-ului era un lucru firesc, care se petrecea în copilărie, iar dacă totul

decurgea normal, rezulta un individ care se despărţea de părinţi. La noi nu este necesară o asemenea etapă, nici măcar nu e posibilă, pentru că fraţii şi surorile au uitat nevoia de a exista singuri şi s-a format, în loc de asta, o conştiinţă de grup. Studii foarte vechi asupra gemenilor identici au recunoscut această conştiinţă a unităţii, dar cercetătorii nu erau pregătiţi să-i înţeleagă mecanismul şi i-au dat prea puţină importanţă.

Se ridică şi se îndreptă din nou către fereastră. Afară, ploaia era constantă şi puternică.

— Încerc să sugerez că avem cu toţii, latentă în noi, capacitatea dezvoltării personalităţii individuale. Ea doarme când nu există motivaţie psihologică, însă când stimulul este suficient de puternic, aşa cum a fost în cazul lui Molly şi – poate – şi al altora, această dezvoltare este activată.

— Iar stimulul ar fi suferinţa despărţirii de fraţi de surori? întrebă Barry, gânditor.

— Aşa cred. Însă lucrul cel mai important acum, spuse Ben grăbit, este să lăsăm experimentul să meargă înainte şi să vedem ce se întâmplă. Nu-i pot prevedea comportamentul şi nu ştiu la ce să mă aştept, de la o zi la alta.

Barry şi Bruce schimbară priviri scurte între ei, apoi şi cu ceilalţi fraţi. Ben încercă să le interpreteze privirile dar însă nu reuşi. Se înfioră şi se întoarse din nou către ploaie.

— Vom hotărî mâine, spuse în sfârşit Barry. Dar, indiferent ce se va întâmpla cu Molly, un lucru rămâne hotărât: vei înceta s-o mai vezi, Ben. Pentru binele tău şi-al nostru, trebuie să-ţi interzicem s-o mai vizitezi.

— Trebuie să-i spun şi ei asta, zise el, plecându-şi fruntea.

Auzindu-i tonul vocii, Barry îşi privi iarăşi fraţii şi cu toţii aprobară, fără tragere de inimă.

•••

— De ce eşti atât de surprins? întrebă Molly. Trebuia să se întâmple şi asta, odată şi odată.

— Ţi-am adus nişte ceai, spuse brusc Ben.

Molly îi luă pachetul din mână şi-l privi îndelung.

— Am şi eu un dar pentru tine, şopti ea. Aveam de gând să ţi-l dau altă dată, însă… Mă duc să-l aduc.

Se întoarse repede cu o hârtie împăturită, pe care el o desfăcu, dând cu ochii de mai multe variante ale propriei lui înfăţişări. În mijloc, era capul masiv al unui bărbat cu sprâncene mândre şi ochi pătrunzători, înconjurat de alte patru, semănând destul de mult între ele ca să se vadă înrudirea.

— Cine sunt?

— În mijloc, bătrânul care-a fost stăpân aici: Ştiu pentru că am găsit fotografii în pod. Ăsta e tatăl lui David, fiul bătrânului, iar ăsta e David. Cel de-aici eşti tu.

— Sau Barry, sau Bruce, sau oricare de dinaintea noastră, spuse Ben scurt.

Nu-i plăcea tabloul compus. Nu-i plăcea să privească feţele oamenilor care trăiseră atât de diferit, şi care semănau atât de mult cu el.

— Nu cred, zise Molly, uitându-se la tablou, apoi la el. Ceva, în privirea lor, lipseşte. Ochii lor văd numai în afară, în vreme ce ai tăi şi ai celor din tablou nu se limitează numai la atât.

Pe neaşteptate, ea izbucni în râs şi-l trase către foc.

— Lasă asta, hai să ne bem ceaiul şi să mâncăm o prăjitură. Am aşa de multe că nu le pot mânca singură. Hai să petrecem!

— Nu vreau ceai, mormăi Ben, privind flăcările din cămin. Ţie chiar nu-ţi pasă?

— Să-mi pese?

Ben îi simţi durerea ascuţită, atât de evidentă, şi strânse cu putere din pleoape.

— Ai vrea să plâng, să urlu, să-mi rup hainele şi să mă dau cu capul de pereţi? Ai vrea să te implor să nu mă părăseşti, să rămâi cu mine pentru totdeauna? Să mă arunc de la cea mai înaltă fereastră a casei? Să mă ofilesc ca o floare în toamnă, ucisă de frigul pe care nu-l poate înţelege? Cum vrei să arăt că-mi pasă, Ben? Spune-mi, ce să fac s-o arăt?

Îi simţii mâna, venind să se odihnească pe obrazul lui şi-şi deschise ochii arzători.

— Vino cu mine, Ben, şopti ea blând. Şi după aceea poate vom plânge împreună, când ne vom lua rămas-bun.

•••

— Promitem să nu-i facem nici un rău, niciodată, spuse Barry calm. Întotdeauna va fi cineva care să aibă grijă să nu-i lipsească nimic. O vom lăsa să-şi ducă viaţa în casa Sumner. N-o să arătăm şi nici n-o să lăsăm pe alţii să arate picturile ei, dar o să le păstrăm cu grijă, pentru ca urmaşii noştri să le poată studia şi să înţeleagă prin ce-am trecut noi astăzi. Mai mult încă: fratele nostru Ben va însoţi grupul care va stabili o tabără în josul râului, pentru expediţiile următoare.

Barry înălţă, în sfârşit, privirea dintre hârtiile de pe care citea. Ben încuviinţă grav. Hotărârea era dreaptă şi miloasă. Împărtăşea neliniştea fraţilor şi regreta că nu putea face să înceteze suferinţa lor până ce nu se întorceau toate bărcile şi nu se ţinea Ceremonia Pierderii pentru el.

•••

Molly privea din casa veche la mica flotă ce se lăsa purtată de curent. În barca din frunte, îl putea vedea pe Ben, stând în picioare la prora. Şi putea să-i vadă şi părul ciufulit de vânt. Privea înainte pe râu şi nu îndrăzni să-şi întoarcă ochii spre ferma Sumner, decât la primul cot al apei. Atunci, Molly îi văzu pentru o clipă faţa palidă, care apoi dispăru, o dată cu barca.

Rămase la fereastra largă mult timp după aceea. Îşi aminti de glasul râului, de vocile din vârful copacilor, de vântul care foia etajele înalte ale pădurii, fără să clintească însă un fir de iarbă. Îşi aminti de liniştea şi întunericul care-i apăsau în timpul nopţii, îi atingeau, îi încercau, îi gustau pe ei, pe nepoftiţi. Mâna îi coborî către pântece şi rămase să se odihnească acolo, pe sâmburele de viaţă care creştea în ea.

Căldura verii făcu loc răcorii unui septembrie timpuriu şi bărcile se întoarseră, având de această dată pe altcineva la proră. Copacii au ars roşu şi galben, apoi a căzut zăpada. În

ianuarie, Molly născu un fiu – singură, fără ajutor – după care zăcu privind la pruncul din scobitura braţului şi-i zâmbi.

— Te iubesc, şopti ea tandru. Şi numele tău va fi Mark.

În ultima parte a sarcinii, Molly îşi spusese aproape în fiecare zi că-i va da de ştire lui Barry chiar mâine, că se va supune autorităţii lui şi că se va lăsa luată printre reproducătoare. Acum, privind la pruncul ce-şi strângea ochii de părea că nu-i are, ştia că nu va renunţa la el niciodată.

În fiecare dimineaţă, fraţii Andrew aduceau lemne de foc şi coşul cu alimente sau cu ce le mai cerea ea, le lăsau la poartă şi plecau înapoi. Când Mark începu să-i înţeleagă vorbele, îl învăţă să tacă de fiecare dată când fraţii se apropiau de casă. Copilul ajunse la vârsta la care întreba „de ce?”, despre orice, şi-o obligă să-i spună că fraţii Andrew îl vor lua de la ea, îl vor închide într-o şcoală şi nu se vor mai vedea în veci. Atunci a fost singura dată când l-a văzut înspăimântat, dar după aceea a tăcut, la fel ca şi ea.

Învăţă să meargă şi să vorbească de timpuriu. Începu să citească de la patru ani şi stătea îndelung ghemuit lângă foc, cu vreo carte fragilă în mână, luată din biblioteca de la parter. Unele erau cărţi pentru copii, altele nu, dar lui nu părea să-i pese. Se ascundeau, în joacă, prin casă ori pe dealul vecin, când era vreme frumoasă, departe de cei din vale, care nu intrau niciodată în pădure fără treabă. Molly îi cânta şi-i spunea poveşti din cărţi, ori inventa altele, când i se terminau cele scrise. Într-o zi îi spuse Mark o poveste, ea râse încântată şi, de-atunci, începură să-şi spună poveşti cu rândul. În timp ce ea picta, băiatul stătea în apropiere şi desena ori, din ce în ce mai des, modela lutul adus din râu şi făcea siluete care se uscau la soare, pe balcon.

Într-o zi de vară, pe când Mark avea cinci ani, ieşiră în pădure preţ de câteva ore şi Molly îi arătă ferigi şi crucea-voinicului, insistând pe felul în care lumina soarelui schimba culoarea frunzelor, întunecând bogatele tonuri de verde până la negru.

— Gata, hai să ne întoarcem, spuse ea în sfârşit.

— Hai să ne urcăm pe munte, în vârf, să ne uităm la întreaga lume, se rugă Mark.

— Data viitoare, răspunse ea. O să aducem cu noi mâncare şi-o să urcăm până sus. Data viitoare.

— Promiţi?

— Promit.

Pe drumul de întoarcere, s-au oprit de multe ori să cerceteze vreo piatră ori vreo plantă nouă, scoarţa unui copac bătrân, tot ce le atrăgea atenţia. La marginea pădurii, au privit cu grijă împrejur, înainte să părăsească adăpostul copacilor. Apoi au fugit spre uşa bucătăriei, ţinându-se de mână, şi-au încercat să treacă amândoi o dată.

— Te-ai făcut prea mare, îi strigă Molly râzând şi-l lăsă să treacă primul.

Mark se opri brusc şi se agăţă de mâna ei. Unul din fraţii Barry intră în bucătărie, iar altul închise uşa şi rămase înapoia lor. După câteva clipe, se alăturară tăcuţi şi ceilalţi trei, privind uimiţi către băiat.

— Al lui Ben?

Molly încuviinţă şi-l strânse foarte tare de mână pe Mark. Copilul se lipise de ea şi se uita în toate părţile, înspăimântat.

— Când?

— Acum cinci ani, în ianuarie.

Barry oftă din greu.

— Va trebui să vii cu noi, Molly. Împreună cu băiatul.

Ea clătină din cap, îngrozită.

— Nu! Lasă-ne în pace! Nu facem nici un rău, nimănui! Lasă-ne în pace!

— Asta-i legea, spuse fratele cu asprime. O ştii şi tu, la fel de bine.

— Dar ai promis!

— În înţelegerea noastră nu a intrat şi asta...

Doctorul făcu un pas înainte şi Mark se smulse din mâna mamei.

— Las-o-n pace pe mama! Pleacă! Nu-i face rău!

Unul dintre fraţi o prinse pe Molly de braţ, iar altul îl ridică în aer pe băiat, care dădea furios din picioare, se zbătea şi ţipa.

— Nu-i face rău! strigă Molly, luptând să se elibereze.

Abia dacă simţi înţepătura injecţiei. Auzi un ultim ţipăt slab, de nelinişte, venind dinspre Mark, apoi nimic.

CAPITOLUL XVIII

Molly clipi şi închise ochii să alunge strălucirea argintie, îngheţată, care acoperea totul. Rămase liniştită şi încercă să-şi amintească unde era, cine era, orice. Încercă să deschidă din nou ochii, dar strălucirea orbitoare mai era încă acolo. Se simţea ca după un somn lung, bântuit de coşmare ce i se ştergeau tot mai mult din minte, pe măsură ce încerca să şi le amintească. Cineva o zgâlţâi.

— Ai să îngheţi aici, se auzi un glas din apropiere şi Molly se răsuci s-o privească pe femeia străină. Hai, intră în casă, continuă ea, aplecându-se s-o privească mai bine pe Molly. Ţi-ai revenit, nu?

O luă de braţ şi o conduse înăuntru, la căldură. Câteva femei ridicară leneş privirile către ea, apoi îşi văzură înainte de cusut. Unele erau însărcinate şi asta se vedea clar. Altele păreau pierdute, rupte de realitate, şi zăceau fără să facă nimic.

Femeia o conduse pe Molly spre un scaun şi-i spuse:

— Odihneşte-te aici, o vreme. Încetul cu încetul, o să-ţi aminteşti.

Apoi plecă, se aşeză la una din maşinile de cusut şi-şi reluă lucrul.

Molly privi în podea şi aşteptă ca memoria să-i revină, dar mult timp nu simţi decât groaza coşmarului pe care şi-l amintea doar în emoţii, nu în imagini.

Au legat-o de multe ori de o masă, îşi spuse ea, şi i-au făcut lucruri de care nu-şi mai aducea aminte. Alteori, câteva femei au ţintuit-o de podea şi i-au făcut, la rândul lor, ceva. Se zgudui violent şi închise ochii.

„Mark”, îi veni deodată în minte, foarte clar. „Mark!”

Sări în picioare şi privi sălbatic împrejur. Femeia care i se arătase prietenă se grăbi către ea şi-o prinse de braţ.

— Uite ce-i, Molly, iar or să te drogheze dacă faci probleme. Înţelegi? Stai liniştită până la pauză şi-am să-ţi vorbesc atunci.

— Unde e Mark? şopti Molly.

Femeia aruncă o privire în jur şi spuse cu voce joasă:

— E bine. Acum stai jos! Uite, vine o soră.

Molly se aşeză din nou şi privi în podea, până ce sora medicală îşi termină inspecţia şi plecă. Mark era bine. Afară pământul era îngheţat. Era iarnă. Băiatul avea deci şase ani. De la sfârşitul verii nu-şi mai amintea nimic. Ce-i făcuseră?

Orele până la pauză trecură dureros de greu. Din când în când, una sau alta dintre femei se uita la ea cu îngrijorare, renunţând la ocheadele plictisite de până atunci. Vestea că se trezise se răspândise şi o priveau, poate ca să vadă ce-o să facă acum, poate ca să-i ureze bun-venit, poate de altceva. Îşi lăsă din nou ochii în podea. Mâinile îi erau încleştate şi unghiile îi săpau în palme. Încercă să se relaxeze. Se afla într-o cameră de spital, dar nu în partea cu care era obişnuită, ci în sectorul reproducătoarelor. Îşi amintea cum o examinaseră atent, injecţii, întrebări, pastile... Mintea îi plutea încă în ceaţă. Îşi încleştă mâinile la loc.

— Molly, haide. O să bem un ceai şi-o să-ţi povestesc ce ştiu.

— Cine eşti?

— Sondra. Haide...

Ar fi trebuit s-o recunoască, îşi spuse Molly, urmând-o pe Sondra. Îşi aminti deodată ceremonia. Avea nouă sau zece ani pe-atunci, iar Sondra era cu trei, patru ani mai mare decât ea.

Ceaiul era o băutură galben-pal, pe care nu reuşi s-o identifice. După o sorbitură, îl puse jos şi privi către fereastra fără perdele.

— În ce lună suntem?

— Ianuarie, spuse Sondra şi, după ce termină ceaiul, se aplecă înainte şi şopti: Ascultă, Molly, te-au scos de sub droguri şi te vor urmări câteva săptămâni, să vadă cum te porţi. Dacă le faci necazuri, te droghează din nou. În plus, ai fost condiţionată psihic. Dacă nu încerci să lupţi, totul o să fie bine.

Molly părea să nu fie atentă la vorbele Sondrei. Cerceta holul larg, cu scaune comode şi mese din loc în loc. Femeile stăteau în grupuri de trei sau patru, pălăvrăgind şi aruncându-i din când în când câte-o privire fugară. Unele îi zâmbeau, altele îi făceau cu ochiul. Le numără, erau treizeci de femei în încăpere.

„Treizeci de reproducătoare!” gândi ea, nevenindu-i să creadă.

— Sunt însărcinată? întrebă, apăsându-şi mâinile pe pântec.

— Nu cred. Ar fi prea devreme. Au încercat în fiecare lună, dar până acum nu s-a prins. Mă îndoiesc că ultima dată ar fi reuşit.

Molly se lăsă moale în scaun şi închise ochii. Asta îi făceau pe masă... îşi simţi lacrimile curgându-i pe obraji, fără să le poată opri. Sondra o cuprinse de după umeri şi o ţinu strâns.

— Toate suferim, Molly. Despărţirea, singurătatea... Nu trece, dar te înveţi să trăieşti cu asta şi după o vreme nu te mai doare chiar atât de mult.

Molly clătină din cap, fără să poată rosti vreun cuvânt.

„Nu”, îşi spuse ea, „nu despărţirea doare, ci umilinţa de a fi tratată ca un obiect, de a fi drogată şi apoi folosită, forţată să cooperezi fără crâcnire la această procedură”.

— Acum trebuie să ne întoarcem, zise Sondra. N-o să ai nimic de făcut o zi, două, cât să-ţi aduni gândurile şi să te obişnuieşti din nou cu totul.

— Stai puţin Sondra. Ai spus că Mark e bine. Unde e?

— La şcoală, cu ceilalţi. N-o să-i facă nimeni nici un rău. Se poartă bine cu toţi copiii, doar ştii.

— L-au clonat?

Sondra ridică din umeri.

— Nu ştiu. Nu cred, răspunse ea şi se strâmbă, apăsându-şi pântecul cu mâinile.

Femeia părea bătrână şi obosită, iar pântecele proeminent contrasta cu restul trupului ei slab.

— De câte ori ai fost însărcinată? întrebă Molly. De câtă vreme eşti aici?

— De şapte ori, cu asta de-acum, răspunse Sondra fără ezitare. M-au adus în urmă cu douăzeci de ani.

Molly o privi, apoi îşi plecă fruntea, gânditoare. Pe vremea când au jelit-o pe Sondra, ea avea nouă sau zece ani.

— De cât timp sunt aici? şopti, în cele din urmă.

— Molly, ia-o mai încet. Încearcă să te odihneşti în prima zi.

— De cât timp?

— De un an şi jumătate. Acuma, haide...

Rămase tăcută toată după-amiaza şi reuşi să-şi amintească o mulţime de lucruri, dar nu atâtea cât să umple un an şi jumătate de viaţă. Timpul îi păru ca o hârtie împăturită din care nu putea vedea decât puţin din cele două margini care veneau una peste alta.

Mark avea deci şapte ani, nu mai era un prunc.

Mai târziu, un doctor intră în cameră, se opri să vorbească din loc în loc şi, când se apropie de Molly, ea îi spuse un „Bună ziua, Doctore”, la fel ca celelalte.

— Cum te simţi, Molly?

— Bine, mulţumesc.

Medicul se îndepărtă şi ea-şi lăsă din nou capul în jos. I se părea că asistase doar, la discuţie, de undeva de departe.

„Condiţionarea”, gândi ea.

„Asta voia să spună Sondra”.

În ce fel o mai condiţionaseră? Să-şi desfacă, ascultătoare, picioarele, pe când ei se apropiau cu instrumentele lor lucioase, cu sperma selecţionată cu grijă? Îşi descleştă din nou degetele îndurerate.

Deodată, ridică privirea, însă medicul plecase. Cine fusese? O clipă se simţi ameţită, apoi îşi reveni. Îi spusese „Doctore”, fără să se întrebe de ce nu-i cunoştea numele. Fusese Barry? Bruce?

„Altă condiţionare”, îşi spuse cu amărăciune. Reproducătoarele erau fiinţe pierdute, nu mai aveau dreptul să deosebească o clonă de alta. Pentru ele exista doar Doctorul, Sora... Îşi lăsă din nou capul în piept.

După câteva zile se obişnui cu rutina. Li se dădeau somnifere la culcare şi stimulente la masă, toate deghizate în ceaiul galben, subţire, pe care Molly se ferea să-l bea. Unele femei plângeau noaptea, altele cădeau repede după ceaiul drogat, şi adormeau profund. Făceau, în mod repetat, sex pe saltea, ca şi ceilalţi de-afară. În timpul zilei, lucrau în secţia de îmbrăcăminte, iar după-amiază aveau liber şi citeau, jucau cărţi în hol sau cântau la chitară.

— Nu-i chiar atât de rău, spuse Sondra, la câteva zile după trezirea lui Molly. De noi au cea mai mare grijă. Numai un semn să faci şi vin în fugă să te dădăcească. Nu e rău…

Molly nu-i răspunse. În ultimul timp, o urmărise pe Sondra, aflată acum în luna a şasea de sarcină, şi-i observase jocul privirii, când strălucitoare, când pierdută, visătoare sau absentă.

„Sondra se ştie urmărită”, gândi Molly, „şi ştie că la cel mai mic semn de depresie îi vor mări doza”.

— De obicei, noile venite nu stau atât de mult timp drogate, aşa cum s-a întâmplat cu tine, îi spuse Sondra. Probabil fiindcă aveam cu toate doar paisprezece, cincisprezece ani la vremea când am fost aduse, iar tu erai mult mai în vârstă.

Molly clătină din cap. Fuseseră nişte copii, uşor de transformat în automate de prăsilă, chiar dacă viaţa asta nu era chiar aşa de rea. În afară de nopţile când multe dintre ele plângeau după surorile lor.

— De ce vor atât de mulţi copii? întreabă Molly. Credeam că vor să reducă numărul de nou-născuţi, nu să-l crească.

— Au nevoie de constructori de drumuri, de călători. Vor să aducă mai multe materiale din oraşe, probând chimicale. Am înţeles că produc şi mai multe clone. O armată care să le netezească drumurile şi să le construiască poduri, să le ţină râurile deschise.

— De unde ştii atâtea lucruri? Întotdeauna v-am crezut izolate...

— Valea nu are secrete pentru noi, răspunse Sondra sec. Unele dintre surori lucrează în creşă, altele în bucătărie şi aud o mulţime de lucruri.

— Şi despre Mark? Au auzit vreodată de el?

Sondra ridică din umeri.

— Nu ştiu nimic despre el. E un băiat ca toţi ceilalţi, doar că nu are fraţi. Se spune că rătăceşte mult timp singur...

Trebuia să-l caute, îşi spuse ea. Mai devreme sau mai târziu, o să-l vadă. O să treacă peste gardul de trandafiri şi-o să-l găsească. Dar înainte să-şi pună planul în aplicare, Doctorul o chemă în biroul lui.

— Bună ziua, Molly.

— Bună ziua, Doctore, răspunse ea şi se întrebă pe cine are în faţă: Barry, Bruce, Bob...?

— Femeile se poartă bine cu tine?

— Da, Doctore.

La întrebările care urmară răspunse cu „Da, Doctore” sau „Nu, Doctore”. Nu ştia unde voia să ajungă cu întrebările acelea şi deveni atentă.

— Ai nevoie de ceva?

— Pot căpăta o planşă de desen?

Ceva se întâmplase, simţea că acesta este motivul vizitei. Făcuse o greşeală, poate că ei o condiţionaseră să nu se mai gândească la desen... Încercă să-şi amintească, dar nu reuşi. Nu trebuia să ceară asta, îşi spuse ea. O greşeală.

Doctorul scoase din sertarul biroului carnetul ei de desen şi cărbunele, pe care i le împinse în faţă.

Disperată, Molly încercă să-şi aducă aminte. Ce urmărea el? Ce aştepta de la ea?

Încet, întinse mâna după carnet şi creion, şi simţi un tremur uşor; un val de greaţă îi răscoli stomacul. Opri înaintarea mâinii şi senzaţia dispăru. Acum ştia. Îşi umezi buzele şi încercă din nou să-şi apropie mâna. Aceeaşi senzaţie. Deşi nu se uita la Doctor, ştia că o urmăreşte atent. Îşi umezi iarăşi buzele, aproape atingea carnetul. Brusc, îşi trase mâna înapoi şi sări de pe scaun privind în jurul ei, cu o mână pe pântec şi alta la gură.

Alergă spre uşă, dar glasul lui o opri.

— Vino înapoi, Molly. Stai jos, totul o să fie bine.

Aruncă o privire către birou, dar nu mai găsi nici carnetul, nici cărbunele. Se aşeză fără tragere de inimă, înfricoşată la gândul că ar putea fi pradă pentru alte trucuri, că ar putea greşi numai o dată şi gata, încă un an şi jumătate la zdup. Sau, poate, toată viaţa? Nu ridică ochii spre doctor.

După alte câteva întrebări banale, o lăsă să plece. Pe drumul către cameră înţelese de ce reproducătoarele nu încercau să părăsească zona, de ce nu vorbeau niciodată cu vreo clonă, deşi erau separate de acestea doar de un gărduleţ.

Luna martie se arătă vântoasă şi umedă, cu ploi reci, căzând timp de zile întregi. În aprilie, ploile se mai îmblânziră, dar râul continua să crească, umflat de apele cu sloiuri de gheaţă ce se repezeau de dincolo de dealuri. Luna mai porni rece şi udă, însă la jumătatea ei soarele începu să încălzească şi oamenii ieşiră la câmp.

„Curând”, gândi Molly, privind spre dealul din spatele clădirii – înfloreau sângerii, toţi copacii erau îmbrăcaţi în verde nou şi pământul îşi pierdea repede înfăţişarea de burete ud.

„Curând”, repetă ea şi se întoarse la cusut.

De trei ori traversase zona. Prima dată, vomitase violent. A doua oară, pregătită, se luptase cu greaţa şi cu groaza şi leşinase abia dincolo de spitalul clonelor. La a treia încercare, reacţionase mai puţin, iar frica îi păruse doar o amintire vagă.

Poate că în casa cea veche urma să se simtă mult mai rău, dar ştia acum că nu mai depindea de un răspuns condiţionat.

„Curând”...

De patru ori au pus-o într-o rezervă, au pornit un termostat şi, când temperatura se stabiliza, venea Sora cu tava ei şi spunea veselă: „Hai să mai încercăm o dată, nu Molly?” Şi, ascultătoare, Molly îşi desfăcea picioarele şi stătea liniştită cât îi injectau sperma, cu un instrument rece şi lucios.

„Acum ţine minte”, spunea Sora, tot veselă, „o vreme să nu te mişti”, şi o lăsa pe patul îngust, să zacă. Iar după două ore îi dădea voie să se îmbrace şi să plece.

„De patru ori”, gândi ea cu amărăciune.

Un lucru, un obiect, apeşi pe un buton şi uite ce iese, ca după scenariu.

Părăsi zona reproducătorilor într-o noapte neagră, fără lună. Ducea cu ea un sac mare, în care se ţinuseră rufe şi pe care-l umpluse, încetul cu încetul, în secret, timp de aproape trei luni. Toată lumea dormea, n-o aştepta nici un pericol în vale, poate nici în lumea întreagă, dar ea se grăbea, ocolind cărările, păşind numai pe iarba care-i înăbuşea zgomotele. Tufărişul des din jurul casei Sumner părea o întunecime flămândă, gata să înghită pe oricine s-ar fi apropiat. Ezită o clipă, apoi îşi croi drum printre copaci şi tufe, până la casă.

Mai avea încă două ore până în zori şi încă vreo oră înainte să i se descopere lipsa. Îşi lăsă legătura la poartă şi înconjură casa până la uşa din spate, care se deschise la prima atingere. Intră şi oftă uşurată, pentru că nu se întâmplă nimic, deci nimeni nu-şi închipuise că va putea ajunge atât de departe. Urcă treptele spre camera ei veche, care i se păru, la început, la fel ca atunci când o părăsise. Apoi simţi o uşoară schimbare, ceva în neregulă. Era prea întuneric să observe detaliile, însă senzaţia de ceva diferit persista. Găsi patul şi se întinse, în aşteptarea zorilor, să-şi vadă camera şi tablourile.

Ceva mai târziu, lumina se infiltra uşor în încăpere şi Molly simţi cum i se taie respiraţia. Cineva îi răspândise tablourile, i le atârnase de pereţi, de scaune, de biroul vechi pe care nu-l folosise niciodată. Intră în camera de alături, unde obişnuia să picteze, şi văzu pe masa unde Mark îşi modela lutul, în loc de câteva figurine stângace, zeci de obiecte de lut: vase, busturi, animale, peşti, un picior, două mâini... Tremurând, Molly se sprijini de tocul uşii şi plânse.

Se luminase bine când se desprinse de lângă uşă. Întârziase prea mult, acum trebuia să se grăbească. Coborî scările în fugă, ieşi din casă, culese din mers bagajul şi

începu să urce colina. Cincizeci de metri mai sus se opri şi căută locul pe care-l găsise odată, împreună cu Mark – un adăpost în spatele tufelor de mure, acoperit de o stâncă şi se aplecă deasupra. De aici putea vedea casa, fără să fie observată. Tufele crescuseră şi locul era ascuns mai bine decât îşi amintea. Se lăsă la pământ, cu un oftat de uşurare. Soarele era sus, probabil că aflaseră deja de fuga ei. Se vor găsi câţiva care să vină s-o caute la casa Sumner, fără să se aştepte s-o găsească acolo, ci doar pentru că aşa trebuiau să facă.

Au ajuns înaintea prânzului, au căutat o oră împrejurul casei şi al curţii, apoi au plecat. Casa deveni, locul cel mai sigur, dar Molly nu se mişcă din scobitura ei de pe deal. S-au întors curând după lăsarea întunericului şi au cercetat, din nou, aceleaşi zone. Abia acum putea să se retragă în casă, fără să se mai teamă. Ei nu ieşeau pe întuneric decât în grupuri şi nu se aşteptau, din partea ei, să rătăcească singură în noapte. Se ridică, îşi dezmorţi picioarele şi spatele. Pământul era umed şi în ascunzătoare fusese rece, pentru că soarele nu pătrundea până acolo.

•••

Se întinse în pat, cu gândul că o să-l audă când va intra, dar adormi puţin şi visă: Ben – întins lângă ea; Ben – stând în faţa focului, sorbind ceai roz, parfumat; Ben – privindu-i tablourile şi pălind... Mark – tropăind pe trepte, cu un aer hotărât; Mark – stând pe vine lângă o frunză de ferigă, încă strâns răsucită la un capăt, cercetând-o cu atenţie, de parc-ar fi vrut s-o desfăşoare numai cu privirea; Mark – cu mâinile durdulii şi murdare, leoarcă de sudoare, frământând lutul când ici, când colo, netezindu-l, încruntându-se la el, uitând că alături este mama lui...

Se deşteptă brusc şi sări din pat. Îl auzise intrând şi asculta acum treptele scârţâindu-i uşor sub paşi. Mark se opri, ascultând. Probabil c-o simţise, îşi spuse ea şi inima începu să-i bată nebuneşte. Se îndreptă spre camera de lucru de alături şi-l aşteptă în prag.

Mark intră fără s-o vadă, ţinând în mână o lumânare aprinsă. Puse lumânarea jos, pe masă şi numai atunci privi în jur, cu grijă.

— Mark! şopti ea. Mark!

Faţa lui se lumină. Avea mult din faţa lui Ben, gândi ea şi ceva dintr-a ei. Mark întoarse privirile şi, când Molly făcu un gest să se apropie, bătu în retragere.

— Mark? repetă ea mirată şi o gheară îngheţată îi strânse inima, făcându-i răsuflarea dureroasă.

Ce se întâmplase oare? Mai făcu un pas spre el.

— De ce-ai venit aici? strigă Mark, pe neaşteptate. Asta e camera mea! De ce te-ai întors? Te urăsc! urlă el.

CAPITOLUL XIX

Gheara îi strânse şi mai tare inima. Molly se sprijini de tocul uşii dinapoia ei şi se ţinu cu putere.

— De ce-ai venit aici? şopti ea. De ce?

— E numai vina ta! Tu ai stricat totul. Ei râd de mine şi mă închid...

— Totuşi, continui să vii aici. De ce?

Mark se îndreptă glonţ spre masa de lucru şi o mătură cu mâna, apoi sări cu picioarele pe cioburi, smiorcăind şi vorbind incoerent. Dezastrul încetă la fel de brusc pe cât începuse. Băiatul rămase cu privirea aţintită la praful cenuşiu de pe podea.

— Să-ţi spun eu de ce te întorci, zise Molly calm, ţinându-se în continuare de tocul uşii. Te-au pedepsit şi te-au încuiat într-o cameră mică, nu? Şi asta nu te-a speriat. Acolo puteai să-ţi auzi gândurile, puteai să vezi cu ochii minţii lutul, piatra care urma să ia formă. Ţi se părea că ar fi fost de-ajuns să îndepărtezi surplusul, să dai la o parte praful şi să dai voie formei să se nască. Cel din tine ştie ce zace în lut, ţi-o spune prin mâini, în vise, în viziuni pe care nimeni altcineva nu le poate vedea. Iar ei îţi spun că asta înseamnă boală, răutate sau neascultare. Nu-i aşa?

Mark o privea fix, fără o vorbă.

— Nu-i aşa? repetă ea.

El încuviinţă din cap.

— Mark, ei nu vor înţelege niciodată... Ei nu pot auzi şoapta celui dinăuntru, nu pot trăi vizuinile. Nu vor simţi niciodată eul interior, pentru că prezenţa fraţilor şi a surorilor îi copleşeşte. Atunci eul cedează, sau poate că moare.

Molly făcu o pauză, îl privi şi-i şopti:

— Tu vii aici pentru că e locul unde-ţi găseşti eul, aşa cum mi s-a întâmplat şi mie, iar asta e mai important decât orice lucru pe care ţi l-ar da ei.

Mark lăsă privirile spre podea, spre cioburi, şi-şi şterse faţa cu braţul.

— Mamă, rosti el şi se opri.

Molly se aruncă spre el, înainte să mai poată spune vreun cuvânt; se strânseră în braţe şi plânseră amândoi.

— Îmi pare rău că mi-am spart toate lucrările...

— Ai să faci altele, mai multe.

— Aş fi vrut să ţi le arăt.

— Le-am văzut, erau foarte bune. Mai ales mâinile...

— Au fost greu de făcut. Degetele erau caraghioase, dar nu le-am putut reuşi altfel.

— Mâinile sunt întotdeauna cel mai greu de făcut...

Într-un târziu, băiatul se desprinse uşor din îmbrăţişare şi-şi şterse din nou faţa.

— Ai de gând să te ascunzi aici?

— Nu. Se vor întoarce să mă caute.

— Şi-atunci, de ce-ai venit?

— Ca să-mi ţin o promisiune, şopti ea. Îţi aminteşti ultima noastră plimbare pe deal, când voiai să urci pe munte şi ţi-am promis că data următoare o vom face şi pe asta? Mai ţii minte?

— Am ceva mâncare pentru drum, spuse el agitat. Am ascuns-o aici, să-mi potolesc foamea din când în când.

— Bine. O luăm cu noi. Pornim de îndată ce se va lumina îndeajuns.

•••

Era o zi frumoasă, cu cerul neîntinat şi clar de-ţi lua răsuflarea, doar la orizontul dinspre nord se înălţau câţiva nori diafani. Dealurile şi munţii din depărtare erau perfect confruntaţi, ceaţa lipsea cu desăvârşire, iar briza era blândă şi caldă. Liniştea părea atât de adâncă în vale, încât femeia şi fiul ei ezitau să o spargă cu vorbe şi mergeau tăcuţi. După un timp, s-au oprit să-şi tragă sufletul, şi-au zâmbit şi s-au întins, cu mâinile sub cap, să privească cerul.

— Ce ai în pachetul ăla mare? întrebă Mark, în timp ce urcau, ceva mai târziu.

Molly îşi ducea bagajul în spate, ca pe un rucsac, şi îi făcuse şi băiatului unul mai mic.

— Ai să vezi, răspunse ea. O surpriză.

După câtva timp, copilul întrebă:

— E mai departe decât pare, nu? O să ajungem înainte de lăsarea întunericului?

— Cu mult înainte. Dar e departe. Vrei să te odihneşti?

Mark încuviinţă bucuros din cap şi se aşeză sub un molid.

„Au început să coboare molizii din munţi”, îşi spuse Molly, amintindu-şi în amănunt hărţile forestiere ale regiunii.

— Tot aşa de mult citeşti?

Băiatul se foi încurcat, apoi se uită către copaci şi cer şi mormăi ceva.

— Nici eu n-am mai pus mâna pe-o carte de multă vreme. Casa veche e plină de cărţi, dar sunt atât de fragile, trebuie să ai grijă de ele... Ştii, pe vremuri, după ce adormeai, rămâneam trează şi citeam tot ce-mi cădea în mână.

— Pe aceea despre indieni ai citit-o? întrebă el, întorcându-se pe burtă şi sprijinindu-şi bărbia în palme. Ei ştiau cum să facă bărci, corturi, foc, de toate...

— Şi mai este una despre nişte băieţi, un fel de club după câte-mi amintesc, care au plecat cu cortul şi-au învăţat din nou toate metodele indiene. Sunt lucruri care încă se mai pot aplica, spuse ea visătoare.

— Şi în care te învaţă ce poţi mânca în pădure şi o mulţime de alte treburi dintr-astea? Am citit-o.

Au urcat apoi în continuare, au vorbit despre cărţile din casa cea veche, s-au mai odihnit, iar Mark i-a povestit despre planurile lui. Târziu, după-amiaza, au ajuns în vârful muntelui şi au privit în jos, către întreaga vale, pe tot parcursul râului Shenandoah, până hăt departe.

Molly găsi un loc drept şi adăpostit, iar Mark descoperi, în sfârşit, surpriza pe care ea i-o pregătise: pături, câteva conserve, fructe, carne, şase turte de porumb şi boabe de porumb din care să facă floricele. După ce-au mâncat, au presărat ace de molid peste jar. Mark s-a învelit cu pătura şi a început să caşte.

— Ce-i zgomotul ăsta? întrebă el, după o vreme.

— Copacii, răspunse Molly şoptit. Vântul îi face să foşnească şi-atunci când noi, aici jos, nu-l simţim. Copacii şi vântul îşi spun unul altuia secrete...

Mark râse şi căscă iarăşi.

— Vorbesc despre noi, spuse el şi Molly zâmbi pe întuneric. Aproape că le pot auzi cuvintele.

— Noi suntem primele fiinţe omeneşti pe care le văd de multă vreme. Poate se miră că mai există dintr-ăştia ca noi.

• • •

— Nici eu nu mă mai întorc! ţipă Mark.

Mâncaseră ultima turtă de porumb şi fructele uscate iar focul era stins şi acoperit cu pământ.

— Mark, ascultă-mă. Pe mine au să mă ducă înapoi la reproducătoare, înţelegi? N-or să-mi dea niciodată voie să ies. Au să mă drogheze ca să mă liniştească şi n-am să mai ştiu de nimeni şi de nimic. Asta ar fi viaţa mea, acolo. Dar tu? Mai ai atâtea de învăţat. Citeşte toate cărţile de la fermă, învaţă tot ce poţi din ele şi într-o zi, când ai să fii bărbat, ai să te hotărăşti să pleci sau să rămâi...

— Vreau să rămân cu tine.

— Îţi mai aminteşti de vocile din copaci? spuse ea, clătinând din cap. Când eşti singur, du-te în pădure şi lasă copacii să-ţi vorbească. Poate acolo ai să auzi şi glasul meu. Niciodată n-am să fiu departe, dac-o să m-asculţi.

— Unde te duci?

— În jos, pe râu, la Shenandoah, să-l caut pe tatăl tău. Acolo au să mă lase în pace.

În ochii lui se iviră lacrimi pe care încercă să le ascundă. Îşi ridică pachetul şi-şi trecu braţele prin hamuri. La jumătatea drumului spre vale, se opriră.

— De-aici te poţi uita în vale, spuse Molly. Nu merg mai departe cu tine.

Băiatul nu-şi întoarse privirile spre ea.

— La revedere, Mark.

— Copacii au să-mi vorbească, dacă tu nu eşti cu mine?

— Întotdeauna au să-ţi vorbească, dacă-i asculţi. Ceilalţi îşi caută salvarea în oraşele moarte şi în ruină. Dar copacii sunt vii şi te ajută la nevoie. Asta pot să ţi-o promit, Mark.

— Te iubesc, şopti el, îmbrăţişând-o cu putere.

Apoi se întoarse şi porni în josul dealului, iar ea rămase să-l privească până ce lacrimile o orbiră.

Se întoarse, la rândul ei, şi merse către sud, către Shenandoah. Întreaga noapte, copacii îi şoptiră şi, când se trezi, se simţi acceptată. Pădurea nu se mai oprea din murmur, atunci când Molly se uita împrejur aşa cum făcea altădată. Deasupra, şi dedesubtul, şi printre vocile arborilor putea auzi glasul râului, iar dincolo de ape simţea vocea lui Ben, din ce în ce mai puternică, din ce în ce mai aproape. Mirosea a apă proaspătă, iar glasul râului şi al copacilor, amestecat cu glasul lui Ben, îi şoptea să se grăbească. Alergă bucuroasă la Ben, care o prinse în braţe şi pluti cu ea, în jos, pe apa răcoroasă şi suavă.

PARTEA A TREIA
REFUGIUL

CAPITOLUL XX

Clădirea nouă a dormitoarelor era întunecată, în afară de holul slab luminat din loc în loc. Mark îl străbătu iute şi intră într-una din camere. Ferestrele încăperii erau doar umbre întunecate şi nu putea să vadă decât formele băieţilor dormind în paturile albe.

Rămase în uşă, tăcut, aşteptând să i se obişnuiască ochii cu întunericul. Curând, formele începură să capete rost, să devină braţe, feţe, păr. Se apropie de primul pat, fără nici un zgomot, cu tălpile goale. Băiatul care dormea acolo rămase nemişcat. Mark deschise o sticluţă cu cerneală de mure şi nuci şi umezi în ea o pensulă fină. Sticla era caldă, o ţinuse la piept. Mişcându-se cu grijă, se aplecă peste băiatul care dormea şi îi pictă repede numărul 1 pe obraz. Cel adormit nu schiţă nici o mişcare.

Mark se apropie de un alt pat şi se opri o clipă, să se asigure că băiatul dormea adânc. De astă dată, pictă un 2.

Apoi ieşi din cameră şi se grăbi la următoarea, unde făcu acelaşi lucru. Celor care dormeau pe burtă sau cu faţa îngropată în aşternuturi, le picta un număr pe mână ori pe braţ.

Cu puţin timp înainte de răsărit, Mark puse dopul înapoi la sticla de cerneală şi se strecură în camera lui, atât de mică, încât intrau în ea doar patul şi câteva rafturi deasupra lui. Aşeză cerneala pe un raft, fără să încerce să o ascundă, apoi se aşeză în pat cu picioarele încrucişate şi aşteptă.

Era un băiat subţirel, cu păr negru şi des, care-i făcea capul să pară prea mare. Singura trăsătură ciudată erau ochii, de un albastru atât de intens şi de adânc, încât nu-i mai puteai uita dacă-i vedeai o dată. Rămase răbdător, cu un surâs uşor jucându-i pe buze, apărând şi dispărând succesiv. Lumina invadă curând ferestrele; era primăvară şi aerul avea o strălucire care-i lipsea în celelalte anotimpuri.

Glasuri porniră să se audă şi surâsul lui Mark se adânci, lărgindu-i gura. Vocile erau puternice şi furioase. Mark începu să râdă. Când se deschise uşa şi cinci băieţi intrară,

deja obosise de-atâta râs. Camera era atât de mică, încât trebuiră să se înşire cu picioarele strânse, lângă pat.

— Bună dimineaţa, 1, 2, 3, 4, 5, spuse Mark, izbucnind din nou în râs.

Ei se înroşiră de furie şi băiatul porni să râdă şi mai tare, fără să se poată abţine.

•••

— Unde e? întrebă Miriam, din uşa sălii de conferinţe.

— Stai jos, Miriam, zise Barry, din capul mesei. Ştii ce-a făcut?

Ea se aşeză la celălalt capăt al mesei lungi şi încuviinţă.

— Cine nu ştie? Peste tot, numai despre asta se vorbeşte.

Privi către cei de faţă. Erau şi doctorii acolo, Lawrence, Thomas, Sara... O adevărată întâlnire a consiliului.

— A recunoscut ceva? întrebă ea.

— Nu a negat, răspunse Thomas, ridicând din umeri.

— A spus de ce-a făcut-o?

— Ca să-i poată deosebi, zise Barry.

Pentru o clipă, lui Miriam i se păru că simte o undă de amuzament în glasul lui, dar care nu i se arătă şi pe faţă. Era cuprinsă de furie, de parcă ar fi fost făcută responsabilă pentru purtarea aberantă a copilului.

„Asta n-o să înghit” îşi spuse ea. Se aplecă în faţă, cu mâinile sprijinite de marginea mesei.

— Ce-aveţi de gând să faceţi cu el? întrebă. De ce nu-l controlaţi?

— Tocmai asta ne-am întâlnit să discutăm, răspunse Barry. Ai vreo sugestie?

Ea clătină din cap, la fel de furioasă. N-ar fi trebuit să fie acolo, gândi. Nu simţea nimic pentru băiatul ăsta, îl evitase încă de la început. Invitând-o la întâlnire, ei făcuseră o legătură care, în realitate, nu exista. Se lăsă pe spate în scaun, ca şi cum s-ar fi dezis de cele ce se întâmplau acolo.

— E clar că trebuie să-l pedepsim, spuse Lawrence după o clipă de tăcere. Singura întrebare este: cum?

„Cum”, se întrebă Barry. Nu izolarea, pentru că asta îi place, o caută de fiecare dată. Nici muncă în plus, pentru că

de-abia aşteaptă un motiv să evadeze din nou. Cu numai trei luni în urmă, intrase în camera fetelor şi le amestecase panglicile şi eşarfele în aşa hal, încât nu se mai potriveau nici unui grup. Le-au trebuit ore întregi să pună totul în ordine, iar acum vor trece săptămâni până să se şteargă cerneala.

— Ar trebui să recunoaştem că am făcut o greşeală, continuă Lawrence, încruntat de îngrijorare. Locul lui nu este printre noi. Băieţii de vârsta lui îl alungă. Nu are prieteni, este capricios şi încăpăţânat – când exuberant, când morocănos. Am făcut o greşeală. Poznele lui de-acum sunt copilăreşti, dar ce va face peste cinci ani sau peste zece? La ce să ne aşteptăm de la el, pe viitor?

— Peste cinci ani va fi în josul râului, după cum ştii, spuse Barry. Trebuie să-l stăpânim doar în anii care mai rămân până atunci.

Sara se foi uşor pe scaun şi Barry se întoarse către ea.

— Am aflat că izolarea nu-l potoleşte, începu femeia. E un singuratic prin natura lui, de aceea, interzicându-i singurătatea după care tânjeşte, îl pedepsim cu adevărat.

Barry clătină din cap.

— Am mai discutat despre asta. N-ar fi corect faţă de ceilalţi să-i obligăm să-l accepte. Produce o ruptură printre ai lui. Nu trebuie să-i pedepsim pentru el.

— Nu sunt „ai lui”, rosti Sara cu emfază. Voi, fraţii Barry, aţi dorit să-l păstraţi, spunând că vreţi să-l studiaţi, ca să găsiţi o cale prin care să-i faceţi pe ceilalţi să îndure viaţa separată. Este deci responsabilitatea voastră să-l păziţi, să-l obligaţi să trăiască lângă voi. Dacă nu, recunoaşteţi că Lawrence are dreptate, că am greşit şi că ar fi bine să îndreptăm *acum* această greşeală.

— Vreţi să ne pedepsiţi pe noi pentru răutăţile băiatului? întrebă Bruce.

— Băiatul ăsta se află aici *numai* din cauza voastră, spuse Sara tăios. Dacă-ţi mai aminteşti, la prima noastră discuţie, restul dintre noi am votat să scăpăm de el. Am prevăzut că vom avea probleme, dar tu ai spus că ne poate fi folositor, că vrei să-l păstrezi. Atunci ţine-l cu tine, sub

observaţie, departe de ceilalţi copii, care sunt permanent afectaţi de poznele lui. El e un izolat, o aberaţie, un aducător de necazuri. Aceste întâlniri ale noastre sunt din ce în ce mai frecvente, iar obrăzniciile lui tot mai distrugătoare. De câte ori va mai trebui să-i discutăm comportamentul?

— Ştii că nu putem sta tot timpul cu ochii pe el, explică Barry, nerăbdător. Petrecem în laborator jumătate din zi, apoi alte ore printre reproducătoare sau în spital. Astea nu-s locuri pentru un copil de zece ani.

— Atunci, scapă de el, încheie Sara.

Se aşeză şi-şi încrucişă braţele la piept.

Miriam îşi ţinea buzele strânse şi întâmpină privirea lui Barry cu răceală.

— Poţi găsi o altă rezolvare? întrebă Lawrence. Am încercat tot ce ne-a trecut prin minte, fără nici un rezultat. Azi dimineaţă, băieţii erau destul de furioşi ca să-l ucidă. Data viitoare, s-ar putea s-o facă. Te-ai gândit la ce-ar duce violenţa, în această comunitate?

În istoria lor, nu existau episoade de violenţă, nu se gândiseră niciodată la pedeapsa fizică, pentru că nu puteau răni pe vreunul, fără să-i afecteze şi pe ceilalţi.

„Dar asta nu se aplică şi lui Mark”, gândi Barry, deodată, însă n-o spuse cu voce tare. Ideea de a-i face un rău fizic, de a-l răni, îi repugna. Aruncă o privire către fraţii lui şi văzu pe faţa lor aceeaşi confuzie pe care-o resimţea şi el. Nu puteau abandona băiatul. Cunoştea atâtea despre viaţa în singurătate...! Erau atâtea lucruri pe care ei nu le înţelegeau despre fiinţele umane, iar Mark *putea* fi legătura lor.

Faptul că băiatul era copilul lui Ben, care fusese o singură fiinţă cu fraţii săi, nu avea nimic de-a face cu asta. Nu avea o înclinaţie deosebită pentru Mark. Dacă cineva ar putea ţine la el, aceasta ar fi fost Miriam, gândi el şi o privi. Chipul femeii era însă împietrit, ochii îl evitau. Prea rigidă, îşi spuse, prea rece.

Şi dacă era într-adevăr aşa, îşi zise el, distrat, de parcă s-ar fi gândit la un experiment oarecare, atunci era o

greşeală să păstreze băiatul. Dacă acel copil avea puterea să le rănească atât de mult pe surorile Miriam, sau să-i umilească pe fraţii Barry, atunci era o greşeală. Nu puteau permite unui străin să deschidă răni atât de vechi.

— O s-o scoatem noi la capăt, exclamă Bob deodată. Există riscuri, bineînţeles, dar ne putem descurca. Peste patru ani – continuă el, privind-o pe Sara – va fi trimis cu echipa pentru drumuri şi nu va mai fi o ameninţare. Vom avea nevoie de el în oraşe, pentru că e-n stare să se descurce singur, fără pericolul vreunei căderi psihice.

Sara încuviinţă din cap.

— Atunci, putem să cădem de acord că asta va fi ultima noastră discuţie despre problema lui?

Fraţii Barry schimbară priviri, apoi înclinară din cap fără tragere de inimă.

— De acord, spuse Barry. Ori îl stăpânim, ori scăpăm de el.

Doctorii se întoarseră în biroul lui Barry. Acolo îi aştepta Mark, lângă fereastră – o siluetă mică şi întunecată, pe fondul strălucirii soarelui. Se întoarse către ei, cu o figură care nu exprima nimic. Soarele îi trecea prin păr şi-l făcea să strălucească roşu-auriu.

— Ce-aveţi de gând cu mine? întrebă el cu voce liniştită.

— Vino aici şi stai jos, zise Barry, luându-şi locul în spatele biroului.

Băiatul traversă camera şi se aşeză pe un scaun, aplecat în faţă de parc-ar fi fost gata să sară şi să fugă.

— Linişteşte-te, rosti Bob şi se aşeză şi el pe marginea biroului, privindu-l pe Mark şi balansându-şi picioarele.

Părea prea aglomerat în birou, cu toţi fraţii adunaţi acolo. Mark îşi plimbă privirile de la unul la altul, apoi îl fixă pe Barry şi aşteptă.

Barry îi povesti despre şedinţă şi, în timp ce-i vorbea, îl privea cu atenţie.

„Moşteneşte ceva de la Ben”, gândea doctorul, tot pălăvrăgind, „ceva de la Molly, iar restul – dintr-un trecut îndepărtat, dintr-un rezervor genetic din care-a adus gene străine, ca ale nimănui din vale”.

Mark îl asculta cu atenţie, aşa cum făcea de obicei la şcoală, când îl interesa ceva.

— De ce cred ei că am făcut un lucru atât de îngrozitor? întrebă, în clipa în care Barry tăcu.

Doctorul îşi privi fraţii, neajutorat, de parc-ar fi vrut să le spună că nu avea ce să facă, neexistând un teren comun de înţelegere. Mark era un străin în toate privinţele.

— Cum altfel v-aş putea eu deosebi? reluă Mark, pe neaşteptate.

— Nu e nevoie să ne deosebeşti, răspunse Barry ferm.

Băiatul se ridică în picioare.

— Trebuie să-mi iau lucrurile şi să mă mut la voi?

— Da. Şi asta acum, când ceilalţi sunt la şcoală. Să te-ntorci imediat.

Mark încuviinţă. La uşă se opri, îşi plimbă din nou privirea asupra fiecăruia şi spuse:

— Poate un semn mic, mic de tot, pe vârful urechilor, sau aşa ceva...

Deschise uşa şi fugi pe hol, râzând.

CAPITOLUL XXI

Barry cuprinse cu privirea sala de lectură şi îl descoperi pe Mark în spate, somnoros şi plictisit. Ridică din umeri: lasă-l să se plictisească…!

Trei dintre fraţi lucrau în laborator şi al patrulea era ocupat cu reproducătorii. Singurul lucru pe care putea să-l mai facă era să citească, iar Mark trebuia să stea acolo, chiar dacă asta-l plictisea de moarte.

— Problema pe care-am ridicat-o ieri, dacă-ţi mai aminteşti, spuse Barry, uitându-se la repezeală prin notiţe, este cauza declinului din lanţul de clone, după a patra generaţie. Singura rezolvare de pân-acum este reîmprospătarea cu subiecţi de origine sexuală, care sunt clonaţi înainte de a treia lună de viaţă intrauterină. În felul ăsta am reuşit să revigorăm familiile de fraţi şi surori însă trebuie să admitem că nu asta-i soluţia ideală. Poate cineva să-mi spună câteva dintre neajunsurile procedurii?

Făcu o pauză şi îşi roti privirile prin sală.

— Poate tu, Karen?

— Între copiii clonaţi în laborator şi cei născuţi natural există o uşoară diferenţă, probabil din cauza influenţei prenatale şi a traumei de la naştere, care afectează individul produs pe cale sexuală.

— Foarte bine, zise Barry. Are cineva de făcut vreun comentariu?

— La început, copiii se clonau din doi în doi ani, începu Stuart. Acum nu se mai aşteaptă atât, şi asta îi face pe membrii unei familii să fie atât de apropiaţi, de parcă ar fi cu toţii clone.

Barry încuviinţă şi arătă spre Carl.

— Dacă produsul uman este afectat sau se pierde la naştere, el poate fi avortat fără să influenţeze starea clonelor!

— Lucrul ăsta nu ar fi chiar un neajuns, zâmbi doctorul şi un val de râsete străbătu clasa.

Aşteptă o clipă, să înceteze zgomotul, apoi spuse:

— Rezervorul genetic este necunoscut, constituenţii lui sunt atât de variaţi, încât, atunci când procesul nu este controlat, există pericolul de a produce caracteristici nedorite. Ameninţarea cea mai mare pentru comunitatea noastră este pierderea talentelor.

Lăsă un timp ca să poată fi înţeles, apoi continuă:

— Singurul mod de a ne asigura viitorul, continuitatea, este să perfecţionăm procesul de clonare, şi de aceea trebuie să ne extindem cercetările, să mărim numărul de savanţi, să găsim o sursă de materiale care să suplinească, oarecum, ceea ce consumăm. Trebuie să echipăm alte laboratoare şi, pentru asta, trebuie să ne creăm o legătură cu sursele exterioare.

Se ridică o mână şi Barry făcu semn să se pună întrebarea.

— Şi dacă nu găsim destul echipament în condiţii bune, în timp util?

— Atunci va trebui să trecem la implantarea în uter a fătului clonat. Am mai făcut asta de câteva ori şi stăpânim bine metoda, însă în felul ăsta se consumă mult din resursele umane şi ar trebui să suprasolicităm reproducătoarele.

Îmbrăţişă cu privirea întreaga clasă şi spuse mai departe:

— Ţelul nostru este să micşorăm nevoia de reproducere sexuală, chiar s-o înlăturăm. Abia atunci vom putea face planuri de viitor. Dacă vom avea nevoie de constructori de drumuri, vom putea clona cincizeci sau o sută, pe care să-i antrenăm din copilărie şi să-i trimitem să-şi împlinească destinul. Vom putea clona atunci constructori de nave, marinari pe care să-i trimitem pe mare să localizeze bancurile de peşti şi traseul lor. Sau o sută de fermieri; ca să-i întreţină pe cei ce preferă să lucreze cu eprubete, în loc să prăşească rândurile de morcovi.

Încă un val de râsete trecu peste elevi. Barry zâmbi şi el. Cu toţii aveau partea lor de muncă la câmp.

— Pentru prima oară în istoria omenirii, nu vor mai exista indivizi nepotriviţi.

— Şi nici un geniu, se auzi o voce leneşă din spatele clasei.

Toate privirile se întoarseră spre Mark, care stătea stângaci în scaun, rânjind uşor şi cu ochii albaştri lucind. Băiatul îi făcu lui Barry cu ochiul, apoi se întoarse la somnul lui prefăcut.

•••

— Am să vă spun o poveste, dacă vreţi, şopti Mark.

Se ridică şi păşi pe culoarul dintre cele şase paturi, în care stăteau fraţii Carver, operaţi de apendicită în acelaşi timp. Se uitau la el din ambele părţi şi unul dintre ei aprobă printr-o mişcare a capului.

— A fost odată un woji, începu el, îndreptându-se spre fereastră.

Se aşează cu picioarele încrucişate pe un scaun, cu spatele la lumină.

— Ce-i ăla un woji?

— Dacă pui întrebări, eu nu mai spun mai departe, se răsti Mark. O să vedeţi pe parcurs. Woji trăia în adâncul codrilor şi în fiecare iarnă aproape că murea îngheţat, pentru că-l udau ploile şi-l acoperea zăpada. Nu avea ce să mănânce, pentru că se hrănea cu frunze şi toate cădeau la sfârşitul toamnei. Într-un an, i-a venit o idee şi s-a dus să i-o spună unui molid. La început, molidul nici n-a vrut s-audă, dar woji nu s-a lăsat şi a continuat să-l sâcâie. Până la urmă, molidul şi-a spus: „Ce am de pierdut? De ce să nu-ncerc?”, şi l-a lăsat pe woji să-şi pună planul în aplicare. Zile întregi woji a răsucit la frunze şi le-a făcut ca nişte ace. Cu câteva din ele, a cusut de ramurile copacului frunzele răsucite. Apoi s-a căţărat în vârf, a strigat către vântul îngheţat, a râs de el şi i-a spus să nu mai putea să-i facă vreun rău, pentru că avea adăpost şi mâncare pentru toată iarna.

Ceilalţi copaci l-au auzit, au râs şi au început să vorbească între ei de woji cel mic şi nebun, care striga la vântul îngheţat. În sfârşit, povestea a ajuns şi la ultimul copac, acolo unde se termina pădurea şi începea zăpada. Era un arţar, şi a râs de i se clătinau frunzele. Vântul

îngheţat l-a auzit râzând şi s-a repezit vijelios şi aruncând cu gheaţă să afle ce era atât de caraghios. Arţarul i-a spus de micul woji care-l provocase să smulgă frunzele de pe copaci şi-atunci vântul îngheţat s-a înfuriat. A început să bată din ce în ce mai tare, iar frunzele arţarului s-au schimbat de frică în roşu şi auriu, apoi au căzut. Copacul a rămas gol în faţa vântului. Vijelia s-a îndreptat după aceea spre sud şi ceilalţi copaci au tremurat, şi-au schimbat culoarea şi şi-au pierdut frunzele.

Până la urmă, vântul îngheţat a ajuns şi la molid şi i-a strigat lui woji să iasă afară, dar woji nu l-a ascultat. A rămas ascuns între acele molidului, acolo unde nu putea fi nici văzut, nici atins. Vântul a suflat mai tare şi molidul s-a cutremurat, dar acele lui s-au ţinut bine şi nu şi-au schimbat culoarea. Atunci, vijelia a chemat în ajutor ploaia îngheţată, şi molidul s-a acoperit de ţurţuri, dar acele au rezistat şi woji a rămas uscat şi la căldură. Vântul s-a înfuriat mai tare ca niciodată şi a chemat zăpada. A nins atât de mult, încât molidul arăta ca un munte de zăpadă, dar înăuntru woji stătea călduţ şi mulţumit, lipit de trunchiul copacului. După o vreme, molidul s-a scuturat de zăpadă, ştiind acum că vântul de gheaţă nu mai putea să-i facă vreun rău. Toată iarna a urlat vijelia peste copac, dar acele au rămas la locul lor şi woji a stat la adăpost, iar dacă mai ronţăia din când în când câte un ac, copacul îl ierta, pentru că-l învăţase să nu se supună şi să nu-şi schimbe culoarea ca să rămână toată iarna gol, tremurând în faţa vântului îngheţat, doar pentru că aşa făceau toţi ceilalţi copaci. Când a venit primăvara, copacii l-au rugat pe woji să le facă şi lor ace, iar woji a acceptat, până la urmă. Însă i-a ajutat numai pe cei care nu au râs de el. De aceea unii copaci sunt întotdeauna verzi.

— Asta-i tot? întrebă unul din fraţii Carver.

Mark încuviinţă din cap.

— Atunci, ce este un woji? Ai spus că o să ştim atunci când se termină povestea...

— Este cel care trăieşte în molizi, răspunse Mark rânjind. E invizibil, dar uneori poţi să-l auzi. De obicei, râde.

Sări de pe scaun, parcă grăbit.

— Tre’ să plec, spuse el şi se îndreptă către uşă.

— Nu există aşa ceva, ţipă unul dintre fraţi.

Mark deschise uşa şi privi afară cu grijă. Nu ar fi trebuit să se afle acolo. Se uită peste umăr şi întrebă:

— De unde ştiţi? Aţi fost vreodată afară, ca să încercaţi să-l auziţi cum râde?

Apoi plecă repede, înainte să apară vreun doctor sau vreo soră.

• • •

Într-o dimineaţă, spre sfârşitul lunii mai, înainte de răsărit, familiile s-au adunat din nou la docuri să conducă cele şase bărci şi echipajele de fraţi şi surori. De această dată nu mai era nici o veselie, nu fusese nici o petrecere în noaptea de dinainte. Şi unii şi alţii erau tăcuţi.

Nu mai exista cale de întoarcere, trebuiau să pună mâna pe proviziile din oraş sau să moară. Preţul era mare, dar nu aveau altă ieşire. Antrenamentele speciale îi ajutaseră oarecum, dar nu destul, şi nici echipajele de familii nu rezolvau problema. În cele patru călătorii pe râu, de până atunci, pierduseră douăzeci şi doi de indivizi, iar alţii douăzeci şi patru fuseseră afectaţi, poate pentru totdeauna, şi prin ei, şi familiile lor. Acum plecau treizeci şi şase, urmând să stea până la venirea îngheţului ori până ce apele se umflau.

Unii plecau să construiască o trecere care să ocolească marea cascadă, alţii trebuiau să sape un canal care să unească apele râului Shenandoah cu cele ale Potomac-ului, ocolind astfel repezişurile stâncoase care puneau în pericol fiecare expediţie. Două grupuri trebuiau să-şi croiască drum până la Washington şi să aducă proviziile pe care le găsiseră cu un an în urmă. Un alt grup să cureţe râul de stricăciunile de peste iarnă.

Câţi oare aveau să se mai întoarcă de data asta? se întrebă Barry. Urmau să fie plecaţi mai mult decât oricare altă expediţie de până atunci, iar munca lor era mai periculoasă. Câţi oare?

— Ne-ar ajuta mult o clădire la cascadă, spuse Lewis deodată. Cel mai mult ne afectează sentimentul de nesiguranţă.

Barry încuviinţă. Cu toţii raportaseră că s-au simţit expuşi, priviţi. Aveau senzaţia că natura îi apăsa, că o dată cu apusul soarelui copacii se apropie. Se întoarse către Lewis cu intenţia să spună ceva, dar privindu-i ticul din colţul gurii, uită ce-avea de spus. Lewis îşi frângea mâinile, se uita la bărci, iar ticul apărea şi dispărea din nou.

— Te simţi bine? întrebă Barry.

Lewis se zgudui şi-şi mută privirea de la râu.

— Lewis? S-a întâmplat ceva?

— Nu. Ne vedem mai târziu, răspunse el şi se-ndepărtă cu paşi grăbiţi.

• • •

— Se întâmplă ceva cu noi în pădure, mai ales pe întuneric, le spuse Barry mai târziu fraţilor lui.

În dormitorul pe care-l împărţeau, departe de ei, Mark stătea cu picioarele încrucişate în pat şi-i privea. Barry nu-l lua în seamă. Erau atât de obişnuiţi cu prezenţa lui, încât abia dacă-l mai observau, şi asta numai dacă pleca pe undeva. Atunci îşi dădeau seama că dispăruse, aşa cum făcea deseori.

Fraţii aşteptau să continue. Frica de pădurea tăcută era un lucru cunoscut.

— Ar trebui să adăugăm la antrenamentul copiilor şi experienţa traiului îndelungat în pădure. Ar putea începe cu o după-amiază, apoi să rămână în tabără peste noapte, şi tot aşa, până vor ajunge la câteva săptămâni.

Bruce clătină din cap.

— Şi dacă asta îi va afecta atât de tare încât să-i facă incapabili să mai plece în expediţie? Putem pierde în felul ăsta zece ani de muncă.

— Putem încerca la un grup de probă, replică Barry. O familie de băieţi şi una de fete. Dacă se arată disperaţi după prima expunere, putem renunţa sau putem aştepta încă un an, doi, să mai crească. Oricum, cândva tot vor ajunge în situaţia asta şi astfel le putem uşura misiunea.

De un timp nu mai opreau numărul de clone la şase, ci la zece indivizi de fiecare grup.

— Avem optzeci de copii de unsprezece ani, spuse Bruce. Peste patru ani vor fi gata. Dacă statisticile se vor adeveri, vom pierde douăzeci şi cinci dintre ei în primele patru luni de la plecare, în accidente sau prin traume psihice. Eu cred că merită să-i obişnuim cu pădurea şi cu traiul în singurătate.

— Unul din noi va trebui să-i supravegheze, observă Bob.

— Suntem prea bătrâni, protestă Bruce cu o grimasă. Apoi, şi noi suntem înclinaţi spre tulburări psihico. Aminteşte-ţi de Ben...

— Tocmai, răspunse Bob. Suntem prea bătrâni ca să mai conteze. Fraţii noştri mai mici preiau tot mai multe din treburile noastre şi sunt gata să ne înlocuiască la nevoie. Suntem uşor de înlocuit, concluzionă el.

— Are dreptate, recunoscu Barry fără tragere de inimă. Este experimentul nostru, deci noi avem obligaţia să-l urmărim. Tragem la sorţi?

— Facem cu rândul, spuse Bruce. Fiecare, pe rând.

— Pot să merg şi eu? întrebă Mark pe neaşteptate şi toţi se întoarseră să-l privească.

— Nu, se răsti Barry. Ştim că pe tine nu te afectează pădurea. Nu vrem să se întâmple pozne, şmecherii, acte de bravură.

— Atunci o să vă pierdeţi, strigă Mark.

Sări din pat, alergă spre uşă şi se opri în prag ca să mai strige:

— O să vă treziţi în pădure cu o grămadă de copii plângăcioşi, şi-o să înnebuniţi cu toţii, şi woji o să râdă de voi, o să moară de râs!

O săptămână mai târziu, Bob conduse primul grup de băieţi în pădurea din spatele văii. Fiecare din ei ducea un pachet cu mâncare. Purtau pantaloni lungi, cămăşi şi cizme. Privindu-i cum pleacă, Barry nu putea să-şi înlăture gândul că el ar fi trebuit să fie primul care să facă această încercare. Fusese ideea lui, ar fi trebuit să fie şi riscul lui. Clătină din cap, furios.

Ce risc? Plecau doar într-o excursie prin pădure. Aveau să ia masa acolo, să se învârtă prin împrejurimi, după care să se întoarcă repede acasă...

Mark se uită o clipă la el, apoi îşi mută privirea la băieţii care urcau fără oprire şi ajunseseră deja la tufărişul des. După câteva clipe, dispărură printre copaci.

— Or să se piardă, spuse el.

Bruce ridică din umeri.

— Nu se pot pierde într-o oră, două. La prânz au să mănânce, au să se fâţâie pe-acolo, după care au să se întoarcă.

Cerul era adânc şi albastru, cu nori albi pufoşi şi o bentiţă foarte înaltă de nori cirrus, care părea fără capăt. Prânzul urma să fie în mai puţin de două ore.

Încăpăţânat, Mark scutură din cap, dar nu mai spuse nimic. Se întoarse la şcoală, apoi mâncă la cantină, după care munci în grădină, vreo două ore. Când îl chemă Barry, încă era acolo.

— Nu s-au întors, spuse Barry, când băiatul intră în birou. De ce erai atât de sigur că se vor pierde?

— Pentru că ei nu înţeleg pădurea, răspunse Mark. Nu pot vedea ceea ce-ar trebui să vadă.

— Şi ce anume ar fi asta?

Mark ridică din umeri, neajutorat.

— Ceea ce trebuie, repetă el.

Îşi plimbă privirea de la un frate la altul şi ridică din nou din umeri.

— Poţi să-i găseşti? întrebă Bruce.

Glasul îi suna aspru şi cute adânci îi brăzdau fruntea.

— Da.

— Să mergem, spuse Barry.

— Amândoi? se nedumeri Mark.

— Da.

Mark păru că se îndoieşte.

— Pot s-o fac mai repede singur, zise el.

Barry se simţi apucat de un tremur şi se ridică de la birou, cu o mişcare bruscă. Încercă din greu să se stăpânească.

— Singur nu, se răsti el. Vreau să-mi arăţi lucrurile acelea pe care le vezi tu, după care poţi găsi drumul acolo unde nu e nici o cărare. Să mergem până nu se face târziu. Du-te şi te schimbă, mai spuse, privindu-l pe băiatul cu tunică scurtă şi desculţ.

— Nu e nevoie până acolo, răspunse Mark. Nu am de ce să mă tem printre copaci.

Barry rămase o clipă gânditor, apoi se îndreptară spre pădure. Îl privea pe băiat mergând când înaintea lui, când alături, adulmecând fericit aerul din pădurea tăcută, slab luminată.

Au mers repede şi curând se aflau în adâncul codrului, acolo unde copacii creşteau mari, împletind deasupra capului o boltă ce împiedica lumina soarelui să pătrundă.

„Fără umbre nu poţi descoperi direcţia”, îşi spuse Barry, răsuflând greu, încercând să se ţină după băiatul sprinten. Mark nu ezita niciodată, nu se oprea, se mişca repede şi cu siguranţă, iar Barry nu reuşea să afle ce indicii găsise, cum de ştia să o ia pe-acolo şi nu pe dincolo. Voia să întrebe, dar trebuia să-şi păstreze suflul pentru urcuş. Transpira şi-şi simţea picioarele ca de plumb.

— Hai să ne odihnim o clipă, spuse el într-un sfârşit.

Se aşezară pe pământ, cu spatele sprijinit de un trunchi uriaş. Mark se întoarse cu paşi repezi şi se aşeză pe vine, câţiva metri mai încolo.

— Spune-mi după ce te uiţi, zise doctorul nedumerit. Arată-mi un semn că au trecut pe-aici.

Mark păru surprins de această cerere.

— Totul arată c-au trecut pe-aici, răspunse el.

Făcu un gest spre copacul de care se sprijinea Barry.

— Ăsta e un nuc amar – vezi, continuă el şi îndepărtă pământul, descoperind câteva nuci pe jumătate mâncate. Băieţii au găsit câteva şi le-au aruncat. Şi-aici, spuse el, arătând cu degetul, uită-te la vlăstarul ăsta. Cineva l-a aplecat până la pământ, încă nu s-a îndreptat de tot. Şi urmele lor, răscolind pământul şi frunzele de pe jos. E un semn care spune „pe aici, pe aici”.

Barry vedea clar diferenţele atunci când băiatul i le arăta, însă când privi în altă parte, i se păru că şi acolo vede pământul răscolit.

— Apă, spuse Mark. Asta e o urmă de la zăpada care s-a topit. Arată altfel.

— Cine te-a învăţat despre pădure? Molly?

Mark încuviinţă tăcut.

— Ea nu se putea pierde niciodată. Nu putea uita cum arată lucrurile şi dacă le mai vedea o dată, le recunoştea. Ea m-a învăţat. Sau poate că m-am născut cu darul ăsta şi ea doar mi-a arătat cum să mă folosesc de el. Nici eu nu mă pot pierde.

— Ai putea fi în stare să-i înveţi şi pe ceilalţi?

— Cred că da. Acum că ţi-am arătat, ai putea şi tu să conduci, nu?

Se întoarse cu spatele, îmbrăţişând din priviri pădurea, apoi se răsuci din nou către Barry.

— Ştii pe unde să porneşti, nu?

Doctorul se uită atent împrejur. Urmele de paşi erau pe drumul pe care veniseră ei, acolo unde le arătase Mark. Observă dâra lăsată de apă şi cercetă împrejurimile. Nu vedea nimic. Se uită din nou către băiatul care rânjea maliţios.

— Nu, spuse el. Nu ştiu pe unde s-o luăm.

Mark râse cu poftă.

— Pentru că terenul e stâncos, de aceea. Hai.

Porni din nou, de data asta mergând pe marginea potecii stâncoase.

— De unde-ai ştiut? întrebă Barry. Nu e nici un semn că ar fi trecut pe stânci.

— Pentru că nu mai există nici un semn pe nicăieri. Nu puteau trece decât pe-aici. Uite!

Arătă cu degetul către un alt copăcel aplecat, unul mai mare şi cu rădăcini mai adânci.

— Cineva a aplecat copacul ăsta şi i-a dat drumul la loc. Probabil că au făcut-o mai mulţi, pentru că nu s-a îndreptat chiar de tot şi aici pietrele au fost răscolite cu piciorul.

Poteca stâncoasă se adânci, devenind o albie. Mark privea atent marginile şi, după un timp. se întoarse din nou, arătând alte semne. Pădurea se adâncise şi întunericul se lăsa mai greu aici. Copaci deşi, din cei mereu verzi, acopereau panta pe care începuseră s-o coboare şi uneori trebuiau să dea la o parte crengile care se împleteau, pentru a putea trece mai departe. Pământul era brun, acoperit cu straturi de ace depuse în ani de zile.

Barry se descoperi ţinându-şi răsuflarea ca să nu tulbure liniştea codrului şi înţelese, în sfârşit, de ce alţii vorbeau de o prezenţă, de ceva care-i urmărea printre copaci. Liniştea era imensă, ca într-o lume de vis în care vorbele erau tăcere, muzica era tăcere, ţipătul era tăcere. În spate, putea simţi cum se apropie copacii, tot mai mult, şi mai mult.

Apoi, brusc, descoperi că ascultă ceva, un zgomot care era parcă de multă vreme acolo, care creştea mereu, venind de dincolo de linişte, un fel de voce sau amestec de voci şoptind de prea departe ca să distingă vreun cuvânt.

„Ca şi Molly”, îşi spuse şi un frison de teamă îl străbătu. Vocile se făcură mai slabe. Mark se oprise şi privea din nou împrejur.

— Aici s-au întors, hotărî el. Poate c-au mâncat şi au pornit înapoi, dar s-au rătăcit. Vezi, au mers prea departe şi continuă să se îndepărteze, din ce în ce de calea pe care-au venit.

Barry nu vedea nici un amănunt care să-i demonstreze că aşa se întâmplase, dar se ştia neajutorat în pădurea întunecată şi nu putea decât să-l urmeze pe băiat, oriunde l-ar fi dus.

Pe măsură ce urcau, copacii tineri se răreau şi începură să apară plopi, iar la marginea unui pârâu, tufe de bumbac.

— Crezi că au aflat că s-au rătăcit? întrebă Mark dezgustat.

Acum mergea mai repede. Se opri din nou şi un rânjet îi apăru şi dispăru iute, semn că începea să se îngrijoreze.

— Aici, câţiva au început să fugă, spuse el. Aşteaptă-mă. Să văd dacă s-au regrupat mai în faţă sau dacă va trebui să-i căutăm pe cei rătăciţi.

Dispăru înainte să termine de vorbit şi doctorul se aşeză pe jos, să-l aştepte. Vocile se întoarseră la el aproape în aceeaşi clipă. Cercetă cu privirea copacii nemişcaţi, ştiind că ramurile de sus se clătinau în vânt, făcând un zgomot care semăna cu o voce. Ştia că totul este o părere, însă continua să încerce să priceapă cuvinte. Îşi puse capul pe genunchi şi se forţă să reducă la tăcere glasul.

Picioarele îl dureau şi-i era foarte cald. Pârâiaşe de sudoare îi curgeau pe spate şi se aplecă mai tare, ca să-şi lipească de piele cămaşa. Acum îşi dădea seama că nu-i puteau trimite pe-ai lor să trăiască în păduri. Era un mediu ostil, stăpânit de un spirit al răului care-i înăbuşea, îi înnebunea şi-i ucidea. Chiar şi-acum putea să-i simtă prezenţa, apropiindu-se, atingându-l, apăsându-se în el. Se ridică brusc şi porni după Mark.

CAPITOLUL XXII

Barry auzi din nou o voce, de astă dată una adevărată, de copil, şi aşteptă.

— Bob, eşti în regulă? strigă el, când îi ajunse în raza vizuală.

Bob, ud leoarcă şi cu faţa murdară, dădu din cap şi se clătină, respirând greu.

— Urcau spre vârf, spuse Mark, apărând deodată lângă Barry.

Venise dintr-o altă direcţie, neobservat până ce nu vorbise.

Acum băieţii erau adunaţi în acelaşi loc şi arătau mai rău decât Bob. Câţiva din ei plânseseră.

„După cum a spus Mark”, gândi Barry.

— Am crezut că o să putem vedea unde suntem dacă urcăm undeva mai sus, se explică Bob, căutând aprobarea în ochii lui Mark.

Băiatul scutură din cap.

— Întotdeauna să mergi în jos, să urmezi pârâul, dacă nu ştii unde te afli, spuse el. O să dai de-o apă mai mare, apoi de un râu pe care să-l urmezi până acasă.

Băieţii îl priveau pe Mark cu admiraţie, fără să încerce să şi-o ascundă.

— Ştii drumul înapoi? întrebă unul dintre ei.

Mark încuviinţă printr-un gest.

— Mai întâi, odihniţi-vă câteva minute, le ceru Barry.

Vocile dispăruseră, iar codrul nu mai era decât o mare pădure întunecată, fără vreun suflet viu în ea.

Mark îi conduse repede la vale, nu pe drumul pe care urcase, ci în linie dreaptă, ajungând la câmp deschis după o jumătate de oră.

• • •

— A fost o greşeală să riscăm în felul ăsta! se răsti Lawrence, furios.

Ţineau prima întâlnire a consiliului de la aventura din pădure.

— Trebuie să-i învăţăm să trăiască în păduri, replică Barry.

— Nu-i nevoie să trăiască acolo. Cel mai bun lucru ar fi să le defrişăm. La cascadă avem un adăpost în care pot trăi la fel ca aici, la lumină.

— Imposibil. Cum te îndepărtezi de zona noastră eşti obligat să treci prin pădure, spuse Barry. Toţi au vorbit de aceeaşi groază, de sentimentul că sunt încercuiţi de copaci, că sunt ameninţaţi de ei. Trebuie să se obişnuiască cu asta.

— Niciodată nu vom ajunge să trăim în păduri, hotărî Lawrence. Cercetaşii vor locui într-un cămin pe malul râului, iar când vor călători, o vor face cu barca. Se vor opri numai în luminişuri, acolo unde există un adăpost decent şi de unde pădurea a fost gonită şi ţinută la distanţă.

Îşi accentua cuvintele bătând cu pumnul în masă. Barry îl privi pe Lawrence cu amărăciune.

— Mai putem lucra în laboratoare încă cinci ani, Lawrence! Doar cinci ani! În vale, sunt acum aproape nouă sute de persoane, cei mai mulţi copii, pe care i-am antrenat să caute lucruri necesare supravieţuirii noastre. Iar lucrurile astea n-or să le găsească pe malul râului de care tot vorbeşti! Vor trebui să facă expediţii la New York, Philadelphia, New Jersey. Şi cine-o să le meargă înainte să defrişeze pădurile? Ori îi obişnuim pe copiii ăştia să se înţeleagă cu pădurea, ori murim cu toţii.

— A fost o greşeală să ne grăbim, spuse Lawrence. Ar fi trebuit să aşteptăm până ce aflăm care sunt lucrurile pe care le putem aduce din afară, înainte să ne complicăm atât de mult.

Barry clătină din cap.

— Nu le poţi avea pe amândouă o dată, rosti el. Ne-am hotărât. Cu fiecare an de aşteptare, găsim tot mai puţine lucruri în oraşe. Trebuie să salvăm ce mai putem. Fără asta murim, poate că mai lent acum, când avem programul nou de clonare, dar până la urmă tot acolo ajungem. Nu putem trăi fără uneltele, aparatura şi informaţiile din oraşe. Suntem obligaţi să urmăm această cale şi să dăm din noi

ce-i mai bun ca să-i vedem pe copiii ăştia înarmaţi bine pentru supravieţuire. De ei depinde totul.

„Cinci ani”, îşi spuse el, „atât avem la dispoziţie”.

Cinci ani în care să găsească o sursă de echipament de laborator – tubulatură, rezervoare de oţel, centrifuge... Calculatoare, piese, capsule... Ştiau că lucrurile de care aveau nevoie erau depozitate cu grijă, aveau documente care demonstrau asta. Trebuiau să ajungă la depozitele apărate de capriciile vremii, uscate, cu hectare de rafturi pline. Au riscat producând atâţia copii într-un timp atât de scurt, dar au acceptat acest risc. Ar fi putut să moară de foame înainte să treacă cei cinci ani, discutaseră îndelung problema asta. Oare putea valea să hrănească o mie de suflete?

Însă aveau nevoie de mulţi indivizi care să transporte stocurile din oraşe, iar timpul urma să le demonstreze dacă jucaseră prost această carte.

Patru sute cincizeci de copii între cinci şi unsprezece ani, la atât se ridicase miza, îşi spuse Barry. Iar în patru ani, primii optzeci urmau să părăsească valea, poate pentru totdeauna, dar dacă se întorceau, măcar unii dintre ei, cu materiale şi informaţii din Philadelphia sau New York, cu ceva de oarecare valoare, atunci jocul ar fi meritat.

Au căzut de acord ca programul de antrenament stabilit de Barry să continue la limita minimă, să nu rişte mai mult de trei grupe, adică treizeci de copii. Iar dacă aceşti copii urmau să sufere psihic din cauza condiţiilor, experimentul urma să fie întrerupt, pentru a-i salva.

Barry plecă de la întâlnire satisfăcut.

•••

— Şi eu cu ce mă aleg? întrebă Mark.

— Cum adică?

— Adică, tu capeţi un profesor, fraţii şi surorile se aleg cu un antrenament. Dar eu?

— Ce vrei? O să ai tovarăşi, mai mulţi decât până acum...

— Nu se vor juca cu mine, spuse Mark. Or să mă asculte şi or să facă ce le spun eu, pentru că lor le e frică şi îşi dau

seama că mie nu, dar de jucat tot n-or să se joace cu mine. Vreau să capăt din nou camera mea.

Barry aruncă o privire către fraţi şi căzură cu toţii de acord. Băiatul fusese un spin în talpă pentru ei. În prezenţa lui nu-şi scoseseră salteaua şi îşi cenzuraseră discuţiile, asta când îşi aminteau că era acolo. Barry încuviinţă.

— Bine, dar nu în clădirea dormitoarelor; aici, în spital.

— E bine.

— Atunci, uite ce-o să facem. O dată pe săptămână, fiecare grup va ieşi, la început o oră şi nu mai departe de câteva minute de un loc de unde să poată vedea valea. După câteva expuneri la această distanţă şi durată limitată, ai să-i duci mai departe şi ai să-i ţii mai mult. Cunoşti nişte jocuri prin care să-i obişnuieşti cu pădurea?

Era clar că Mark trebuia inclus în această fază de antrenament.

•••

Mark se aşeză pe o ramură ascunsă de un frunziş gros şi îi urmări pe băieţii care căutau, la marginea luminişului, calea pe care el îi lăsase s-o urmeze. Parcă erau orbi, gândi el mirat. Aveau grijă doar să stea împreună, să nu se despartă nici o clipă. Era a treia oară în săptămâna respectivă când încerca acest joc cu clonele, iar celelalte două grupe rataseră şi ele.

La început, îi plăcuse să-i conducă prin pădure. Admiraţia lor sinceră îl mulţumea, era neaşteptată. Avu chiar un moment în care crezu că poate şterge diferenţele dintre ei, atunci când îi învăţa lucruri, pe care numai el le ştia, când se jucau printre copacii plini de şoapte. Acum ştia că sperase degeaba. Diferenţele erau mai evidente ca niciodată, iar admiraţia de mai devreme se transformase în altceva. Părea că-l urăsc, că le e teamă de el şi, cu siguranţă, nu-l plăceau deloc.

Fluieră şi le observă reacţia, trecând peste ei simultan, ca iarba suflată de o pală de vânt. Nici chiar ştiind direcţia, nu erau în stare să-i găsească urma. Dezgustat, părăsi adăpostul din copac, alunecând şi trecând de pe un ram pe

altul. Se alătură băieţilor şi-l privi pe Barry, care părea şi el la fel de dezgustat.

— Acum ne întoarcem? întrebă unul dintre puşti.

— Nu, răspunse Barry. Mark vreau să iei doi băieţi şi să-i duci undeva pe-aproape, să încerci să te ascunzi cu ei. Să vedem dacă ceilalţi îi pot găsi.

Mark încuviinţă. Aruncă o privire la cei zece copii, ştiind că nu conta pe care-i alege. Arătă către primii doi, se răsuci şi intră în pădure, cu băieţii pe urmele lui.

Lăsă un semn care putea fi urmat de oricine avea ochi să vadă, iar când se îndepărtară destul cât să nu mai poală fi văzuţi, aduse băieţii roată înapoi, spre luminiş. Nu încerca să se îndepărteze, pentru că nu erau în stare să-l urmeze nici măcar trei paşi. Se opri, îşi duse degetul la buze, iar ceilalţi doi făcură semn din cap şi se aşezară în aşteptare. Păreau disperaţi şi se strângeau unul în altul, atingându-şi braţele şi picioarele. Pe neaşteptate, Mark îi auzi pe fraţi, care veneau direct spre ei, fără să urmeze semnele din pădure.

„Vin prea repede”, îşi spuse el. Felul în care se grăbeau părea periculos, ameninţător.

Cei doi se ridicară în picioare agitaţi şi, într-o clipă, ceilalţi apărură, la rândul lor, dintre copaci. Se îmbrăţişară triumfători, într-o explozie de bucurie, şi chiar şi Barry părea mulţumit. Mark se trăsese deoparte şi-i privea, încă speriat de graba lor prin pădurea străină.

— E destul pentru azi, spuse Barry. Foarte bine, băieţi, foarte bine. Cine ştie drumul înapoi?

Erau cu toţii entuziasmaţi de primul lor succes în pădure şi începură să arate în toate direcţiile, râzând, şi dându-şi coate. Barry râse o dată cu ei.

— Mai bine vă conduc eu, zise el.

Se uită după Mark, dar nu-l mai găsi. Barry simţi un frison de teamă. Băiatul plecase prea repede. Porni către stejarul masiv, ultimul copac înainte de vale. Măcar asta învăţase, îşi spuse el, ca şi băieţii. Triumful de mai devreme făcu loc îndoielii şi dezamăgirii.

Încă de două ori privi înapoi, după Mark, fără să reuşească să-l găsească printre arbori. Băiatul îl văzu căutându-l, dar nu făcu nici un semn. Îi privi pe ceilalţi plecând veseli şi-şi simţi ochii arzând. Îl cuprinse o senzaţie de gol interior, ca o ameţeală. Când grupul dispăru în vale, se întinse pe pământ şi privi în sus, către ramurile groase care acopereau cerul, spărgându-l în fragmente luminoase şi întunecate pe care, dacă-şi mijea ochii, le putea întrepătrunde.

„Ei mă urăsc”, şopti el şi copacii îi răspunseră, fără să le poată înţelege cuvintele. Doar frunze în vânt, îşi spuse, nici o voce. Se ridică şi aruncă un pumn de fructe înspre trunchiul cel mai apropiat. I se păru că cineva râde. Woji.

— Tu nu exişti cu adevărat, spuse el încet. Eu te-am inventat. Nu poţi râde de mine.

Sunetul nu dispăru, ba chiar se mări şi Mark se ridică deodată, uitându-se la norii negri care se formaseră cu încetul toată după-amiaza. Acum copacii îi strigau să se ferească şi începu să coboare panta, nu pe urmele lui Barry şi ale băieţilor, ci îndreptându-se către ferma cea veche.

Casa era complet ascunsă de un desiş de copaci şi tufişuri.

„Precum castelul Frumoasei Adormite”, îşi spuse, păşind iute. Vântul gemea, aruncând cu praf, rămurele şi frunze din copaci. La adăpostul tufelor prin care se târa, vântul i se părea foarte îndepărtat. Ştia că întregul cer se întunecă repede şi că vântul devenea periculos. Vremea tornadei, aşa i se spunea. Cu doi ani în urmă, se abătuseră peste vale mai multe astfel de tornade şi de atunci toată lumea se temea de ele.

Nu se opri în faţa casei, o ocoli şi deschise capacul toboganului de cărbuni, închis cu un vrej de iederă. Se lăsă să alunece uşor în beciul întunecat, căută pe pipăite lumânarea şi chibriturile şi urcă treptele până la etaj. Privi afară, printr-o crăpătură din scândurile care acopereau fereastra dormitorului de sus. Toate gurile casei erau închise, astfel uşile, ferestrele, şemineul, toate erau blocate cu scânduri. O făcuseră pentru el, să nu mai petreacă atâta

timp singur în clădirea cea veche, dar nu ştiuseră de toboganul de cărbuni şi, în loc să-l oprească, nu făcuseră decât să-i ofere un sanctuar în care nimeni nu-l putea urmări.

Furtuna urlă câtva timp prin vale, apoi plecă la fel de repede pe cât venise. Ploaia grea se îndulcise, se preschimbă în burniţă şi, în sfârşit, se opri şi făcu din nou loc soarelui. Mark plecă de lângă fereastră, aprinse opaiţul din cameră şi privi tablourile mamei sale, aşa cum făcuse de mai multe ori de când urcaseră împreună pe munte.

„Ea ştia”, gândi el.

În toate picturile, pe câmp, în pragul uşii, pe râu sau ocean, întotdeauna se vedea o singură persoană. Întotdeauna numai una. Ea ştiuse ce însemna să fii singur. Fără veste, începu să se smiorcăie, se aruncă la podea şi plânse până obosi, apoi adormi.

Visă că arborii îl iau de mână şi-l conduc la mama lui, iar ea îl ţine în braţe, şi-i cântă, şi-i spune poveşti, şi râd împreună.

•••

— Merge? întrebă Bob. Pot fi obişnuiţi să trăiască în pădure?

Mark stătea într-un colţ, cu picioarele încrucişate pe podea, neluat în seamă de doctori. Ridică privirea din cartea pe care-o citea şi aşteptă răspunsul.

— Nu ştiu, răspunse Barry. Ca să trăiască toată viaţa, nu cred. Pentru perioade scurte, s-ar putea. Dar niciodată nu vor fi oameni ai pădurilor, dacă asta voiai să ştii.

— Să continuăm şi cu ceilalţi, în vara viitoare? Învaţă atât de multe acolo, ca să merite o încercare la scară largă?

— A fost şi pentru noi o încercare. Eu nu vreau să mă mai întorc în pădurile alea întunecate, mă tem din ce în ce mai mult pentru viaţa mea.

— Şi eu, spuse Bob. De aceea, am şi pornit discuţia. Are vreun rost să continuăm?

— Te gândeşti la expediţia de săptămâna viitoare, nu? întrebă Barry.

— Da. Nu vreau să merg. Şi băieţii se tem. Pariez că şi tu eşti neliniştit.

Barry încuviinţă.

— Noi doi ştim prea bine ce s-a întâmplat cu Ben şi cu Molly. Dar ce-o să se întâmple cu copiii ăştia care vor pleca şi vor trebui să petreacă noapte de noapte în pădure? Dacă aceste pregătiri ale noastre le pot uşura misiunea, trebuie s-o facem.

Mark se întorsese la cartea lui, însă fără s-o vadă.

„Ce s-a întâmplat cu ei?” se miră el. „De ce se tem atât de mult? În pădure nu e nimic, nici-un animal, nici un lucru rău. Poate că i-au speriat vocile. Dar dacă şi ei au auzit vocile, înseamnă că ele sunt adevărate!”

Deodată, îşi simţi inima bătându-i nebuneşte. Ani de zile crezuse că vocile erau doar foşnetul frunzelor, că el se prefăcuse numai că sunt glasuri adevărate. Dar dacă şi fraţii le auzeau, însemna că sunt reale. Fraţii şi surorile nu inventau niciodată nimic. Nu ştiau cum. Îi veni să râdă de bucurie, dar se abţinu, ca să nu atragă atenţia. Atunci ei ar fi vrut să afle ce era de râs şi el ştia că nu le va putea spune niciodată.

• • •

Făcuseră tabăra într-un luminiş mare, la câteva mile de vale. Lângă foc stăteau înghesuiţi douăzeci de băieţi, zece fete şi doi dintre doctori. În timp ce mânca împreună cu ceilalţi, Mark îşi aminti că, odată, mâncase floricele de porumb la un foc ca acesta. Clipi repede şi senzaţia care însoţea amintirea se estompă. Clonele nu erau chiar în apele lor, dar nu păreau nici foarte speriate. Numărul lor mare îi liniştea, iar zgomotul vocilor îl acoperea pe cel al pădurii.

Apoi au cântat şi unul dintre ei îl rugă pe Mark să le spună povestea cu woji, dar el refuză, clătinând din cap. Barry întrebă leneş ce era un woji, iar clonele îşi dădură coate şi schimbară subiectul. Barry o lăsă moartă. Încă un lucru din acela pe care-l cunosc doar copiii şi pe care oamenii mari n-or să-l ştie niciodată... Mark le spuse altă

poveste, mai cântară ceva, apoi se înfăşurară în pături şi adormiră.

Ceva mai târziu, Mark se ridică, atent la zgomotele din jur. Unul dintre băieţi se ducea la latrină, îşi spuse el şi se culcă la loc, adormind aproape imediat.

Băiatul se împiedică şi se prinse de un copac, încercând să-şi recapete echilibrul. Abia mai zărea focul, ca o lucire slabă printre copaci. După câţiva paşi, lucirea dispăru brusc. Ezită o clipă, dar vezica îl grăbea şi rezistă tentaţiei să se uşureze lângă copac. Barry spusese clar că, din motive de igienă, trebuiau să folosească latrina. Şanţul era la numai douăzeci de metri de tabără, mai avea doar doi, trei paşi, însă distanţa părea să se mărească şi el începu să se teamă că s-a pierdut.

„Dacă te pierzi”, spusese Mark, „primul lucru e să stai jos şi să te gândeşti. Nu fugi. Linişteşte-te şi gândeşte”.

Dar el nu putea să stea acolo. Împrejurul lui auzea vocile, râsul lui woji şi ceva care se tot apropia. Fugi orbeşte, cu mâinile la urechi, încercând să acopere vocile din ce în ce mai puternice.

Ceva îl agăţă şi căzu pe-o parte, îşi simţi sângele curgând şi nu se putu stăpâni să nu ţipe.

În tabără, fraţii lui se treziseră şi priveau în jur îngroziţi.

— Danny!

— Ce-a fost asta? întrebă Barry.

Mark se ridicase şi asculta, însă fraţii continuau să strige numele celui rătăcit.

— Spune-le să tacă, şuieră Mark.

Se chinuia să audă.

— Fă-i să stea aici, ordonă el şi se grăbi în pădure, către latrină.

Auzea slab zgomotele băiatului, lovindu-se nebuneşte de copaci, de tufişuri, împiedicându-se, ţipând. Brusc, zgomotele încetară.

Mark se opri din nou să asculte, dar codrul era tăcut. În spatele lui, în tabără, era nebunie, în faţă însă, nimic.

Rămase nemişcat, preţ de câteva minute, pândind. Poate că Danny căzuse şi se lovise. Poate-şi pierduse

cunoştinţa. Mark nu-l putea urmări în întuneric, dacă nu avea zgomote după care să se ghideze. Se întoarse încet în tabără. Erau cu toţii treji, adunaţi în trei grupuri, doctorii de o parte, fetele şi băieţii de altă parte.

— Nu-l pot găsi în întuneric, spuse Mark. Trebuie să aşteptăm să se facă dimineaţă.

Nimeni nu mişcă la vorbele lui.

— Faceţi focul, continuă el. Poate vede lumina şi vine după ea.

Un grup de fraţi începu să arunce lemne peste jăratec şi să pornească focul, sub supravegherea lui Bob. Curând, flăcările se înălţară pârâind. Fraţii lui Danny stăteau înghesuiţi unul în altul, mici, înfriguraţi şi înspăimântaţi.

„Ar fi putut să-l găsească ei”, gândi Mark, „dar le e prea frică să meargă după el, în codru”.

Unul începu să plângă şi, ca la un semn, se porniră şi ceilalţi. Mark se întoarse şi merse din nou la marginea pădurii, să asculte.

La prima rază de lumină, porni să caute urma celui dispărut. Se zbătuse în toate direcţiile, de la un copac la altul, prin tufişuri. Aici fugise o sută de metri ca să se izbească, până la urmă, de un bolovan. Acolo era sânge, se zgâriase într-o creangă. Aici fugise din nou, de data asta mai repede. În sus...

Mark se opri, uitându-se spre culme, ştiind ce-avea să găsească. Până atunci se grăbise, dar acum încetini şi urmă semnele fără să le calce, citind în ele ca într-o carte.

Culmea se termina cu o poliţă stâncoasă, îngustă. În pădure găsise multe asemenea ieşituri de stâncă şi, aproape de fiecare dată, de cealaltă parte era la fel, uneori locul dovedindu-se chiar mai abrupt şi mai stâncos. Rămase pe marginea de stâncă, privind în jos, peste zece metri de pietriş şi bolovani, între care se vedea băiatul, stând nemişcat, cu ochii deschişi de parcă-ar fi cercetat cerul fără culoare. Mark nu coborî după el, mai privi câteva clipe şi se întoarse în tabără, fără să se grăbească.

— A pierdut sânge până ce-a murit, spuse Barry când au adus trupul înapoi în tabără.

— L-ar fi putut salva, şopti Mark fără să privească, spre fraţii lui Danny, toţi palizi ca ceara şi şocaţi. Ar fi putut să ne ducă drept la el.

Se ridică de jos şi-şi scutură hainele.

— Acum putem să coborâm? întrebă.

Barry făcu semn din cap că da. Împreună cu Bob, luă targa pe care-o împletiseră din rămurele şi pe care se afla trupul copilului. Mark îi conduse la marginea pădurii, apoi se întoarse.

— Mă duc să verific dacă focul e bine stins, motivă el.

Nu mai aşteptă să i se dea voie şi dispăru imediat printre copaci.

Barry îi internă pe cei nouă fraţi rămaşi, ca să fie trataţi de starea de şoc în care se aflau. Au rămas acolo şi nimeni n-a mai întrebat vreodată de ei.

În dimineaţa următoare, Barry sosi în sala de lectură înainte să se fi adunat clasa. Mark era deja la locul lui, în banca din spate. Barry îi făcu semn cu capul, deschise carnetul. Îşi îndreptă biroul şi se uită din nou la băiat. Îl găsi fixându-l în continuare cu privirea. Ochii îi luceau ca două lacuri gemene, albastre, acoperite cu o pojghiţă de gheaţă.

— Ei bine? spuse Barry, nedumerit, când i se păru că privirea aceea nu avea să mai înceteze niciodată.

Mark nu-şi luă ochii de la el.

— Nu există individ, există doar comunitatea, rosti apăsat. Ce e drept pentru comunitate, e drept şi pentru individ, chiar dacă asta îl duce la pierzanie. Nu există nimeni anume, doar întregul.

— Unde-ai auzit asta? întrebă Barry.

— Am citit-o.

— Şi cartea de unde-ai luat-o?

— Din biroul tău, de pe unul din rafturi.

— Dar ţi-am interzis să calci în biroul meu!

— Asta nu mai contează acum. Am citit deja toate cărţile din el.

Mark se ridică şi ochii îi luciră, schimbând culoarea luminii care cădea în ei.

— Cartea aceea este o minciună, rosti el clar. Toate sunt minciuni! Eu sunt unul. Sunt un individ! Sunt UNUL!

Se ridică din bancă şi se îndreptă spre uşă.

— Mark, aşteaptă o clipă, spuse Barry. Ai văzut vreodată ce se întâmplă cu o furnică, atunci când cade în alt muşuroi?

Băiatul se opri în pragul uşii şi clătină din cap.

— Da, numai că eu nu sunt furnică, şopti el.

CAPITOLUL XXIII

Bărcile au reapărut pe râu târziu, pe la sfârşitul lui septembrie şi lumea s-a strâns din nou la docuri. Era o zi ploioasă şi rece, frigul dezgolise pământul şi ceaţa împiedica privirile să iscodească râul mai departe de câţiva paşi. Pregătiseră o petrecere ca să-i mai înveselească pe călătorii epuizaţi, însă când observară că nouă dintre ei lipseau, uitară de ea.

În noaptea aceea, au ţinut Ceremonia Pierderii şi supravieţuitorii şi-au spus, şovăitori, povestea. Se întorseseră doar cu cinci bărci, din care una fusese remorcată mai tot drumul. O barcă alunecase la intrarea în gurile râului Shenandoah şi au găsit-o sfărâmată, fără supravieţuitori şi cu încărcătura de echipament chirurgical pierdută în râu. O alta fusese aruncată la ţărm de o furtună neaşteptată, se răsturnase şi pierduse pachetele cu hărţi, adrese, liste de depozite, lăzi întregi de documente folositoare.

Se începuse construirea adăpostului de la cascadă. În schimb, canalul s-a dovedit un dezastru. Era imposibil de săpat, aşa cum îşi propuseseră, pentru că râul îl inunda de dedesubt şi transforma şantierul într-o mlaştină care, în zilele cele mai bune, devenea teren noroios. Toţi erau de acord că partea cea mai rea fusese frigul. De cum au pătruns în Potomac, au îngheţat. Frunzele cădeau înainte de vreme şi râul era amorţit. Cea mai mare parte a vegetaţiei murise, mai rămăseseră doar plantele obişnuite cu condiţiile grele. Acelaşi ger l-au întâlnit şi la Washington, iar săparea canalului se transformase într-o muncă de iad.

Zăpada se abătu peste vale devreme, în prima zi din octombrie. Rămase la pământ vreme de o săptămână, înainte ca vântul s-o spulbere şi briza caldă din sud s-o topească. În rarele zile senine, când soarele strălucea şi vârfurile dealurilor dimprejur nu erau acoperite de ceaţă, se mai putea zări încă zăpadă pe înălţimi.

Mai târziu, Barry avea să-şi amintească de această iarnă şi să-şi dea seama că fusese una crucială, dar la vremea aceea părea doar încă o perioadă dintr-un lanţ nesfârşit de anotimpuri.

Într-o zi, Bob îl chemă afară, să vadă ceva. Nu mai căzuse zăpadă nouă de câteva zile şi soarele strălucea, dând iluzia de căldură. Barry îşi puse o pelerină groasă şi-l urmă pe Bob în exterior. În mijlocul curţii, între dormitoarele cele noi, se ridica o stană de zăpadă, o siluetă de bărbat, înalt de doi metri, gol, cu picioarele unite într-un piedestal. Într-o mână ţinea o măciucă – sau poate o torţă –, cealaltă mână şi o ţinea pe lângă trup. Dădea senzaţia de mişcare, de viaţă. Era un om mergând către altundeva, cu paşi mari, fără să poată fi oprit.

— Mark? întrebă Barry.

— Cine altcineva?

Barry se apropie încet. Se mai uitau şi alţii la statuie mai ales copiii. Erau acolo şi câţiva adulţi şi ieşeau tot mai mulţi, până ce în jurul omului de zăpadă se adună o mulţime adevărată. O fetiţă se uită, apoi făcu un bulgăre pe care-l aruncă înspre silueta albă. Când încercă să repete figura, Barry o prinse de braţ.

— Încetează, îi spuse el.

Ea îl privi fără expresie, se uită la statuie cu şi mai puţin interes şi începu să se tragă din mâna lui. Doctorul îi dădu drumul şi fetiţa trecu glonţ prin mulţime. Surorile ei o prinseră din urmă şi se strânseră una în alta, încercând să se liniştească.

— Ce este acolo? întrebă una din ele, care nu putea vedea peste capetele mulţimii.

— Doar zăpadă, răspunse fetiţa. Doar zăpadă.

Barry se uită spre ea. Avea vreo şapte ani, după părerea lui. O prinse din nou şi de această dată o ridică să vadă.

— Spune-mi acum ce vezi, îi ceru el.

Fetiţa se zbătu să scape din strânsoare.

— Zăpadă, şuiera ea. E zăpadă!

— Este un om, spuse el tăios.

Fetiţa îl privi mirată şi se uită din nou la siluetă, apoi clătină din cap. Bărbatul le ridică pe rând pe celelalte surori. Toate vedeau numai zăpadă.

Barry şi fraţii lui discutară mai târziu întâmplarea, ca şi despre neliniştea pe care-o citiseră pe chipurile doctorilor tineri. Pentru ce să se neliniştească? În fond, era numai o glumă.

— Deci copiii nu pot distinge forma umană a statuii. Ce importanţă are asta? întrebă Andrew.

— Nu ştiu, răspunse Barry şoptit.

Nu ştia de ce era important, ştia doar că era, pur şi simplu.

În timpul după-amiezii, soarele topi uşor zăpada, iar peste noapte o îngheţă la loc. Dimineaţă, statuia strălucea orbitor în lumina soarelui. Barry ieşi de mai multe ori în ziua aceea, s-o privească. În noaptea următoare, cineva ori un grup, o dărâmă şi o călcă în picioare.

Două zile mai târziu, patru grupe de băieţi raportară dispariţia saltelelor de joacă. Le-au căutat în camera lui Mark, prin alte părţi pe unde le-ar fi putut ascunde, dar fără succes. Mark începu o nouă sculptură, de data asta o femeie, probabil tovarăşa bărbatului de dinainte şi care rămase în picioare până în primăvară, mult după ce-şi pierduse orice formă, când rămăsese doar o grămadă ce zăpadă topită şi îngheţată de o mulţime de ori.

Următorul incident se petrecu imediat după celebrarea Anului Nou. O mână care-i zguduia insistent umărul îl trezi pe Barry din somnul lui adânc.

Doctorul se ridică ameţit şi dezorientat, de parc-ar fi făcut un drum lung, din somn şi până în patul rece, clipind prosteşte, fără să-l recunoască pe tânărul de lângă el.

— Barry, fă ochi! Trezeşte-te!

Întâi înregistră vocea lui Anthony, apoi chipul. Ceilalţi fraţi se deşteptau şi ei.

— Ce s-a întâmplat? sări deodată Barry, trezit acum cu totul.

— O cădere în secţia computerelor! Avem nevoie de tine!

Când Barry şi fraţii lui ajunseră în laborator, Stephen şi Stuart demontau deja computerul. Câţiva fraţi mai tineri se ocupau cu deconectarea tuburilor de la terminal, ca să poată menţine un flux continuu. Alţi doctori tineri controlau totul, rezervor cu rezervor. Scena era un haos ordonat, îi veni în minte lui Barry, dac-ar putea exista aşa ceva. Vreo zece, doisprezece inşi se foiau pe acolo, preocupaţi de lucruri la care nu se pricepeau. Încăperea devenea neîncăpătoare, pe măsură ce tot mai mulţi intrau.

Barry remarcă, satisfăcut, că Andrew lua comanda. Fiecărui nou venit îi dădea în grijă câte un sector şi Barry se trezi monitorizând un şir de embrioni de şapte săptămâni. În rezervoare aveau nouăzeci de copii de vârste diferite. Au reuşit să transfere două grupuri la secţia de prematuri, dar şansa lor de viaţă era drastic micşorată. Grupul lui părea în regulă, însă ştia că la capătul celălalt al rândului erau probleme, pentru că-l auzea pe Bruce bodogănind. Acolo crescuse concentraţia sărurilor de potasiu şi embrionii fuseseră otrăviţi.

Savanţii erau neputincioşi, îşi spuse el. Atât de obişnuiţi cu analiza computerului asupra lichidelor amniotice, îşi pierduseră îndemânarea. Acum erau prea stângaci şi prea înceţi ca să mai poată salva embrionii. Deconectară rezervorul în care se afla supravieţuitorul grupului. Nu mai acceptau să se nască alţi singuratici. În alt grup, numai patru fuseseră supradozaţi, iar celorlalţi li s-a permis să-şi continue dezvoltarea.

Întreaga noapte au monitorizat fluidele, au adăugat săruri acolo unde trebuia, au diluat lichidele când concentraţia sărurilor începea să crească, au ţinut socoteala temperaturii şi a oxigenului. În zori, Barry se simţea de parc-ar fi înotat printr-un ocean de lichid amniotic îngheţat. Computerul încă nu funcţiona, se continua verificarea lui.

Criza dură patru zile şi în acest timp se pierdură treizeci şi patru de copii şi patruzeci şi nouă de animale. Barry căzu epuizat în pat, gândindu-se că pierderea animalelor era cea mai gravă. Depindeau de aceste animale, aveau nevoie de

secreţiile lor glandulare, de măduva şi sângele lor, pentru substanţele atât de necesare laboratorului. Mai târziu, îşi spuse, scufundându-se în ceaţa somnului, o să-şi facă griji mai târziu despre implicaţiile pierderilor...

•••

— Nici un „dacă”! Trebuie să avem componentele de computer până se topeşte zăpada. Dacă se mai întâmplă o dată, nu cred că-l mai pot repara!

Everett, expertul lor în calculatoare, era un tip înalt şi slab, foarte tânăr, poate de nici douăzeci de ani. Fraţii lui mai în vârstă îl ascultau şi ăsta era un semn că ştia ce vorbeşte.

— Vasul cu zbaturi o să fie gata până la vară, spuse Lawrence. Dacă ar pleca o echipă pe jos, destul de repede ca să se asigure că trecătoarea e deschisă...

Barry nu mai asculta. Ningea din nou. Fulgi mari şi leneşi alunecau fără grabă spre pământ, legănându-se. Privirea lui nu putea răzbate până la primul dormitor, la numai douăzeci de metri de fereastra unde se afla. Copiii erau la şcoală, devorând tot ce li se preda. Condiţiile din laborator se stabilizaseră din nou.

„Vom reuşi”, gândi el. „Patru ani nu e mult, iar dacă rezistăm atât, suntem salvaţi”.

Zăpada cădea şi el se gândea la individualitatea fiecărui fulg. Ca milioane de alţii înaintea lui, îşi spuse, minunându-se de complexitatea naturii. Se întrebă dacă vreunul dintre copii ştia că fiecare fulg e altfel. Dacă li s-ar spune asta, dacă li s-ar da sarcina să examineze fulgii, ar vedea ei atunci diferenţa? Ar gândi ei că totul e minunat? Ori vor accepta faptul drept o altă lecţie din şirul nesfârşit pe care se aşteaptă să le înveţe, ascultători, fără să simtă nici o plăcere, nici o satisfacţie?

Îl cuprinse frigul şi deveni din nou atent la ce se discuta. Însă după o clipă, gândul îi zbură iarăşi la copii. Ei învăţau tot ce li se preda, tot. Puteau reproduce ceea ce-au învăţat, dar nu puteau crea nimic. Nu puteau nici măcar să vadă sculptura de gheaţă pe care o înălţase Mark.

După ce discuţiile se terminară, plecă împreună cu Lawrence să inspecteze barca cea nouă, cu zbaturi.

— Dacă stai să-i asculţi, spuse Barry, totul e de prioritate maximă la ei, fără nici o excepţie.

— Necazul e că au dreptate, răspunse Lawrence. Totul este, într-adevăr, de prioritate maximă. Avem o structură foarte fragilă aici, Barry. Într-adevăr, foarte fragilă.

Barry încuviinţă gânditor. Fără computer nu puteau întreţine decât vreo două duzini de rezervoare. Fără piese pentru generator, vor trebui să reducă raţia de curent electric, să ardă lemne pentru căldură şi pregătitul hranei, să citească la lumina lumânărilor de seu. Fără bărci, nu puteau călători spre oraşe, iar stocurile care-i aşteptau acolo putrezeau şi rugineau zi după zi. Fără un efectiv proaspăt de muncitori şi exploratori, nu puteau menţine deschis drumul care ocolea cascada, sau cel pe apă pentru vasul cu zbaturi...

Se uitară, preţ de câteva minute, la echipa care muncea la vas, apoi Barry întrebă:

— Lawrence, cât de buni sunt tinerii care construiesc vasele?

— Cei mai buni, răspunse prompt Lawrence.

— Nu mă refer la execuţia ordinelor. Voiam să spun, a venit vreun tânăr la tine cu vreo idee nouă, pe care s-o poţi folosi?

Lawrence se răsuci spre el şi-l cercetă cu privirea.

— Ce te frământă, Barry?

— A venit vreunul?

Celălalt se încruntă şi tăcu multă vreme. Într-un târziu, ridică din umeri.

— Nu cred. Nu-mi amintesc. Însă Lewis are atât de clare ideile despre cum să fie vasul, încât mă îndoiesc de faptul că s-ar putea gândi cineva să-l contrazică, ori să adauge ceva.

Barry clătină din cap.

— Aşa m-am gândit şi eu, spuse şi se îndepărtă pe cărarea curăţată de zăpadă, mărginită de troiene albe, înalte cât statura unui om.

„Şi doar niciodată nu ningea atât de mult”, îşi spuse. Ia uite! O spusese cu voce tare. Probabil că era primul care rostise asta – niciodată nu ninsese atât de mult.

Mai târziu, trimise după Mark şi, când băiatul ajunse dinaintea lui, îl întrebă:

— Cum e prin pădure iarna, când e zăpadă ca acum?

Pentru o clipă, Mark luă o figură vinovată. Ridică din umeri.

— Ştiu c-ai învăţat să mergi cu tălpici pentru zăpadă, spuse Barry. Şi mai ştiu că poţi să schiezi. Ţi-am văzut urmele îndreptate spre pădure. Spune-mi, cum este?

Ochii lui Mark parcă luciră ca focurile albastre, iar pe buze îi jucă un zâmbet fugar. Îşi lăsă capul în jos.

— Nu e ca în timpul verii, rosti el. E mai linişte. Şi mai frumos.

Roşi deodată şi tăcu.

— Dar... mai periculos? întrebă Barry.

— Cred că da. Nu poţi vedea gropile, pentru că sunt pline cu zăpadă şi, câteodată, gheaţa acoperă cornişele şi nu poţi fi sigur unde se termină pământul. Cred că te poţi prăbuşi în felul ăsta, dacă nu eşti atent.

— Vreau să-i înveţi pe copii să meargă cu tălpicii de zăpadă şi să schieze. S-ar putea să fie nevoiţi să meargă prin pădure pe vreme de iarnă şi trebuie să fie obişnuiţi încă de pe-acum. Poţi găsi, pe vremea asta, destul lemn pentru foc?

Mark încuviinţă tăcut.

— De mâine începem să le croim tălpicii, spuse Barry hotărât şi se ridică. Am nevoie de ajutorul tău. N-am văzut niciodată cum arată şi n-aş şti cum să încep.

Deschise uşa şi, înainte ca băiatul să iasă, întrebă:

— Cum ai învăţat să-i construieşti?

— Am văzut într-o carte.

— Ce carte?

— Una, spuse Mark şovăind. Acum nu mai este.

„Din casa veche”, înţelese Barry. Ce alte cărţi mai erau în casa veche? Trebuia să afle.

În noaptea când se întâlni cu fraţii lui, vorbiră mult şi serios despre concluziile pe care le trăsese.

— Trebuie să-i învăţăm tot ce le-ar putea folosi, spuse Barry îngrijorat.

— Cel mai greu o să ne fie, rosti Bruce gânditor, să-i convingem pe ceilalţi că avem dreptate. Va trebui să încercăm, să ne convingem întâi noi înşine că aşa este, apoi să le-o dovedim şi lor. Asta-i va împovăra teribil pe profesorii şi fraţii mai în vârstă.

Nu-i puseră la îndoială concluziile. Fiecare dintre ei, dac-ar fi avut parte de observaţiile lui directe, ar fi ajuns să spună la fel.

— Cred că putem încropi câteva teste simple, zise Barry. Am făcut două, trei schiţe, în după-amiaza asta.

Le arătă şi lor: un om stilizat fugind, urcând trepte, stând jos; simbolul soarelui, un cerc din care porneau raze; simbolul unui copac, un con din care cobora o linie dreaptă; o casă din patru linii, două paralele şi un unghi pentru acoperiş; o lună discoidală; o cană din care se ridicau aburi – curbe...

— Putem să-i punem să termine o poveste, spuse Bruce. Ar fi la fel de simplu ca şi desenele astea. O poveste de trei, patru rânduri, fără final, pe care ei să-l completeze.

Barry încuviinţă, în semn că înţeleseseră ce urmărea. Trebuiau să ştie dacă tinerilor le lipsea imaginaţia, capacitatea de abstractizare, de generalizare, fantezia, şi să încerce s-o compenseze într-un fel. După o săptămână, temerile lor se adeveriră. Copiii sub nouă, zece ani, nu puteau identifica desenele schematice, nu puteau completa finalul povestirilor simple, nici nu reuşeau să generalizeze o anumită situaţie şi s-o aplice la alta.

— Va trebui deci să-i învăţăm tot ce au nevoie ca să supravieţuiască, spuse Barry cu asprime. Şi să fim mulţumiţi că pot învăţa tot ce le dăm noi.

Pentru astfel de lecţii aveau nevoie de alte date decât cele de până acum. Date din cărţile vechi de la fermă, lecţii de supravieţuire, despre cum să construieşti un adăpost

simplu, cum să faci focul, cum să înlocuieşti, cu ce ai la îndemână, un lucru care-ţi lipseşte...

Barry şi fraţii săi se îndreptară spre casa veche, ducând cu ei răngi şi ciocane. Smulseră scândurile care-o blocau şi pătrunseră înăuntru. În vreme ce fraţii lui cercetau cărţile îngălbenite şi scorojite din bibliotecă, Barry urcă treptele către fosta cameră a lui Molly. Înăuntru se opri şi-şi ţinu răsuflarea.

Pe lângă picturile pe care şi le amintea, peste tot erau răspândite obiecte mici de lut şi sculpturi în lemn, printre care şi un cap reprezentând figura lui Molly, în lemn de nuc, un cap precis făcut de o mână de expert, amintind de chipul surorilor Miriam, şi totuşi diferit. Barry nu putea spune unde stătea această diferenţă, dar ştia că avea în faţă imaginea lui Molly şi nu a altcuiva. Mai erau lucrări în gresie şi calcar, unele finisate, cele mai multe neterminate, parcă începute şi lăsate baltă la jumătate. Barry atinse chipul sculptat al lui Molly şi, fără să ştie de ce, simţi cum îl podidesc lacrimile. Se răsuci brusc pe călcâie şi părăsi încăperea, închizând uşa cu grijă, înapoia lui.

Nu le povesti fraţilor săi despre asta şi nu înţelese de ce n-o făcu, la fel cum nu înţelese nici lacrimile vărsate peste lemnul cioplit de mâna unui copil. Târziu, în noapte, obsedat de imaginea aceea, descoperi ce-l oprise să le spună. Ar fi fost obligaţi atunci să găsească şi să încuie intrarea secretă pe care-o folosea Mark.

Barry ştia că nu poate face asta.

CAPITOLUL XXIV

Vasul cu zbaturi fusese ornat cu panglici strălucitoare şi flori. Până şi pilonul de ancorare de pe doc era decorat. Motorul lucea în lumina soarelui de dimineaţă. Tinerii, înşiraţi la bord, priveau veseli şi râdeau mult. Erau câte zece dintr-o familie, câte opt din alta, cu totul şaizeci şi cinci. Echipajul vasului stătea deoparte, privindu-i cu îngrijorare pe tinerii exploratori, de parcă s-ar fi temut ca veselia lor să nu strice într-un fel vasul.

Într-adevăr, exuberanţa contagioasă a copiilor era periculoasă în spontaneitatea ei, influenţându-i şi pe cei de pe ţărm. Tristeţea expediţiilor trecute fusese uitată. De data asta era altfel, striga ceva înlăuntrul lor, tinerii fuseseră crescuţi şi antrenaţi special pentru această misiune, îşi împlineau scopul vieţii. Cine nu avea dreptul să se bucure, văzându-şi ţelul vieţii pe cale să devină realitate?

Legată bine de o latură a vasului se afla o canoe de patru metri, făcută din scoarţă de mesteacăn, şi lângă ea stătea, protector, Mark. Urcase la bord înaintea celorlalţi, sau poate că dormise la bord, pentru că nimeni nu-l văzuse venind, îl găsiseră pur şi simplu acolo, cu bărcuţa lui zveltă care putea depăşi pe apă chiar şi vasul cu zbaturi. Mark privea scena impasibil. Nu era înalt, iar trupul lui, altfel subţire, avea muşchi puternici şi pieptul larg. Nu se arăta nerăbdător să plece, chiar dacă asta simţea. Putea să fi stat acolo de-o oră, de-o zi sau de-o săptămână...

Membrii mai vârstnici ai expediţiei urcară la bord şi uralele şi cântecele de pe ţărm se înteţiră. Fraţii Gary, numiţi conducători ai expediţiei, făcură un semn din cap către Mark, apoi îşi luară locul la pupă.

Când vasul începu să spumege apa, Barry privi de pe ţărm fumul care se ridica din coş şi se gândi la Ben şi la Molly, la toţi cei care nu s-au mai întors sau care au revenit doar ca să rămână pentru totdeauna în spital. Copiii erau aproape isterici de bucurie, observă el. De parcă s-ar fi dus

la circ ori la un turnir, să se înroleze în serviciului regelui, ori să ucidă dragoni... Privirea lui o întâlni pe-a lui Mark. Ochii albaştri strălucitori nu şovăiau şi Barry ştiu că măcar el înţelesese ce făceau, care erau pericolele, care erau câştigurile. Înţelesese că expediţia însemna sfârşitul unei etape sau un început nou pentru toţi. Ştia şi, ca şi Barry, nu zâmbea.

— Teribilul eroism al copiilor, mormăi Barry.

— Ai spus ceva? întrebă Lawrence, care-i stătea alături.

Barry ridică din umeri şi răspunse că nu, nu spusese nimic. Nimic.

Vasul se trase uşor de la ţărm, lăsând o dâră înspumată care se întinse de la un mal la altul, stârnind valuri. Cu toţii îl urmăriră din priviri, până ce dispăru în josul râului.

•••

Râul era iute şi noroios, umflat din cauza inundaţiilor din munţi. Cu o lună în urmă, plecaseră echipe ca să cureţe repezişurile, să degajeze canalele, să repare stricăciunile de peste iarnă ale docului construit lângă cascadă, să pună la punct drumul ce ocolea căderea de apă. Vasul cu zbaturi ajunse fără probleme la cascadă şi toată după-amiaza descărcară baloturile şi transportară proviziile la adăpost.

Clădirea de acolo era copia dormitorului din vale, aşa încât trupul mare de călători uită uşor că erau izolaţi, despărţiţi de ceilalţi. În fiecare seară, echipajul se aduna înăuntru, nimeni nu rămânea în pădurea întunecată, sistematic împinsă înapoi, pe marginea dealurilor care se ridicau abrupt în spatele luminişului. Aici urmau să se planteze mai târziu soia şi porumb, când vremea avea să fie destul de caldă. Nu trebuia irosit pământul fertil – în plus asta dădea o ocupaţie celor ce se opreau la adăpost, în săptămânile scurse între sosirile şi plecările vasului cu zbaturi.

În ziua următoare, au mutat vasul cel mare la piciorul cascadei şi au dormit pentru ultima oară în adăpost. În zori, urmau să se îmbarce în a doua fază a călătoriei spre Washington.

Mark nu lăsă pe nimeni să-i ducă bagajul sau barca. Era a patra canoe pe care şi-o construise, şi cea mai mare. Nimeni nu putea înţelege combinaţia dintre fragilitatea şi tăria bărcii lui, care-o făceau mijlocul cel mai sigur de-a călători pe apă. Încercase să atragă interesul unora, dar nu reuşise. Nimeni nu voia să meargă singur pe râul sălbatic.

Apele râului Potomac erau mai greu de navigat decât cele ale Shenandoah-ului, erau mai repezi, mai capricioase, pline de sloiuri de gheaţă. Nimeni nu pomenise până acum de gheaţă, gândea Mark, întrebându-se de unde vine, în perioada aceea atât de târzie a anului. Erau la jumătatea lui aprilie şi, chiar dacă pe înălţimi mai adăsta zăpada, aceasta era acoperită privirii de pădurile dese de pe dealuri. Vasul cu zbaturi cobora încet pe râu şi cu toţii stăteau atenţi la primejdiile curentului înşelător. La lăsarea întunericului, ajunseră cu bine în preajma oraşului şi se legară de un picior de pod, strajă lăsată în urmă de puntea care cedase la greutatea de nesuportat a apei, vântului şi anilor.

A doua zi dimineaţă, devreme, începură să descarce. De-aici, Mark trebuia să se despartă de ceilalţi. Spera să se întoarcă în două săptămâni cu veşti despre o cale liberă spre Philadelphia şi/sau New York.

Mark îşi desfăcu bagajele, desprinse din legături barca şi-şi aranjă bagajul în ea. Acum era gata. Prinsese de coapsă un cuţit lung şi o frânghie îi atârna de chimir. Era îmbrăcat cu pantaloni lungi, mocasini şi o cămaşă moale, de piele. Oraşul în ruină îi era urât, nesuferit. De-abia aştepta să se întoarcă pe râu. Ceilalţi terminaseră de descărcat proviziile şi lăsaseră la bord baloturile cu materiale, depozitate lângă mal de cei dinaintea lor. Mai rămase să privească scena câteva clipe, apoi îşi ridică bărcuţa deasupra capului şi plecă fără nici o vorbă.

Merse toată ziua printre ruine, ţinând direcţia nord-est, care urma să-l scoată din oraş şi să-l apropie din nou de pădure. Găsi un mic curs de apă şi pluti pe el, urmându-i meandrele, preţ de câteva ore. Când râul se răsuci spre sud, îşi luă iarăşi barca pe umăr şi intră în pădure.

Deşi n-o mai văzuse niciodată, pădurea deasă şi tăcută îi era cunoscută. Înainte să se întunece, găsi un loc să-şi instaleze tabăra, aprinse focul şi pregăti masa. Rezerva de hrană uscată îi ajungea pentru două, trei săptămâni, dar ştia că va găsi şi hrană sălbatică. Din nici o pădure nu lipseau ferigile, asparagusul, verdeţurile bune de mâncat. Aici, lângă coastă, frigul făcuse mai puţine stricăciuni decât înăuntrul teritoriului.

Se pregăti să doarmă. Săpă un şanţ adânc, îl umplu cu ace moi de pin, îşi întinse poncho-ul deasupra, îl acoperi cu barca şi se întinse în patul astfel făcut.

„Mai rău o să fie pe vreme de ploaie”, îşi spuse.

Primăvara, ploile puteau fi grele şi neaşteptate. Îşi mai făcu nişte schiţe, mai notă ceva, apoi se întoarse pe o parte, privind focul muribund, până ce nu mai rămase decât o lucire în beznă, după care adormi.

În dimineaţa următoare, intră în Baltimore. Oraşul arsese şi se vedeau clar semnele unei inundaţii. Nu exploră ruinele, îşi lansă barca în golful Chesapeake şi porni către nord. Aici, pădurea ajungea la marginea apei şi din larg nu se vedea nici un semn al vreunei foste civilizaţii. Curentul era puternic, din cauza refluxului, la care se adăuga şi curgerea din râul Susquehanna. Mark încercă să lupte cu el câteva minute, apoi renunţă şi se îndreptă spre mal, să aştepte potolirea refluxului.

Ar fi trebuit să traverseze golful, îşi spunea, şi să tragă la ţărmul de dincolo. Lângă delta râului Susquehanna, apa trebuia să fie mai violentă şi se putea să nu reuşească să treacă doar cu bărcuţa lui. Pe-acolo pluteau bucăţi de gheaţă, mici şi plate, ca şi cum ar fi fost sparte dintr-un râu care îngheţase cândva şi-acum se dezmorţea.

Se întinse la pământ şi aşteptă să se termine refluxul. Din când în când, verifica nivelul apei, iar după ce acesta încetă să mai scadă, se aşeză la mal şi începu să arunce beţişoare în curent. Curând, bucăţile de lemn plutiră către nord şi ăsta era semnul că putea porni. Vâsli spre nord-est, îndreptându-se către larg şi urmărind astfel să ajungă la celălalt mal.

Aproape de ţărm, apele erau liniştite, însă cu cât se depărta, simţea din ce în ce mai bine forţa fluxului lovind apele din râu. Deşi puţin din marea luptă se arăta la suprafaţa apei, ea se transmitea bărcii. Putea s-o simtă în vâslă, în încordarea spatelui şi a picioarelor, în bucuria cu care se împotrivea.

Depăşi pe neaşteptate vârtejul şi se văzu târât către nord. Nu mai trebui decât să ţină direcţia şi să caute un loc bun de tras la mal. Ţărmul era nisipos, cu tufişuri răzleţe, însă chiar şi-aşa putea da peste stânci scufundate, care să-i găurească barca. Soarele coborâse mult, când simţi prima frecare uşoară de nisipul plajei. Sări în apa rece şi aduse barca la mal.

Rămase pe plajă, privind înapoi, la drumul pe care venise. Păduri negre, compacte, apa verde-albăstruie amestecată cu mâlul adus de râu, cerul albastru şi adânc, soarele la apus şi nimeni, nici un semn de viaţă, nicăieri, nici clădiri, nici străzi, nimic... Îşi dădu deodată capul pe spate şi izbucni într-un râs aproape copilăresc, de triumf. Totul era al lui. Totul. Întreaga lume. Nimeni altcineva n-o voia. Nimeni nu-i contesta posesiunea şi el o cerea pe toată.

Fluierând vesel, se apucă să facă un foc de uscături. Flăcările aveau culori nemaipomenite – verzi, albastre, arămii, purpurii. Îşi pregăti porumbul şi carnea uscată, în apă de mare, şi se minună de gustul lor, iar înainte ca ultima rază de lumină să se stingă, adormi, cu zâmbetul pe buze.

În zorii celei de-a doua zile, era gata să urmeze linia ţărmului către nord, în căutarea vechii căi de apă care unea golfurile Chesapeake şi Delaware. Găsi doar o mlaştină întinsă, cu papură şi ierburi care ascundeau şi pământul şi apa. De cum intră în mlaştină, ierburile se închiseră împrejurul lui şi se văzu rupt de lume. Din loc în loc, apa se adâncea şi devenea curată, lăsându-l să înainteze mai repede, însă cea mai mare parte a zilei se strecură printre rădăcini şi tulpini groase, folosindu-se de ele ca să se târâie înspre est. Soarele se înălţă deasupra capului şi Mark îşi

scoase cămaşa, încercând ca măcar aşa să se mai răcorească, pentru că nici o pală de vânt nu mişca ierburile. Spre seară, aerul se răci şi Mark îşi îmbrăcă iarăşi cămaşa. Când nu putea vâsli, se împingea cu mâinile de rădăcini şi, încetul cu încetul, îşi croi drum prin mlaştină. Nu se opri să mănânce, nici să se odihnească, pentru că nu voia să-l prindă noaptea în hăţiş.

Soarele arunca umbre foarte lungi când simţi, în sfârşit, apă curată sub barcă. Porni să alunece mai repede. Barca nu mai era împiedicată de tulpinile groase în care se încurcase întreaga zi. Ierburile se îndepărtară, se micşorară şi dispărură undeva, în spate, iar înaintea lui şerpuia acum o oglindă limpede şi liberă. Era prea obosit ca să mai lupte şi se lăsă dus de curent până la ţărmul golfului Delaware.

În dimineaţa următoare, văzu peşti. Mişcându-se cu grijă, îşi desfăcu bagajul şi găsi plasa pe care-o făcuse în iarna trecută, ca să-i distreze pe copii. Plasa era destul de largă şi, chiar dacă se antrenase cu ea în râul din vale, ştia că nu-i un expert şi că prima aruncare de-acum putea fi singura lui şansă. Se aşeză în genunchi în canoe, şi aşteptă să se apropie peştii.

„Mai aproape”, şopti el, „mai aproape”.

Aruncă nada şi, pentru o clipă, barca se clătină periculos. Simţi greutatea plasei crescând, smulse, trase puternic şi începu s-o scoată din apă. Când văzu prada, i se opri răsuflarea; trei peşti mari, argintii.

Se aşeză pe vine, privind la peştii care se zbăteau şi pentru prima oară se întrebă ce-o să facă, în fond, cu ei. Încet-încet, începu să-şi amintească de cărţile pe care le citise, care-i spuneau cum să-i cureţe, cum să-i usuce la soare, cum să-i prăjească la foc.

De cum ajunse pe ţărm, curăţă cei trei peşti şi-i întinse la soare, pe o stâncă netedă. Rămase privind la apă şi se întrebă dacă erau peşti şi mai aproape de mal. Se urcă din nou în barcă şi se ţinu pe lângă plajă. Pe o stâncă pe jumătate ieşită din apă, găsi un pâlc de stridii, iar pe fundul nisipos – moluşte, care dispărură când tulbură apa. Spre seară, adunase multe stridii şi o mulţime de moluşte

comestibile. Peştele nu era încă uscat. Dacă nu făcea repede ceva, ştia că avea să se strice. Stând gânditor, cu faţa spre golf, găsi soluţia: bucăţile de gheaţă plutitoare.

Ieşi încă o dată în larg şi trase lângă un sloi ceva mai mare, ca să-l agaţe cu frânghia şi să-l remorcheze la mal. Apoi împleti un coş puţin adânc, din rămurele de pin, puse întâi moluştele, stridiile şi deasupra peştii. Aşeză coşul pe sol şi presără peste el bucăţele de gheaţă pe care le spărsese cu cuţitul. Pierduse aproape o zi întreagă, să adune şi să conserve hrana, dar nu-i păsa. Mai târziu, mâncă peşte prăjit şi asparagus sălbatic şi-şi spuse că niciodată nu mâncase ceva nici măcar pe jumătate atât de bun.

Din tabără, gurile râului Delaware se vedeau ca o poartă de beznă către pădure. Din când în când, întunericul era spart de câte-o umbră palidă, trecând fără zgomot, parcă plutind prin aer. Gheaţă... Râul stătea umflat, iar pe maluri unii copaci se prăbuşiseră pe jumătate în apă. Poate că mai erau şi alţii, scufundaţi cu totul, rămânând nevăzuţi până în ultima clipă. Poate erau şi stânci, sau cine ştie ce alte primejdii. Mark se gândi la toate astea fără să se îngrijoreze, iar în dimineaţa următoare porni pe apă, către Philadelphia.

•••

Oraşele îl deprimau, gândea el, privind ruinele cenuşii de pe amândouă malurile râului Schuylkill. Cât cuprindea cu ochii, vedea aceeaşi privelişte apocaliptică. Oraşul arsese, dar nu până la pământ, ca Baltimore. Unele clădiri păreau aproape neatinse, totuşi cenuşiul se păstra ca un val de urât peste distrugeri. Printre dărâmături, crescuseră copaci, dar şi ei păreau strâmbi, loviţi, bolnavi.

Abia aici simţi Mark teama de care vorbeau ceilalţi, în pădure. Peste locul acela plutea o prezenţă ascunsă şi rea. Se trezea uitându-se înapoi, iar şi iar, şi se grăbi să vâslească mai tare. Curând, urma să se oprească şi să întocmească schiţele clădirilor vizibile de pe râu. Probabil va trebui să facă şi câteva recunoaşteri pe jos, gândi el, fără tragere de inimă. Vâsli mai încet şi privi cu atenţie un

pâlc de copaci. Arătau atât de prost, că nu puteai spune ce specie reprezentau. Plopi, hotărî el. Încercă să-şi imagineze rădăcinile şerpuind în betonul şi metalul de sub străzi, ca să se susţină, şi găsind în schimb doar alt beton şi alt metal.

Dar şi în Washington erau copaci, gândi vâslind mai tare ca să evite o bucată mare de gheaţă, ce se apropia cu repeziciune. Copacii de-acolo arătau normal, însă el ştia că... Aveau mai puţin de jumătate din înălţimea normală, erau deformaţi, cu doar câteva ramuri, şi acelea răsucite grotesc. Deodată, Mark înlemni.

„Radiaţii!”, îşi spuse, cuprins de un frison.

Asta se întâmpla când apăreau radiaţiile. Îşi aminti de fotografiile şi descrierile animalelor şi plantelor iradiate.

Întoarse barca şi porni în josul râului, către joncţiunea cu Delaware. Mai avea puţine ore până ce întunericul avea să-l oblige să se oprească. Ezită o clipă, apoi se întoarse din nou către nord, atent la arborii deformaţi şi la sloiurile din ce în ce mai numeroase.

Trecu iarăşi prin locul unde se speriase, ţinându-se acum de partea cealaltă a râului, vâslind fără încetare.

Philadelphia continua să se întindă peste tot, cu ruinele ei cenuşii. Unele clădiri păreau neatinse şi Mark bănui că asta se datora faptului că evacuaseră deja zona dimprejurul lor, la vremea când deveniseră radioactive. Nu cercetă nici una dintre ele. Cele mai multe clădiri, imense, erau numai schelete, dar se ţineau încă în picioare. Dacă, se dovedea că nu sunt radioactive, meritau să fie cercetate cândva. Însă problema asta urmau s-o rezolve Barry şi fraţii lui mai tineri, îşi spuse şi-şi continuă drumul. Pădurile începuseră să ia din nou în stăpânire pământul şi copacii crescuseră aici peste măsură, cu un aer luxuriant. În locul unde râul se îngusta, coroanele se întâlneam deasupra apei şi închideau un tunel în care doar vâsla făcea zgomot, iar restul lumii îşi ţinea răsuflarea, în liniştea crepusculară.

„E ceva ciudat aici”, gândi Mark, cercetând malurile.

Curentul părea foarte rapid, dar apa se adâncise pe nesimţite şi malurile se ridicau în unele locuri la câţiva metri deasupra pământului din jur. Poate că râul era

zăgăzuit pe undeva – trebuia să afle asta înainte să se întoarcă la Washington.

Vremea se făcu tot mai rece şi în noaptea aceea se abătu îngheţul. În următoarea zi, trecu prin Trenton, unde, ca şi în Philadelphia, ruinele erau dubioase, iar plantele pălite şi strâmbe.

Deşi ocoli câteva mile, traversă oraşul în canoe şi înaintă până ce pădurea îi păru din nou sănătoasă. Atunci trase la mal şi se îndreptă spre nord, pe jos. Râul Delaware făcea un cot la vest şi se îndrepta către New York. După-amiază începură ploile.

Mark lăsă o mulţime de semne pe drum ca să nu fie nevoit să-şi caute barca la întoarcere. Merse întins prin ploaia grea, apărat de poncho-ul care-l acoperea din cap până-n picioare.

În noaptea cu pricina nu găsi lemn uscat, din care să-şi facă un foc, aşa că mâncă hrana rece, cu gândul la peştele suculent.

Ploaia nu se potoli deloc a doua zi şi Mark îşi spuse că era o nebunie să continue, pentru c-ar fi putut uşor să se piardă, într-o lume în care hotarele erau şterse, fără cer, fără soarele care să-i arate drumul. Căută un desiş de molizi, se adăposti sub cel mai mare dintre ei şi aţipi, învelit cu poncho-ul. Rămase mult timp acolo, trezindu-se din când în când şi aţipind la loc. Când ploaia se opri, oftatul copacilor îl trezi. Molizii se scuturau de apă, şoptind între ei despre vremea groaznică, întrebându-se despre băiatul adormit în mijlocul lor. Trebuia să găsească un loc însorit să-şi usuce bagajul, hainele, să-şi ungă mocasinii... Se târî de sub molid, şoptind un „mulţumesc” şi începu să caute un loc uscat, în care să poată face un foc şi să mănânce bine.

Târziu, în după-amiaza aceea, ajunse la lăstărişul strâmb, se depărtă vreo cincizeci de metri, se aşeză pe vine şi cercetă pădurea din faţa lui.

Mai avea cel puţin o zi până la New York – măcar douăzeci de mile. Pădurea era prea deasă ca să localizeze copacii afectaţi de radiaţii. Se retrase o jumătate de milă, îşi instală tabăra şi se gândi la zilele care urmau. Nu voia să

pătrundă în nici o zonă iradiată. Câte zile va trebui să ocolească? Nu ştia. Pentru el, timpul se oprise – nu mai ştia ce interval petrecuse în păduri, de când părăsise vasul cu zbaturi. Se întrebă dacă ceilalţi sunt bine, dac-au găsit depozitele, dac-au adunat lucrurile după care veniseră. Îşi imagină cum ar fi intrat ei, orbeşte, în zona otrăvită a Philadelphiei şi se zgudui.

Ocoli zona timp de trei zile, mergând spre nord, apoi spre vest, întorcându-se din nou către nord, fără să se apropie de oraşul înconjurat de un inel al morţii.

Ajunse la o mlaştină întinsă, unde zăceau prăbuşiţi copaci putrezi şi în care nu creştea nimic. Nu mai putea înainta, mlaştina se întindea spre vest până la orizont. Mirosea a sare şi a putred, ca nămolul de după flux. Atinse apa cu limba – apă de mare. Se aşeză şi mâncă hămesit porumbul şi carnea uscată, întrebându-se dacă va mai găsi hrană sălbatică. Proviziile scădeau, stafidele se terminaseră, ca şi merele uscate. Ştia că n-o să moară de foame din asta, dar nu-i plăcea să ducă lipsă de verdeţuri şi, în plus, prefera să mănânce peşte cu carne albă şi pufoasă, stridii sau moluşte.

Drumul înapoi îl făcu repede, după urmele şi semnele de pe copaci care-i spuneau „pe aici”, „întoarce-te”, „mergi înainte”.

Ajunse la canoe şi urcă albia spre vest, ca să afle de ce apa era atât de puţină şi de plină de gheaţă. Poate că ploaia rupse gheaţa de pe râu, în sus, gândea Mark. Curentul rapid era greu de navigat, iar sloiurile îl făceau şi mai primejdios. Apoi se petrecu o schimbare pe care-o observă imediat. Râul devenise mai iute, vârstat de spume albe, iar malurile se ridicaseră şi mai mult. Când repezişurile se făcură prea dese şi duşmănoase, trase la mal şi-şi continuă drumul pe jos.

În faţa lui se ridica un deal pietros, abia acoperit de câteva tufişuri. Îşi alese cu grijă calea către culme. Aerul dimprejur se răcise mult. Copacii arătau ca la începutul lui martie ori, poate, ca la sfârşitul lui februarie. Înmuguriseră, e drept, dar încă nu se vedeau frunzele şi nici un fel de

verdeaţă, doar negrul mugurilor, în starea lor iernatică. În vârful dealului, se opri cu răsuflarea tăiată. Dinaintea lui se întindea o pânză vastă, de zăpadă şi gheaţă, reflectând orbitor lumina soarelui.

În unele locuri, câmpul de zăpadă ajungea până la malul râului, în altele se ţinea la depărtare. La vreo milă mai încolo, râul aproape blocat de gheaţă şerpuia ca o panglică neagră şi îngustă, prin albul strălucitor.

Către sud, copacii blocau vederea, însă putea privi până la orizont, înspre nord şi vest. Peste tot, numai zăpadă şi gheaţă, munţi albi urcând către cerul albastru senin. Valea se rotunjise pe fund, de-atâta zăpadă. Vântul îi bătea în faţă şi frigul îl amorţea, făcându-l să lăcrimeze. Soarele părea că nu încălzeşte deloc aici, iar zăpada nesfârşită şi vântul tăios dădeau impresia unui tărâm cu totul părăsit de soare. Mark se cutremură violent, se întoarse şi se grăbi să coboare în vale. Pe ultimii şapte, opt metri, alunecă şi se simţi în primejdie. Pietrele pe care le trăgea după el puteau să-l lovească, să-l rănească şi să-l facă să nu mai fie în stare să meargă. Se rostogoli până jos, sări în picioare şi fugi mult timp, auzind pietrele spărgându-se înapoia lui.

Sunetul acela îi aminti de un gheţar în plină înaintare, rostogolindu-se fără să poată fi oprit, măcinând totul în calea lui, reducând totul la pulbere...

CAPITOLUL XXV

Mark zbura. Îi plăcea atât de mult să se înalţe şi să plonjeze deasupra copacilor şi râului... Pluti tot mai sus, până ce emoţia îi furnică întreg trupul. Se abătu, în zbor, să ocolească un nor mare şi alb. Când se redresă, văzu înaintea lui un nor alb, îl ocoli şi pe acesta, şi tot aşa, iar şi iar. Norii erau pretutindeni, se uniseră într-un zid alb care înainta spre el din toate părţile. Nu-l putea evita decât plonjând, căzând, prăbuşindu-se. Nu se mai putu opri, cădea mereu prin alb...

Se trezi brusc, tremurând şi scăldat în sudoare. Focul abia lucea în întuneric. Îl hrăni cu iască şi aşteptă, suflându-şi în pumni, să se aprindă, apoi puse deasupra crenguţe şi, în sfârşit, ramuri mai groase. Deşi venirea zorilor era aproape, şi urma ca focul să se stingă, aruncă lemne până ce-l transformă în văpaie. Se ghemui, fără să mai tremure, însă coşmarul continuă să-l obsedeze. Voia lumină şi căldură, şi mai voia să nu fie singur.

Drumul înapoi îl făcu foarte repede, iar în după-amiaza celei de-a cincea zile ajunse la Washington, la vasul cu zbaturi şi la depozite, acolo unde se opriseră fraţii şi surorile.

Fraţii Peter veniră în fugă să-l întâmpine, îi luară barca şi pachetele şi-i vorbiră fără oprire.

— Gary a spus că trebuie să te duci la depozit, în clipa în care vii...

— Am avut până acum doar şase accidente. Câteva mâini şi picioare rupte, numai lucruri dintr-astea. Nu ca alte grupuri din trecut. Să ştii c-o să reuşim!

— Gary a spus să pornim spre Baltimore sau Philadelphia, până la sfârşitul săptămânii...

— Să-ţi arăt pe hartă unde se află depozitul la care lucrăm acum...

— Avem deja încărcătură pentru patru vase pline...

— Facem cu schimbul. Patru zile la împachetat, la gătit hrană, treburi din astea, după care alte patru zile intrăm în depozite, la socotit...

— Nu-i rău aici, nu e aşa cum ne-am închipuit. Habar n-am de ce-au avut ceilalţi atâtea probleme...

Mark nu era atent la nimic din ce se vorbea în jurul lui.

— Mi-e foame, zise el.

— Se găteşte acum supa pentru cină, îl anunţă unul dintre fraţi. Dar Gary a spus...

Mark trecu printre ei, către clădirile pe care le foloseau drept cartier general. Simţea mirosul supei. Îşi luă de mâncare singur, dar înainte să termine totul din farfurie, oboseala nu-l mai lăsă să-şi ţină ochii deschişi. Băieţii continuau să vorbească despre succesele lor.

— Unde sunt paturile? întrebă Mark, întrerupându-l pe unul dintre ei în mijlocul frazei.

— Nu te duci la depozite, după cum a spus Gary?

— Nu. Unde sunt paturile?

•••

— Mâine dimineaţă plecăm spre Philadelphia, rosti Gary satisfăcut. Ai făcut o treabă bună, Mark. Cât ne va lua până acolo?

Mark ridică din umeri.

— Nu am mers pe jos, aşa că nu pot spune. V-am arătat pe hartă unde e mlaştina, poate nici n-o să reuşiţi s-o treceţi cu piciorul. Dacă totul merge bine, vă ia cam opt sau zece zile. Însă aveţi neapărat nevoie de un aparat de măsurat radioactivitatea.

— Nu, Mark, te-ai înşelat. Nu poate fi radioactivitate. N-a fost nici un război, doar ştii. Aici n-au căzut bombe, altfel bătrânii ne-ar fi spus.

Mark ridică din nou din umeri.

— Ne lăsăm pe mâna ta, să ne conduci, spuse zâmbind Gary.

— Nu merg, îi răspunse Mark.

— Cum adică? Asta-i misiunea ta, se nedumeri Gary, privind către fraţii lui.

Mark scutură din cap.

— Misiunea mea a fost să aflu dacă se poate ajunge în oraşe şi dac-a mai rămas ceva în ele. Pot să vă spun că pe apă am reuşit să ajung până acolo, dar nu ştiu dacă asta se poate face şi pe uscat. Ştiu că locurile acelea sunt radioactive şi mă întorc în vale să raportez asta.

Gary se ridică şi începu să ruleze înapoi harta pe care însemnaseră mlaştinile, linia modificată a coastei, canalul dezafectat.

— Toată lumea din expediţia asta este sub comanda mea, spuse el, fără să-l privească pe Mark. Toată lumea, ştii doar.

Mark rămase în aşteptare, fără să se mişte.

— Îţi ordon să mergi cu noi, continuă Gary, înfruntându-i privirea.

— N-o să reuşeşti să ajungi până acolo, darmite să te mai şi întorci, rosti Mark, scuturând din cap. Voi habar n-aveţi despre pădure. Veţi avea aceleaşi necazuri ca şi prima expediţie spre Washington. Iar băieţii nu sunt în stare de nimic, până nu le spune cineva ce trebuie să facă. Ce se întâmplă dacă tot materialul din Philadelphia este radioactiv? Dacă-l aduci cu tine, ai să omori pe toată lumea. Eu, unul, mă întorc în vale.

— Ai să asculţi ordinele, aşa cum fac toţi! se răsti Gary. Ţineţi-l aici!

Făcu semn către doi dintre fraţii lui şi cu toţii părăsiră grăbiţi încăperea. Ceilalţi trei rămaseră cu Mark, care continua să stea cu picioarele încrucişate pe podea, încă de la începutul întâlnirii.

După câteva minute, Gary se întoarse, ducând cu el fâşii lungi de coajă de mesteacăn. Abia acum se ridică şi Mark. Îi luă coaja în mâini. Fâşiile erau din barca lui.

— Acum înţelegi, sper. Plecăm în zori. Ai face bine să te odihneşti.

Mark îi părăsi fără să spună nimic. Se îndreptă spre râu şi cercetă barca stricată, apoi făcu un foc mic. Când flăcările se înălţară, puse unul din capetele bărcii în jăratec şi, pe măsură ce acesta se înteţea, o împinse înăuntru, până ce arse toată.

În dimineaţa următoare, când băieţii se adunară să pornească spre Philadelphia, Mark nu mai era de găsit. Bagajul lui dispăruse. Gary se sfătui furios cu fraţii lui şi hotărâră să plece fără el. Aveau hărţi bune, pe care le corectase chiar Mark. Băieţii erau bine antrenaţi şi nu aveau nici un motiv să se simtă dependenţi de un copil de paisprezece ani. Plecară însă cu moartea în suflet.

Mark îi urmări de la distanţă, întreaga zi. La prima lor tabără de noapte, făcută în pădure, era şi el pe-aproape, căţărat într-un copac.

Băieţii se comportau bine, gândea satisfăcut. Atâta vreme cât grupurile nu se despărţeau, aveau s-o ducă bine. Dar se vedea uşor că fraţii Gary erau nervoşi, pentru că tresăreau la orice zgomot.

Aşteptă până ce tabăra se linişti, apoi, de sus, din copacul de unde-i putea privi fără să fie văzut, începu să mormăie. La început, nimeni nu-i dădu atenţie, însă curând fraţii Gary începură să iscodească temători pădurea şi să-şi arunce unul altuia priviri neliniştite. Mark mormăi mai tare şi băieţii începură să se foiască prin tabără. Când începuse, cei mai mulţi adormiseră deja, însă acum erau cu toţii treji şi cuprinşi de neastâmpăr.

— Woji! mormăi Mark, din ce în ce mai tare. Woji! Woji!

Se îndoia că cineva ar mai fi dormit.

— Woji spune să vă-ntoarceţi! Woji spune să vă-ntoarceţi!

Îşi ţinu vocea surdă, acoperindu-şi gura cu palmele făcute căuş. Repetă cuvintele de multe ori şi termină fiecare mesaj cu un geamăt uşor, în crescendo. După un timp, mai adăugă un cuvânt:

— Pericol! Pericol! Pericol!

Se opri brusc, în mijlocul celui de-al patrulea avertisment. Chiar şi el asculta acum pădurea. Fraţii Gary rătăciră cu torţe în mâini în jurul taberei, căutând ceva, orice, ţinându-se aproape unul de altul. În tabără, băieţii se ridicaseră şi se strânseseră lângă foc. Trecu mult timp până ce se întinseră la loc, încercând să adoarmă. Mark moţăia în copac şi, în răstimpuri, tresărea şi mormăia din nou

ameninţător, oprindu-se la jumătatea unui cuvânt, fără să ştie de ce asta îi făcea vorbele mai groaznice. De fiecare dată, se pornea o nouă căutare, băieţii se trezeau la fel de speriaţi, iar focurile se reaprindeau. Către zori, când pădurea mai era întunecată, Mark aruncă un hohot inuman, sfredelitor, care părea să se năpustească din toate părţile deodată.

Dimineaţa veni friguroasă şi cu burniţă, cu o ceaţă groasă, care se ridică numai puţin, până se lumină bine. Mark începu să dea roată grupului dezordonat, acum şoptind dinapoia lor, acum din stânga, din faţă, din dreapta, uneori chiar de deasupra capetelor lor. Pe la amiază, abia mai aveau curaj să răsufle şi se punea deschis problema întoarcerii la Washington, în ciuda ordinelor lui Gary. Mark observă satisfăcut că doi din fraţii Gary erau de partea băieţilor răzvrătiţi.

— O! Woji! se lamenta el şi, brusc, două grupuri de băieţi se răsuciră pe loc şi începură să fugă. Woji! Pericol!

Alţii se ridicară şi se alăturară fugarilor. Gary strigă după ei, în zadar însă, şi se văzură forţaţi să se întoarcă pe calea spre oraş.

Râzând în sinea lui, Mark îi părăsi în grabă şi se îndreptă către vest, spre vale.

• • •

Bruce stătea pe patul în care dormea băiatul.

— Crezi c-o să se facă bine?

Bob încuviinţă din cap.

— S-a trezit pe jumătate de mai multe ori, a bolborosit ceva despre zăpadă şi gheaţă, iar în dimineaţa asta m-a recunoscut.

Mark dormea de aproape treizeci de ore. Fizic, părea normal, şi poate că nu fusese deloc în pericol. Oricum, hrana şi odihna nu-l puteau vindeca, însă bolboroselile lui despre zidul alb sunau a nebunie. Barry ordonase tuturor să lase băiatul în pace, până când avea să se trezească singur, de la sine. Până atunci nu mai puteau face nimic pentru el.

Târziu, după-amiază, Barry trimise după Andrew, care ceruse să fie de faţă când Mark începea să povestească. Se

aşezară de o parte şi de alta a patului, privindu-l cum se foia, trezindu-se din somnul adânc în care stătuse atât de liniştit, de parc-ar fi fost mort.

Mark deschise ochii şi-l văzu pe Barry.

— Nu mă băgaţi în spital, şopti el slab şi închise ochii, apoi îi deschise iarăşi şi aruncă o nouă privire prin cameră, după care-l fixă pe Barry. Chiar sunt în spital, nu? E ceva în neregulă cu mine?

— Nimic, spuse Barry. Te-ai prăbuşit de epuizare şi de foame, atâta tot.

— Atunci, aş vrea să merg în camera mea, rosti Mark şi încercă să se ridice.

Barry îl ţinu uşor pe loc.

— Mark, te rog, nu te teme de mine. Îţi promit că n-am să-ţi fac nici un rău, niciodată. Îţi promit, mă auzi?

O clipă, băiatul rezistă presiunii mâinilor lui, apoi se relaxă.

— Mulţumesc, Mark, spuse Barry. Poţi să vorbeşti, te simţi în stare?

Mark înclină aprobator din cap.

— Mi-e sete, şopti el.

Bău mult, cu poftă, după care începu să-şi descrie călătoria către nord. Povesti tot, chiar şi cum îi speriase pe fraţii Gary ca să-i împiedice să ajungă la Philadelphia. Îl văzu pe Andrew strângând din buze, la partea asta a poveştii, dar se prefăcu neatent şi-l privi numai pe Barry, până la capăt.

— Bun, după care te-ai întors, concluzionă Barry! Cum?

— Prin păduri. Iar râul l-am traversat c-o plută.

Barry dădu din cap. Îi venea să plângă şi nu ştia de ce. Îl bătu pe Mark pe braţ.

— Odihneşte-te acum. O să le trimitem vorbă, la Washington, să rămână acolo, până ce construim nişte detectoare de radiaţii.

— Imposibil! se răsti Andrew mânios, când ieşiră din cameră. Gary avea dreptate să forţeze drumul spre Philadelphia. Băiatul ăsta a distrus, într-o singură noapte, un an întreg de antrenamente.

• • •

Barry plecă la Washington, împreună cu Mark şi încă doi doctori mai tineri. Găsiră acolo nişte copii înspăimântaţi şi dezorganizaţi, care nu mai lucrau nimic şi aşteptau, închişi în adăpost, să vină cineva care să le dea ordine.

— Când au plecat din nou? întrebă Barry.

— A doua zi după ce s-au întors, răspunse unul din băieţi.

— Patruzeci de inşi! mormăi Barry. Şi şase nebuni! mai spuse el şi se întoarse către Mark. Mai putem să-i ajutăm dacă plecăm după ei în după-amiaza asta?

Mark ridică din umeri.

— Pot să mă duc singur. Vrei s-o fac?

— Nu, nu singur. Merg şi eu, şi Anthony, iar Alistair va rămâne aici să pună din nou lucrurile în mişcare.

Mark se uită neîncrezător la cei doi doctori. Anthony era palid, iar Barry părea că nu-şi găseşte locul.

— Sunt plecaţi de vreo zece zile, zise Mark. Dacă nu s-au pierdut pe drum, trebuie să fi ajuns în oraş. Nu contează dacă plecăm acum ori mâine dimineaţă.

— Atunci, dimineaţă, spuse scurt Barry. Mai dormim o noapte aici.

Au călătorit repede. Mark le arăta din când în când unde-şi făcuseră tabăra, pe unde-o luaseră razna, unde îşi dăduseră seama de greşeala lor şi se îndreptaseră din nou pe calea cea bună. În a doua zi, avu un moment când strânse din buze şi privi în jur furios, dar nu pomeni nimic până după-amiază.

— S-au îndreptat prea mult spre vest şi continuă să se îndepărteze, spuse el. S-ar putea să treacă pe lângă oraş dacă nu revin spre răsărit. Cred c-au încercat să treacă prin mlaştină.

Barry era prea obosit ca să-i mai pese, iar Anthony abia dacă mormăi ceva. Cel puţin, îşi spuse Barry, întinzându-se lângă foc, aveau să fie prea obosiţi în noaptea aceea ca să mai audă zgomote ciudate, şi asta era bine. Adormi cu acest gând.

În a patra zi, Mark se opri şi arătă înainte. La început, Barry nu ştia la ce trebuie să privească, apoi zări tufişurile strâmbe de care vorbise Mark. Anthony despachetă detectorul de radiaţii care începu imediat să pârâie. Pe măsură ce înaintau, devenea din ce în ce mai insistent şi Mark îi conduse prin stânga, departe de zona infestată cu radiaţii.

— Ei au intrat, nu? întrebă Barry.

Mark încuviinţă. Se ţineau la distanţă de zonă, iar când detectorul îi avertiza, se îndepărtau spre sud până ce zgomotul se liniştea. În noaptea aceea, hotărâră să meargă spre vest, să depăşească regiunea şi să intre în Philadelphia din cealaltă parte.

— De aici pătrundem în câmpul de zăpadă, anunţă Mark.

— Ţi-e teamă cumva de zăpada asta? întrebă Barry.

— Nu mi-e teamă.

— Bine. Atunci mâine pornim către apus şi dacă nu reuşim să ocolim oraşul pe partea aceea, ne întoarcem şi încercăm prin răsărit.

Întreaga zi plouă şi temperatura scăzu, până când, spre seară, se apropie de limita îngheţului.

— Cât crezi că mai avem? întrebă Barry.

— Mâine ajungem, spuse Mark. Pot să miros zăpada de-aici...

Barry nu simţea decât mirosul focului, al lemnelor ude şi al mâncării gătite.

— Nu vreau să merg mai departe, se răsti Anthony deodată.

Stătea lângă foc, rigid, cu o expresie care arăta că ascultă atent ceva nelămurit.

— E râul, îi spuse Mark. Trebuie să fie foarte aproape. Gheaţa care pluteşte pe el se loveşte de maluri, şi asta auzi tu acum...

Anthony se aşeză mai bine, dar rămase încordat. Dimineaţă, se îndreptară din nou spre apus. Pe la prânz, erau printre dealuri şi începură să urce ca să poată privi peste copaci, la întinderea de gheaţă.

Când întreaga privelişte albă li se dezvălui dinainte, Barry înţelese coşmarurile lui Mark. Copacii de la marginea zăpezii erau ţepeni, ca iarna. Ceva mai încolo, alţii erau îngropaţi pe jumătate, cu ramurile îngheţate în poziţii ciudate, rupte şi sudate cu gheaţă. În depărtare nu se mai vedeau copaci, doar zăpadă.

— Oare continuă să se întindă la nesfârşit? întrebă şovăitor Barry.

Nu-i răspunse nimeni. După câteva minute, se urniră din loc şi se grăbiră înapoi. Încercuiau acum oraşul pe la răsărit şi detectorul continua să-i avertizeze. Nu reuşiră să se apropie nici din această parte. Apoi găsiră primele cadavre.

Erau şase băieţi. Doi căzuseră alături, ceilalţi îi părăsiseră şi mai continuaseră să meargă vreo jumătate de milă, după care se prăbuşiseră şi ei. Toate trupurile erau radioactive.

— Nu te apropia de ei, spuse Barry, când Anthony îngenunche lângă primele cadavre. Nu avem voie să-i atingem.

— Ar fi trebuit să rămân cu ei, şopti Mark privind la trupurile mânjite cu noroi. N-ar fi trebuit să-i părăsesc. Trebuia să mă ţin după ei, să fiu sigur că nu vor mai porni din nou. Ar fi trebuit să stau să-i supraveghez.

Barry îl scutură de braţ, însă Mark continua să-i privească, repetând fără-ncetare:

— Ar fi trebuit să stau cu ei. Ar fi trebuit...

Barry îl lovi puternic cu palma peste faţă, o dată şi încă o dată. Mark plecă fruntea şi porni împiedicat, clătinându-se, printre copaci şi tufişuri, îndepărtându-se de trupuri, de Barry şi de Anthony. Doctorul cel bătrân fugi după el şi-l prinse de braţ.

— Mark! Termină! Opreşte-te, n-auzi?

Îl scutură din nou, mai tare.

— Hai să ne întoarcem la Washington.

Pe obrajii lui Mark luceau lacrimi. Se trase din mâna lui Barry şi începu să meargă fără să mai privească în urmă, la cei morţi.

• • •

Barry şi Bruce îi aşteptau pe Anthony şi pe Andrew, care ceruseră să le vorbească.

— Tot despre el, nu? întrebă Bruce.

— Aşa cred.

— Trebuie să facem ceva, spuse Bruce. Nu-l putem lăsă să continue în felul ăsta. Altfel, consiliul o să se întrunească din nou şi ăsta o să fie sfârşitul lui.

Barry ştia asta. Andrew şi fratele său intrară şi luară loc. Amândoi păreau supăraţi şi mânioşi.

— Am avut, într-adevăr, o vară proastă, zise Andrew. Dar nu despre asta e vorba acum. Întâmplările din vara asta i-au afectat mintea. Se poartă ca un copil, atât de iresponsabil, încât nu mai poate fi tolerat.

Întreaga vară discutaseră acelaşi lucru. Mark trăsese o dâră de miere de la un muşuroi de furnici, pe zid, până în camera fraţilor Andrew, iar furnicile o urmaseră. Mark udase chibriturile cu o soluţie sărată şi se distrase pe seama fraţilor care încercau în van să aprindă focul. Mark luase toate plăcuţele cu nume de pe uşile dormitoarelor. Mark legase picioarele fraţilor Patrick, în timp ce aceştia dormeau, apoi ţipase la ei să vină repede.

— De data asta a mers prea departe, spuse Andrew. A furat Raportul Galben al spitalului şi a trimis zeci de femei să fie testate pentru sarcină. Toţi au intrat în panică, personalul e suprasolicitat şi nimeni nu are timp să se distreze cu o asemenea nebunie.

— O să vorbim cu el, răspunse Barry.

— Asta nu mai ajunge! Aţi tot vorbit... A promis de fiecare dată să nu mai facă lucrul acela şi a făcut apoi altceva, mai rău. Nu putem trăi la nesfârşit cu astfel de tulburări!

— Andrew, înţelege c-a avut parte de nişte şocuri teribile, vara trecută. A avut prea multă responsabilitate pentru un puşti de vârsta lui. Se simte vinovat de moartea copiilor aceia. Nu e ceva neobişnuit să redevină copil. Dă-i timp, va trece peste asta.

— Nu! se răsti Andrew furios, ridicându-se în picioare. Nu! Nu, din nou! La ce să ne mai aşteptăm de la el?

Se uită la fratele lui, care dădu aprobator din cap.

— Ne simţim ca nişte ţinte. Nu tu, nu ceilalţi – noi! Nu ştiu de ce ne urăşte atâta, pe mine şi pe fraţii mei, dar nu vreau să stau permanent cu teama în suflet, gândindu-mă la următoarea lui răutate.

— Iar eu am spus c-o să rezolv treaba asta, replică Barry, ridicându-se şi el de pe scaun.

Preţ de o clipă, Andrew îi înfruntă privirea, sfidător, apoi zise:

— Foarte bine. Dar, Barry, asta nu mai poate continua. Trebuie să se termine odată!

— Se va termina.

Fraţii mai tineri plecară şi Bruce se aşeză.

— Cum o să faci?

— Nu ştiu încă. Poate că e prea izolat. Nu poate să-şi descarce sufletul în faţa nimănui, nu se joacă niciodată cu nimeni... Trebuie să-l obligăm să participe la activităţile în care poate fi acceptat.

— Ca de exemplu petrecerea de majorat a surorilor Winona, de săptămâna viitoare, spuse Bruce.

Mai târziu, Barry îl anunţă pe Mark că era aşteptat la petrecere. Mark nu fusese niciodată acceptat într-o comunitate de adulţi şi nici nu putea fi onorat cu vreo petrecere făcută doar pentru el.

— Nu, mulţumesc, răspunse Mark, întărindu-şi vorbele cu o clătinare a capului. Mai bine nu.

— Eu nu te-am invitat, replică Barry cu o grimasă. Ţi-am ordonat să te pregăteşti să participi. Ai înţeles?

Mark îi aruncă o privire rapidă.

— Am înţeles, dar tot nu am de gând să merg.

— Dacă nu te prezinţi, te dau afară din camera ta, te rup de la cărţile şi singurătatea care-ţi plac atât de mult, şi te aduc din nou în camera noastră. Iar când n-o să ai şcoală sau de muncă, ai să stai iarăşi în sala de lectură. Acum înţelegi?

Mark încuviinţă din cap, de data aceasta fără să-l mai privească pe doctor.

— Bine, spuse el posomorât.

CAPITOLUL XXVI

Mark intră în auditorium după ce petrecerea începuse. La capătul îndepărtat se dansa, iar între băiat şi dansatori un grup de fete îşi şopteau una alteia. Se întoarseră să-l privească, apoi una dintre ele părăsi grupul, însoţită de chicoteli. Fata se răsuci spre cele rămase în urmă şi le făcu semn să tacă, dar ele continuau să râdă pe înfundate.

— Bună Mark, spuse ea. Eu sunt Susan.

Înainte ca băiatul să ştie ce urmărea fata, ea îşi scoase brăţara de la mână şi încercă să i-o aşeze lui. Pe brăţară sclipeau şase clopoţei.

— Nu, şopti Mark grăbit şi se trase deoparte. Eu... Nu. Îmi pare rău.

Urcă o treaptă cu spatele, se răsuci pe călcâie şi fugi. Înapoia lui, chicoteala se porni şi mai tare.

Alergă până la docuri şi se opri să privească apa neagră. N-ar fi trebuit să fugă. Susan şi surorile ci aveau şaptesprezece ani, poate chiar mai mult. Într-o singură noapte, l-ar fi învăţat totul, gândi el cu amărăciune, dar el le-a întors spatele şi-a fugit. Muzica se înteţise; urmau să stea la masă, apoi să plece perechi, în grupuri, toţi în afară de Mark şi de copiii prea mici pentru joaca de pe saltea. Se gândi la Susan şi la surorile ei şi se încinse. Îşi reveni şi iar se încinse şi roşi tot.

— Mark?

Băiatul înlemni. Că doar nu l-au urmărit, îşi spuse, cuprins de panică, şi se întoarse să privească în urmă.

— Eu sunt Rose, şopti ea. N-am să-ţi dau brăţara mea decât dac-o vrei.

Fata se apropie şi el îi întoarse spatele, prefăcându-se atent la curgerea râului, de teamă să nu i se vadă chipul prin întuneric, roşeaţa din obraji, palmele umede. Rose, gândi el, era de vârsta lui, una din fetele pe care le antrenase în pădure. Nu putea să roşească şi să fie timid în faţa ei, lucrul ăsta i-ar fi fost mai urât decât fuga din faţa lui Susan.

— Sunt ocupat, spuse el.

— Ştiu. Te-am văzut înainte. Ai dreptate, n-ar fi trebuit să procedeze brusc. Noi le-am spus să n-o facă...

Mark nu scoase nici o vorbă şi Rose se apropie şi mai mult.

— Tu nu te uiţi la nimic acolo, nu-i aşa?

— Nu. Ai să răceşti aici.

— Şi tu.

— Ce vrei?

— Nimic. Până vara viitoare voi fi destul de mare ca să merg la Washington sau la Philadelphia.

El se întoarse furios.

— Eu plec în camera mea.

— Cu ce te-am supărat? Nu vrei să merg la Washington? Nu-ţi place de mine?

— Ba da. Acum mă duc.

Ea îşi puse mâna pe braţul lui şi Mark simţi că împietrise, că nu mai poate înainta nici măcar un pas.

— Pot să vin cu tine? întrebă fata, cu acelaşi ton cu care, în pădure, întrebase dacă toate ciupercile sunt otrăvitoare, dacă semnele din copaci i-au arătat calea, dacă putea deveni într-adevăr invizibil, oricând dorea.

— Ai să te-ntorci la surorile tale şi-ai să râzi de mine, la fel ca Susan.

— Nu! şopti ea. Niciodată! De fapt Susan nu râdea de tine. Erau cu toate speriate şi nervoase. Susan era cea mai speriată, pentru că fusese aleasă să-ţi pună brăţara. Nu râdeau de tine.

În vreme ce vorbea, îi lăsă braţul şi se îndepărtă un pas, apoi încă unul. Mark putea să-i vadă acum faţa palidă.

— Speriată? Ce vrei să spui?

— Tu faci lucruri pe care nimeni nu le poate face, spuse ea uşor, aproape şoptind. Poţi vedea lucruri pe care nimeni altcineva nu le vede, spui poveşti pe care nimeni nu le-a auzit şi poţi dispărea în pădure ca vântul de pe cer. Nu eşti la fel ca ceilalţi băieţi, nici ca bătrânii noştri. Nu eşti ca nimeni şi noi ştim că nu-ţi place nici una dintre fete, pentru că n-ai ales până acum pe vreuna să te culci cu ea.

— Dacă ţi-e atât de frică, de ce-ai venit după mire?

— Nu ştiu. Te-am văzut fugind şi… nu ştiu.

Mark simţi din nou că roşeşte.

— Nu-mi pasă dacă vrei să mergi cu mine, spuse el aspru, fără să privească înapoi. Eu mă întorc în camera mea.

Nu reuşea să audă paşii fetei din cauza bubuiturilor din urechi. Mergea repede, ocolind sala de petreceri, ştiind că Rose fuge ca să se poată ţine de el. O conduse împrejurul spitalului, pentru că nu voia să fie văzut pe coridorul luminat, cu fata pe urmele lui. Deschise uşa din capătul cel mai îndepărtat şi aruncă o privire pe hol, înainte să intre. Lăsă uşa deschisă şi aproape fugi înspre camera lui, auzind paşii repezi ai fetei urmărindu-l.

— Ce faci? întrebă ea, când intră în cameră.

— Acopăr fereastra cu o pătură, îi răspunse şi glasul i se păru mânios chiar şi lui. Ca să nu se uite nimeni la noi. Fac asta de multe ori.

— De ce?

Mark încercă să n-o privească, atunci când coborî de pe scaun, dar se surprinse tot aruncându-i ocheade. Fata îşi desfăcu eşarfa lungă din jurul gâtului, încrucişată peste sâni şi care-i înconjura talia de mai multe ori. Eşarfa avea aproape aceeaşi culoare cu a ochilor violeţi. Privind-o cum se dezbrăca, Mark îşi aminti că părul ei, acum castaniu deschis, fusese peste vară blond. În schimb, pistruii de pe nas şi de pe braţe erau la fel.

Rose, termină cu eşarfa şi apucă tunica, pe care-o scoase dintr-o singură mişcare. Brusc, degetele îi scăpară lui Mark de sub control şi începu să-şi dea jos hainele.

Mult mai târziu, ea îl rugă s-o lase să plece, dar el o înlănţui cu braţele şi aţipi alături de trupul fierbinte. Când ea îi repetă că trebuie să plece, el se trezi şi-i spuse:

— Nu încă.

Se făcuse ziuă, când se trezi a doua oară şi-o văzu cum îşi trage pe ea tunica.

— Trebuie să te întorci, îi spuse Mark. Diseară, după cină. Vrei?

— Bine.

— Promite. Nu uiţi?

— Nu uit. Promit.

O privi cum îşi înfăşura eşarfa şi, când plecă, smulse camuflajul din geam ca s-o privească, dar n-o văzu. Probabil plecase prin clădire şi ieşise prin celălalt capăt al holului. Mark se ghemui şi adormi la loc.

Acum era fericit, îşi spuse Mark, mai târziu. Coşmarul îl părăsise, iar roşeaţa bruscă pe care nu şi-o putea explica nu mai trecea peste el. Misterul fusese dezlegat şi înţelese ce voiau să spună cărţile despre fericirea pe care perseverenţa te poate face s-o găseşti. Vedea lumea cu alţi ochi şi totul în jur i se părea frumos şi bun.

Peste zi, în timp ce învăţa, se opri deodată, gândindu-se cu o teamă teribilă că Rose plecase, o pierduse, poate căzuse în râu sau i se întâmplase altceva. Aruncă deoparte cartea şi porni s-o caute grăbit, din clădire în clădire, nu ca să-i vorbească, ci doar ca s-o vadă, să ştie că era bine. O găsi în cantină, împreună cu surorile ei. Le numără de la distanţă şi-apoi o căută din priviri pe cea care avea ceva deosebit.

În fiecare noapte, ea venea şi-i arăta ce-o învăţaseră surorile ei sau alţi bărbaţi, şi fericirea lui crescu până când se întreba cum de puteau ceilalţi să-i stea în faţă, cum de mai trăia încă.

După-amiezile, fugea la casa cea veche, să-i modeleze un colier. Îi făcuse un soare de lut, nu mai mare decât degetul mic, peste care pusese trei straturi de vopsea galbenă şi, parcă nemulţumit, adăugase un al patrulea. Luă la citit din nou capitolele despre fiziologie, sex, feminitate, orice avea vreo legătură cu fericirea lui.

Într-o noapte, curând, ea avea să-l refuze, iar el urma să-i dea colierul, în semn că înţelege şi apoi îi va citi poezii. Sonete de Shakespeare sau Wordsworth, ceva tandru şi romantic. Apoi o va învăţa să joace şah şi vor petrece nopţi platonice, învăţând unul de la celălalt.

Şaptesprezece nopţi, gândea el, aşteptând-o. Până acum, şaptesprezece nopţi. Acoperise fereastra cu pătura şi

pregătise camera. Când uşa se deschise şi intră Andrew, sări în picioare, cuprins de panică.

— Ce s-a întâmplat? E ceva cu Rose? Ce?

— Vino cu mine, spuse Andrew sever, având-u-i în spate pe fraţii lui.

— Spune-mi ce s-a întâmplat! strigă Mark şi încercă să treacă în fugă printre ei.

Doctorii îl prinseră de braţ şi-l opriră.

— Te ducem la ea, spuse Andrew.

Mark încetă să se mai zbată şi se simţi cuprins de răceală. Traversară clădirea în linişte, ieşiră prin capătul îndepărtat şi merseră de-a lungul potecii curăţate de zăpadă, până la unul dintre dormitoare. Aici, băiatul începu să se lupte din nou, dar se lăsă condus până la o cameră. La uşă se opriră şi Andrew îi dădu un brânci, ca să intre singur.

— Nu! strigă el. Nu!

În faţa lui era o împletitură de trupuri goale, făcând toate lucrurile pe care ea i le spusese cândva. La ţipătul lui, Rose ridică privirea, o dată cu ceilalţi, dar el ştiu s-o deosebească din mulţime. Stătea în genunchi, cu unul dintre fraţi înapoia ei şi cu faţa îngropată între pulpele uneia dintre surori.

Le vedea gurile mişcând, ştia că vorbeau, că ţipau. Se întoarse să fugă. Andrew ajunse în faţa lui, strigându-i ceva. Mark strânse pumnul şi-i lovi orbeşte – întâi pe Andrew, apoi şi pe ceilalţi doctori.

•••

— Unde e? întrebă Barry. Unde s-a dus, la vremea asta din noapte?

— Nu ştiu, răspunse Andrew îmbufnat, ţinându-şi cu o mână buza spartă.

— Nu trebuia să-i faceţi asta! Bineînţeles că a înnebunit, când a gustat pentru prima oară plăcerea sexului. Ce credeaţi c-o să se întâmple? N-o mai făcuse cu nimeni! De ce-a venit tâmpita aia de fată la voi?

— Nu ştia ce să facă. Îi era frică să-l refuze. Ea a încercat să-i explice totul, dar el n-o asculta, îi ordona să se întoarcă, noapte de noapte.

— De ce n-ai venit la noi, să ne spui? întrebă Barry cu amărăciune. Ce te-a făcut să crezi că un asemenea tratament de şoc va rezolva problema?

— Ştiam că ai să-mi spui să-l las în pace. Aşa spui tu de fiecare dată: lasă-l în pace, se rezolvă de la sine. Eu n-am crezut asta.

Barry se apropie de fereastră şi privi afară, în noaptea neagră şi rece. Zăpada era înaltă şi temperatura se situa mult sub limita îngheţului.

— Se va întoarce, când îi va fi destul de frig, zise Andrew. Va veni furios pe noi toţi, mai ales pe mine. Dar se va întoarce. Noi suntem tot ce are pe lumea asta.

Plecă brusc din cameră.

— Are dreptate, spuse Bruce obosit.

Barry îi aruncă o privire, apoi se uită şi la ceilalţi fraţi, care tăcuseră până atunci. Erau la fel de îngrijoraţi pentru băiat şi tot atât de obosiţi de nesfârşitul lanţ de probleme pe care acesta le crea.

— Nu se poate duce la casa veche, rosti Bruce după un timp. Ştie c-o să îngheţe acolo, pentru că şemineul e blocat şi nu poate face focul. Deci îi mai rămâne pădurea. Dar nici măcar el nu poate rezista, pe vremea asta.

Andrew trimise o duzină de băieţi să caute prin clădiri, chiar şi la reproducătoare, iar un alt grup plecă spre fermă. Nicăieri nu găsiră nici un semn care să le arate că Mark trecuse pe-acolo. Către zori, se porni din nou să ningă.

•••

Mark descoperise peştera din întâmplare. În timp ce culegea fructe de pădure, pe colina de lângă fermă, simţise un curent rece de aer la picioare şi căutase sursa. Găsise o văgăună în deal, a cărei intrare era străjuită de două stânci sprijinite una de alta. Dealurile erau pline de peşteri, mai găsise câteva şi înainte. Chiar şi laboratorul se adăpostea într-una din ele.

Săpase cu grijă sub stânci şi lărgise intrarea atât cât să poată trece prin ea. După un culoar îngust, urma o încăpere, o altă trecere şi, dincolo de ea, o încăpere ceva

mai mare. Încetul cu încetul, adusese aici lemne pentru foc, haine, pături şi mâncare.

În noaptea aceea, se adăposti în a doua încăpere şi rămase uitându-se la foc cu ochi pierduţi, sigur că nimeni nu-l va găsi. Îi ura pe toţi, mai ales pe Andrew şi pe fraţii lui. Cum se va topi zăpada, va fugi pentru totdeauna, către sud. Îşi va construi o canoe mare şi va fura destule provizii ca să-i ajungă până în golful Mexic. Lasă-i să-şi antreneze singuri băieţii şi fetele, să-şi găsească depozitele şi locurile periculoase – iradiate, dacă pot. Întâi o să dea foc la întreaga vale, după care-o să plece.

Privi flăcările, până ce-şi simţi ochii arzând. În peşteră nu se auzea nici un glas, numai focul trosnind. Lumina flăcărilor juca peste stalagmite şi stalactite, pictându-le în roşu şi arămiu. Fumul se ridica departe de el şi Mark putea respira în voie. După frigul de-afară, chiar se simţea încălzit. Se gândi la vremea în care el şi Molly se ascunseseră pe deal, lângă intrarea în peşteră, pe când Barry şi fraţii lui îi căutau. Când îi veni în minte Barry, i se încleştă gura. Barry, Andrew, Warren, Michael, Ethan... Toţi doctorii erau la fel. Cât îi ura!

Se înveli cu pătura, închise ochii şi-o văzu din nou pe Molly, zâmbindu-i uşor, jucând dame împreună, săpând după lutul pe care el îl modela. Îl podidiră lacrimile.

Nu trecuse niciodată de a doua încăpere a peşterii, însă, în zilele care urmară, începu s-o exploreze sistematic. Cercetă pe rând fiecare deschidere, mergând de-a lungul coridoarelor până ce se vedea nevoit să se oprească din pricina vreunei prăbuşiri sau a unui tavan prea înalt, care nu-i permitea să ajungă la următoarea trecere. Îşi lumina drumul cu torţe şi mergea fără să-i pese dacă avea să fie prins sub dărâmături. Pierduse şirul zilelor de când stătea în peşteră, când îi era foame mânca, dacă-i era sete mergea la intrare şi lua zăpadă, pe care-o topea. Dormea când i se făcea somn.

În una din ultimele expediţii auzi susurul apei şi se opri. Ştia că se îndepărtase mult, poate o milă, poate două. Încercă să-şi amintească de când îşi aprinsese torţa. Luase

una întreagă şi consumase deja mai mult de două treimi. E drept că mai avea o torţă la cingătoare, aşa, pentru siguranţă, dar niciodată nu se îndepărtase atât de mult ca să aibă nevoie de a doua torţă la întoarcere.

Aprinse a doua făclie înainte să ajungă la râul din peşteră. Descoperi cu emoţie că era aceeaşi apă care trecea şi prin laboratorul din peşteră. Sub dealuri, peşterile formau un complex, şi chiar dacă nu exista nici o trecere decât cea tăiată de râu, cele două părţi erau totuşi legate între ele.

Urmă firul apei, până ce-l zări dispărând sub peretele de stâncă. Ar fi trebuit să înoate ca să meargă mai departe. Se aşeză pe vine şi privi gaura tăiată în zidul peşterii. Râul apărea în laborator printr-o deschidere asemănătoare.

Se hotărî să vină altă dată, cu frânghii şi torţe mai multe. Pe drumul de întoarcere, urmări atent făclia, să poată estima cât de departe ajunsese, la ce distanţă se situa peretele acela de zona cunoscută lui. De fapt, ştia unde se află, ştia că de partea cealaltă erau laboratorul, spitalul şi dormitoarele.

Mai dormi o noapte în cavernă şi a doua zi se întoarse în comunitate. Mâncase foarte puţin în ultimele zile şi se simţea înfometat şi obosit.

Zăpada mai crescuse de când lipsea el şi, până ajunse în vale, prinse o altă ninsoare. Se făcuse aproape întuneric, în clipa când ajunse la spital. Trecu pe lângă doi, trei inşi, dar nu le vorbi şi se îndreptă direct spre camera lui, unde-şi scoase hainele şi se aruncă drept în pat. Aproape adormise, când Barry apăru în prag.

— Te simţi bine? întrebă doctorul.

Mark încuviinţă tăcut. Barry ezită o clipă, apoi intră şi se opri lângă pat. Băiatul privi în sus, către el, iar bătrânul se aplecă şi-i atinse obrazul, apoi părul.

— Eşti rece, spuse el. Ţi-e foame?

Mark clătină din cap, în semn că da.

— Îţi aduc ceva, şopti Barry, dar înainte de a deschide uşa, se mai întoarse o dată. Îmi pare rău, Mark. Îmi pare cu adevărat rău...

Plecă grăbit.

Abia atunci Mark îşi dădu seama că-l crezuseră mort şi că expresia de pe chipul lui Barry era aceeaşi cu expresia pe care o văzuse la Molly, cu multă vreme în urmă.

Nu-i mai păsa de ei, îşi spuse. Nu mai puteau repara nimic. Ei îl urau şi credeau că pot să-l controleze cu atât mai bine cu cât e mai slăbit, ca pe clone. Dar se înşelau. Nu ajungea ca Barry să-şi ceară scuze, urma să le pară cu adevărat rău, când or să vadă ce-o să le facă.

Îl auzi pe doctor întorcându-se cu mâncarea, închise ochii şi se prefăcu adormit, pentru că nu voia să vadă figura aceea blândă, vulnerabilă.

Barry lăsă tava şi, după ce plecă, Mark se repezi la mâncare, hămesit. Apoi trase pătura peste el şi înainte de-a adormi se gândi din nou la Molly. Ea ştiuse că va ajunge aici, de aceea îi spusese să aştepte până ce va deveni bărbat, să înveţe tot ce se putea. Chipul femeii şi cel al lui Barry începură să se amestece şi Mark adormi.

CAPITOLUL XXVII

Andrew convocase adunarea din proprie iniţiativă. Nimeni nu-i mai contesta autoritatea la întâlnirile consiliului. Barry se aşezase deoparte şi încerca să simtă şi el ceva din emoţia pe care-o arătau fraţii mai tineri.

— Aceia dintre voi care vor să se uite peste hărţi şi dosare, pot s-o facă. Până acum v-am dat doar date generale, nu modele. Ne putem înmulţi la nesfârşit, prin clonare. Am rezolvat, în fine, problema de care ne-am împiedicat la început, cea a declinului generaţiei a cincea. De-acum înainte, orice generaţie se va putea dezvolta perfect, indiferent dacă este a cincea, a şasea, a zecea ori a o suta.

— Dar numai clonele luate de la cei mai tineri supravieţuiesc, spuse Miriam sfredelitor.

— Vom depăşi cumva şi asta, replică nerăbdător Andrew. Unele organisme reacţionează la enzimele modificate ca într-un colaps alergic. Vom afla de ce se întâmplă aşa şi apoi vom găsi o rezolvare.

Miriam părea foarte bătrână, îşi spuse deodată Barry. Nu observase asta înainte, acum însă îi vedea clar părul alb, figura suptă, cu riduri în jurul ochilor, îi simţea oboseala de moarte.

Ea îl privi pe Andrew, cu un surâs dezarmant.

— De la tine mă aştept să rezolvi problemele astea, spuse ea, dar oare vor fi în stare şi doctorii mai tineri?

— Vom continua să folosim reproducătoarele, răspunse Andrew, cu un uşor tremur de nerăbdare în glas. Le vom folosi să clonăm copiii deosebit de inteligenţi. Vom implanta în reproducătoare-gazdă, ca să asigurăm o continuitate în populaţie...

Barry se trezi cu gândul în altă parte. Doctorii vorbiseră despre asta toată şedinţa; nu se aştepta la nimic nou. Deci două caste, îşi spuse el. Conducătorii şi muncitorii care puteau fi uşor înlocuiţi. Asta avuseseră în minte de la început? Iată o întrebare la care nu putea răspunde. Clonele

au copiat toate cărţile pe care le aveau, dar fiecare generaţie a schimbat conţinutul lor după cum a vrut, ca să se conformeze propriilor credinţe. De fapt, şi el făcuse câteva asemenea schimbări. Acum, Andrew voia să le modifice iarăşi, pentru ultima oară, pentru că nici unul dintre cei care vor veni nu vor mai fi în stare să se gândească la aşa ceva.

— ...chiar mai costisitor ca mână de lucru, decât ne-am închipuit, spunea Andrew. Gheţarii se grăbesc spre Philadelphia. Poate că ne-au mai rămas doar doi, trei ani, ca să adunăm ce mai putem salva şi asta ne costă scump. Vom avea nevoie de sute de călători, care să pornească spre sud şi spre est, către oraşele de pe coastă. Avem deja câteva modele excelente, fraţii Edward s-au dovedit deosebit de dotaţi pentru cercetări, ca şi surorile Ella. Ne vom folosi de ei.

— Surorile Ella nu sunt în stare să deseneze o hartă nici dacă le spânzuri de picioare şi le ameninţi că le tai felii, făcu Miriam tăios. Exact despre ce vorbeam. Ei nu pot face decât ceea ce au învăţat şi exact aşa *cum* au învăţat.

— E drept că nu pot desena hărţi, dar pot recunoaşte locurile pe unde-au mai fost, replică Andrew, fără să mai încerce să-şi ascundă dezgustul cu care trata această întorsătură a discuţiei. Asta-i tot ce le cerem. Clonele implantate vor gândi pentru ele.

— Deci e adevărat, spuse Miriam. Dacă schimbi metoda, poţi produce doar astfel de clone...

— Aşa este. Nu putem controla două procese chimice diferite, două formule, două tipuri de clone. Am ajuns la concluzia că asta e cea mai bună cale de urmat, în clipa de faţă, iar în timp vom găsi poate şi o soluţie mai bună. Vom aştepta până ce se golesc rezervoarele, în şapte luni, apoi facem modificările. Lucrăm la un program de clone ale membrilor consiliului, pentru a obţine indivizi cu capacităţi de conducător. Îţi promit, Miriam, că nu ne vom grăbi să adoptăm altă procedură, până ce nu vom lua în considerare toate aspectele. Vom informa acest grup de fiecare pas al nostru...

•••

Mark stătea sprijinit în coate, în adăpostul strâmt de paie de lângă moară şi se uita la fata aşezată alături de el. Erau de-o vârstă, fata avea nouăsprezece ani.

— Ţi-e frig, spuse el.

Ea încuviinţă din cap.

— N-o să ne mai putem întâlni multă vreme în felul ăsta.

— Putem să ne întâlnim la ferma veche, şopti el.

— Ştii că nu pot.

— Ce se întâmplă dacă treci linia? Vine vreun dragon să scuipe flăcări spre tine?

Ea râse.

— Chiar, ce crezi că se întâmplă? Ai încercat vreodată?

Ea se ridică şi-şi cuprinse trupul gol cu braţele.

— Să ştii că mi-e frig. Trebuie să mă îmbrac.

Mark îi luă tunica şi o ţinu departe de ea.

— Întâi să-mi spui ce crezi că se întâmplă.

Ea încercă s-o prindă, greşi şi căzu peste el. Pentru o clipă rămaseră liniştiţi, apoi Mark trase o pătură deasupra ei şi-o împinse uşurel deoparte.

— Ce crezi că se întâmplă?

Ea oftă şi se îndepărtă.

— Am încercat o dată, spuse fata. Am vrut să mă duc până acasă, la surorile mele. Am plâns, dar asta nu m-a ajutat cu nimic. Vedeam lumina din camera lor şi-mi dădeam seama că ne despărţeau doar câţiva zeci de metri. La început am alergat, apoi am început să mă simt slăbită, într-un mod ciudat. A trebuit să mă opresc. Eram hotărâtă să ajung în dormitor. Am continuat să merg încet, gata să mă agăţ de ceva, dacă leşinam. Când am ajuns aproape de limită – e un gard, ştii, doar un gard de trandafiri, deschis la ambele capete, aşa că n-ar fi o problemă să-l ocoleşti – când m-am apropiat de el, iar m-a apucat senzaţia aceea şi totul a început să se învârtă. Am aşteptat mult, dar senzaţia n-a încetat. Atunci m-am gândit că dacă ţin ochii în jos şi nu dau nici o atenţie lucrurilor din jur, aş putea să trec. Am început să merg din nou.

Acum stătea ţeapănă lângă el şi glasul abia i se mai auzea.

— Am început să vomit şi-am continuat tot aşa, până când n-am mai avut ce. Şi-atunci, am scuipat sânge. Cred c-am leşinat cu adevărat. Când m-am trezit, eram din nou în camera mea, de la reproducătoare.

Mark îi atinse obrazul cu tandreţe şi-o trase mai aproape. Fata tremura violent.

— Gata, gata, o linişti el. E bine. Totul e bine acum…

Nu le ţinea nici un gard, gândea el, mângâindu-i părul. Nici un gard nu le oprea, totuşi nu se puteau apropia de râu, nu se puteau apropia de moară mai mult decât erau ei acum, nu puteau trece de gardul de trandafiri, nici să intre în pădure. Dar Molly reuşise, îşi spuse el cu asprime. Şi vor reuşi şi ele.

— Trebuie să mă întorc, şopti fata.

Avea din nou o privire pierdută. Vidul, aşa-i spunea ea.

— Tu nu ştii ce înseamnă asta, încercase să-i explice. Tu nu ai fraţi de care să fii despărţit. Surorile mele şi cu mine eram o singură fiinţă înainte, iar eu sunt acum doar un fragment din fiinţa asta. Câteodată, pot uita pentru scurt timp, ceva mai mult când stau cu tine, dar dorul ăsta se întoarce până la urmă. Sufletul meu este atât de gol, încât dacă m-ai întoarce, n-ai găsi nimic pe dinăuntru.

— Brenda, trebuie să vorbesc mai întâi cu tine, spuse Mark. Eşti acolo de patru ani, nu? Şi ai avut două sarcini. Ţi se apropie vremea pentru încă una, nu-i aşa?

Ea clătină aprobator din cap şi-şi trase tunica peste trupul gol.

— Ascultă, Brenda. De data asta n-o să mai fie ca înainte. Au de gând să folosească reproducătoarele la implantarea celulelor clonate. Poţi să înţelegi ce înseamnă asta?

Nu înţelegea, însă îl asculta, privindu-l atentă.

— Bine. Au schimbat substanţele din rezervoarele pentru clone. Acum pot clona o persoană la nesfârşit, dar copiile nu sunt neutre. Noile clone nu pot gândi singure, nu se pot reproduce, nu vor avea niciodată copiii lor. Iar membrii

consiliului se tem că-şi vor pierde priceperea, ştiinţa, îndemânarea la desen pe care-o are Minam, memoria ei vizuală. Toate astea s-ar putea pierde, dacă nu se asigură generaţia următoare de clone normale. De vreme ce nu pot folosi rezervoarele, vor transforma femeile fertile în gazde. Îţi vor implanta clone tripleţi, iar după nouă luni vei naşte alţi trei Andrew, ori alte trei Miriam, ori Lawrence. Vor folosi femeile cele mai puternice, mai sănătoase. Iar la celelalte vor continua cu însămânţarea artificială. Când vor produce un alt talent, îl vor clona de câteva ori, vor implanta clonele în trupurile voastre şi-i vor înmulţi.

Ea îl privea, sincer încurcată de focul pe care-l punea în vorbe.

— Ce contează? întrebă nedumerită. Dacă aşa vom putea servi mai bine comunitatea, aşa vom face.

— Copiii din rezervoare nu vor mai avea nume, spuse Mark. Ei vor fi Benny sau Bonnie sau Anna, toţi odată, iar clonele lor se vor numi la fel, la nesfârşit.

Brenda îşi legă sandalele, tăcută.

— Şi tu, câte seturi de tripleţi crezi că poate produce trupul tău? La câte poţi rezista? La trei? La patru?

Ea nu-l mai asculta.

• • •

Mark urcă dealul şi se aşeză pe o stâncă, privind la cei de jos şi la aşezarea care se întinsese an de an, până ce umpluse toată valea, până la malul râului. Doar casa cea veche era o oază de copaci în deşertul galben al câmpurilor de toamnă. Vitele se îndreptau încet către staule. Ceva mai încolo, un grup de vreo douăzeci de băieţi jucau ceva care le cerea să alerge mult, să cadă şi s-o rupă din nou la fugă. Erau prea departe ca să-i audă, dar ştia că râdeau.

— Ce e greşit în toate astea? se întrebă el, cu voce tare şi tonul vocii îl surprinse.

Vântul trecu printre copaci, dar nu se auziră nici vorbe, nici răspunsuri.

Cu toţii erau mulţumiţi, chiar fericiţi, iar el, mărginaşul, în nemulţumirea lui, voia să distrugă totul pentru a-şi

satisface dorinţele egoiste. Din singurătatea lui, voia să sfâşie comunitatea aceasta înfloritoare şi satisfăcută.

Acolo, jos, se iviră surorile Ella, zece la număr, fiecare dintre ele o copie la indigo a mamei lor. Pentru o clipă, îi apăru în minte viziunea lui Molly apărând de după un tufiş, râzând de el. Apoi închipuirea dispăru şi privi din nou la fetele ce se îndreptau spre dormitor. Pe drum, se întâlniră cu trei dintre surorile Miriam şi se opriră să-şi vorbească.

Mark îşi aminti cum însufleţea Molly chipurile oamenilor de pe hârtie – o tuşă aici, alta dincolo, o sprânceană ridicată prea mult, o gropiţă în obraz prea adâncă, întotdeauna ceva nepotrivit, dar care făcea ca schiţa să prindă viaţă. Ei nu reuşeau asta – nici Miriam, nici surorile mai mici Ella, nimeni. Se sfârşise, poate pentru totdeauna. Fiecare generaţie pierdea câte ceva. Fraţii mai mici ai lui Everett nu reuşiseră să mai repare calculatorul, iar dacă moara ar fi căzut, după câteva zile nimeni n-ar mai fi putut salva clonele din rezervoare. Câtă vreme mai rămâneau bătrânii, să prevadă necazurile şi să antreneze tinerii pentru ele, erau în siguranţă, dar accidentele au un fel al lor de-a nu putea fi prevăzute. Catastrofele nu pot fi prezise, iar un accident major ar fi distrus totul în vale, doar pentru că nimeni n-ar mai fi fost antrenat să intervină exact la locul potrivit.

Îşi aminti de o discuţie pe care-o avusese cu Barry.

— Noi trăim în vârful unei piramide, spusese Mark, suportaţi de baza masivă, sprijinindu-ne pe ea. Nu suntem răspunzători pentru nimic, nici pentru structură, nici pentru ce se întâmplă sub noi. Nu datorăm nimic piramidei, dar suntem total dependenţi de ea. Dacă piramida se prăbuşeşte, noi nu putem să împiedicăm asta, nici să ne salvăm. Când se duce baza, vârful cade şi el, indiferent cât de evoluată este viaţa de-aici. Vârful se va sfărâma împreună cu baza. O altă structură va trebui construită de la sol, nu din vârful piramidei de dinainte.

— Tu vrei să-i tragi pe toţi înapoi, în sălbăticie!

— Am să-i ajut doar să coboare din vârful piramidei. E putredă şi se va prăbuşi. Zăpada şi gheaţa au atacat-o

dintr-o parte, timpul şi vârsta – din cealaltă. Se va prăbuşi, iar singurii care-i vor supravieţui vor fi cei care s-au îndepărtat de ea, care nu mai depind în nici un fel de vechea structură.

Oraşele sunt moarte, îi spusese Molly, şi era adevărat. Ca o ironie, tehnologia care făcuse posibilă viaţa în vale, urma să susţină această viaţă doar pentru a-i distruge orice şansă, la vremea când urma să se prăbuşească totul. Vârful avea să se transforme în praf, printre sfărâmăturile bazei, cu toate tehnicile care păreau perfecte şi nesfârşite.

Nimeni nu mai înţelegea computerul, îşi spuse Mark, aşa cum nimeni, în afara fraţilor Lawrence, nu mai putea înţelege vasul cu zbaturi şi motorul cu aburi. Fraţii mai tineri nu le puteau întreţine şi repara, chiar dac-ar fi avut la îndemână materialele trebuincioase, iar dacă ar fi lipsit un şurub, nici unuia nu i-ar fi trecut prin cap să facă altul. În asta se vedea distrugerea inevitabilă a văii şi a tuturor celor din ea.

Dar ei erau fericiţi. Îşi aminti când luminile începură să apară în vale. Chiar şi reproducătoarele erau mulţumite, erau bine îngrijite, răsfăţate în comparaţie cu femeile care plecau în fiecare vară în expediţii, sau cu acelea care lucrau ore în şir pe câmpuri şi în grădini. Iar „dorul” şi-l tratau cu droguri.

Erau fericiţi, pentru că nu aveau destulă imaginaţie ca să privească în viitor, şi oricine încerca să-i avertizeze sfârşea prin definiţie, ca duşman al comunităţii. Sfâşiind pacea existenţei lor perfecte, el devenise un duşman.

Privirea lui neobosită se mişcă peste vale şi se opri asupra morii. Ca şi strămoşul lui, înţelese că acolo era punctul slab, locul prin care valea era vulnerabilă.

„Aşteaptă până ce ai să ajungi bărbat”, îi spusese Molly. Însă ea nu putea şti că, zi de zi, el era în pericol tot mai mare, că de fiecare dată când Andrew şi fraţii lui discutau despre el, erau din ce în ce mai puţin înclinaţi să-i acorde un viitor. Studie moara cu grijă. Era albită de vreme, înconjurată de roşu, brun şi auriu, de verdele veşnic al pinilor şi al molizilor. Ar fi vrut s-o picteze. Gândul îi venise

brusc. Râse şi se ridică în picioare. Nu avea timp pentru asta. Scopul lui devenise timpul. Trebuia să aibă cât mai mult timp, iar ei puteau decide oricând să nu i-l mai acorde. Se aşeză din nou, de astă dată fără nici un zâmbet pe faţă, şi studie moara şi zona dimprejur, cu ochii mijiţi, adâncit în gânduri.

•••

Consiliul durase aproape toată ziua şi, când se termină, Miriam îl rugă pe Barry s-o însoţească. El o privi întrebător, dar ea nu-l lămuri în nici un fel. Se plimbă pe malul râului, iar când ceilalţi nu se mai văzură, ea-i spuse:

— Aş vrea să-mi faci o favoare, dacă nu te superi. Aş vrea să vizitez ferma cea veche. Mă poţi duce acolo?

Barry se opri, surprins.

— De ce?

— Nu ştiu de ce. Mă tot gândesc la tablourile lui Molly. Ştii, nu le-am văzut niciodată.

— Cum de ţi-a venit ideea asta?

— Poţi să mă duci acolo?

El încuviinţă din cap şi începură din nou să se plimbe.

— Când vrei să mergi?

— Acum e prea târziu?

Uşa din spatele casei era larg deschisă, nu trebuiră să folosească ranga. Barry o conduse în sus, pe scări, ţinând în mână o lampă cu ulei ce arunca umbre ciudate pe zidul dealături. Casa părea goală, de parcă Mark n-ar mai fi trecut pe-acolo de multă vreme.

Miriam privi tablourile în tăcere, fără să le atingă, trecând de la unul la altul, cu mâinile în poală.

— Ar trebui mutate, spuse ea într-un târziu. Aici vor putrezi de tot.

Apoi văzu sculptura pe care Mark i-o făcuse lui Molly şi o atinse aproape cu evlavie.

— Ea este, şopti Miriam. Are şi el acest dar, nu?

— Îl are, răspunse Barry.

Miriam îşi odihni mâna pe capul sculptat.

— Andrew şi-a pus în gând să-l ucidă.

— Ştiu.

— Nu-i mai e necesar şi-l consideră drept o ameninţare. Trebuie ca Mark să plece...

Femeia trecu un deget peste obrajii de lemn.

— Uite, sunt prea proeminenţi şi ascuţiţi, dar asta o face să semene şi mai mult cu ea. Nu înţeleg de ce. Tu înţelegi?

Barry clătină din cap.

— Oare va încerca să se salveze? întrebă Miriam, fără să-l privească, controlându-şi tonul vocii.

— Nu ştiu cum ar putea. Nu poate supravieţui singur în pădure, iar Andrew n-o să-l mai lase multă vreme în sânul comunităţii.

Miriam oftă şi-şi retrase mâna de pe sculptură.

— Îmi pare rău, şopti ea, fără să fie clar dacă i se adresa lui ori lui Molly.

Barry se apropie de fereastra dinspre vale şi privi prin crăpătura pe care-o făcuse Mark, printre scânduri. Cât de frumos era amurgul, gândi el, cu atâtea luminiţe palide ce lucesc în depărtare şi cu dealurile întunecate, străjuind totul.

— Miriam, dac-ai şti o cale să-l ajuţi, ai face-o?

După tăcerea lungă, care urmă, el îşi închipui că n-o să-i răspundă, însă ea spuse:

— Nu! Andrew are dreptate. Mark nu este o ameninţare fizică *acum,* însă prezenţa lui e dureroasă, de parcă ne-ar aminti de ceva impalpabil, ceva greu, poate chiar mortal... Vom înceta să mai simţim această durere numai după ce el va dispărea, nu înainte.

Miriam i se alătură la fereastră.

— Peste un an, doi, ne va ameninţa altfel. Asta e important, arătă ea cu capul, spre vale. Nu un individ, chiar dacă moartea lui ne va ucide şi pe noi.

Barry îi înconjură umărul cu braţul şi priviră amândoi afară. Deodată, Miriam înlemni şi spuse:

— Uite, un incendiu!

La orizont se vedea o linie strălucitoare, care se întindea în stânga şi-n dreapta. Un punct de lumină se sparse, străluci orbitor şi displăcu într-o clipă. Linia continuă să danseze pe culmi.

— O să ardă moara! strigă Miriam şi fugi către scări. Hai, Barry! Focul e aproape de moară!

Doctorul rămase ţintuit la fereastră, parcă străpuns de liniile de foc. El o făcuse, gândi Barry. Mark încerca să incendieze moara...

CAPITOLUL XXVIII

Sute de oameni se răspândiseră pe coasta dealului, stingând focul de paie. Alţii patrulau împrejurul generatorului, ca să se asigure că nici o scânteie nu venea într-acolo purtată de vânt. Se udau cu furtunul tufişurile, copacii, acoperişul clădirii de lemn. Doar când presiunea apei scăzu, îşi dădură seama că aveau o a doua problemă foarte serioasă.

Cursul de apă rapid, care făcea să funcţioneze generatorul, devenise un pârâiaş. Luminile din vale clipiră când sistemul devie curentul către laborator, pentru a compensa pierderea bruscă. Sistemul auxiliar intră în funcţiune şi laboratorul continuă să activeze, dar cu putere redusă. Totul se oprise, mai puţin circuitele conectate direct la rezervoarele cu clone.

Întreaga noapte, doctorii şi tehnicienii se luptară cu criza. Erau destul de instruiţi ca să ştie exact ce să facă în această stare de urgenţă, şi nu se pierdu nici o clonă, dar sistemul se dereglase.

Un grup porni în amonte, să găsească motivul scăderii fluxului de apă. La prima lumină din zori, dădură peste o alunecare de teren care aproape astupase râul şi se începu imediat degajarea lui.

•••

— Ai încercat să dai foc la moară? întrebă Barry.

— Nu. Dacă voiam să dau foc, aprindeam moara, nu pădurea. Dacă îmi puneam mintea, aş fi reuşit.

Mark stătea înaintea biroului lui Barry, fără să sfideze, fără teamă, doar aşteptând.

— Unde-ai fost toată noaptea?

— La casa cea veche. Am citit despre Norfolk, am studiat hărţi...

— Lasă asta...

Barry bătea darabana cu degetele în birou. Împinse hărţile înşirate în faţa lui şi se ridică.

— Ascultă, Mark. Unii cred că tu eşti responsabil de incendiu, de prăbuşirea de teren, de toate. Şi eu am zis ca şi tine: dac-ai fi încercat să incendiezi moara, ai fi reuşit destul de uşor s-o dai gata. Problema e încă deschisă. De-acum înainte, nu mai ai voie să te-apropii de moară, de laborator şi de docuri. Ai înţeles?

Mark înţelese unde voia să bată. Explozivele folosite la curăţarea râului erau păstrate în clădirea docurilor.

— Eram la casa cea veche, atunci când a început focul, rosti Barry deodată, cu glas rece şi aspru. Am văzut un lucru curios, un fel de erupţie. M-am gândit mult la asta. Putea fi o explozie, destul cât să pornească alunecarea de teren. Bineînţeles, nimeni n-o putea vedea din vale şi, oricât zgomot ar fi făcut, ar fi fost acoperit de altceva, de exemplu de cei care luptau cu focul.

— Barry, îl întrerupse Mark. Acum câţiva ani mi-ai spus un lucru foarte important, te-am crezut atunci şi încă te mai cred. Ai spus că n-ai să-mi faci niciodată vreun rău. Îţi mai aminteşti?

Barry încuviinţă, atent şi rece.

— Acum îţi spun *eu* asta, Barry. Oamenii ăştia sunt şi oamenii mei. Îţi promit că niciodată n-am să încerc să le fac vreun rău. N-am făcut niciodată nimic intenţionat, ca să rănesc pe cineva, şi nici n-am s-o fac de-acum înainte. Îţi promit!

Doctorul îi privi neîncrezător şi Mark surâse.

— Niciodată nu te-am minţit, să ştii. Indiferent ce-am făcut, am recunoscut atunci când m-ai întrebat. Nici acum nu te mint.

Brusc, Barry se aşeză din nou.

— De ce studiai oraşul Norfolk? Ce este acolo?

— O bază navală, una dintre cele mai mari de pe coasta de est. Probabil că atunci când a început criza, au pus sute de nave în docuri uscate. Nivelul oceanului a scăzut, golfurile Chesapeake şi Delaware sunt şi ele joase. Asta înseamnă că navele acelea sunt acum departe de mal, pe uscat. E ca şi cum le-ar fi pus la naftalină. Am început să mă gândesc la cât metal zace acolo: oţel, cupru, bronz...

Unele nave au fost proiectate pentru echipaje de o mie de oameni şi înzestrate cu de toate – provizii, medicamente, materiale de laborator...

Bănuielile lui Barry se topiră şi multă vreme discutară planul unei expediţii spre Norfolk, în care să pornească la începutul primăverii. Mult mai târziu, doctorul descoperi că nu pusese întrebările esenţiale: pornise Mark incendiul? Aruncase el malul în aer, ca să astupe albia?

Şi dacă da, de ce? Aveau să mai piardă multă vreme, poate chiar câteva luni, până să repare stricăciunile. Oricum, până în primăvară, erau obligaţi să oprească procesul de clonare masivă. Nu se schimbase nimic în planurile lor, doar că acum aveau un plus de muncă la îndiguirea malurilor, la montarea unui nou sistem auxiliar pentru generator, la mici îmbunătăţiri, pe ici, pe colo.

În schimb, implantarea clonelor umane era întârziată. Clonarea celulelor în laborator trebuia să aştepte până la primăvară, după ce se făcea ordine, se reprograma computerul... Atunci, de ce era Mark atât de satisfăcut? Barry nu reuşi să găsească răspunsul, şi nici fraţii lui.

Toată iarna, Mark îşi făcu planuri pentru expediţia către coastă. Nu putea lua nici unul dintre căutătorii experimentaţi, pentru că era nevoie de ei la depozitele din Philadelphia. Începu să-şi antreneze propriul grup de treizeci de copii, în vârstă de paisprezece ani, şi în martie anunţă că putea fi gata de plecare, de cum se topea zăpada. Îi prezentă lui Barry o listă de materiale, la care acesta nu aruncă nici o privire. Copiii urmau să care bagaje încăpătoare, ca să poată aduce înapoi cât mai multe lucruri. În acelaşi timp, se pregătea şi expediţia pentru Philadelphia, pe care ei o considerau mult mai importantă şi căreia îi dădeau mult mai multă atenţie decât lui Mark.

Când laboratorul fu gata să funcţioneze din nou şi computerul reprogramat, au descoperit că sursa de apă din peşteră era contaminată. În apa curată din laborator se infiltraseră bacterii şi trebuiau să găsească provenienţa lor, înainte să înceapă lucrul la clone.

Nenorocirile se întâmplau una după alta – focul, alunecarea de teren, lipsa proviziilor, medicamentele rătăcite, iar acum contaminarea apei.

— Astea nu sunt accidente, se înfurie Andrew. Ştiţi ce spune lumea? Că e isprava spiritelor pădurii! Auzi, spirite! E Mark, toată ziua! Nu ştiu cum şi de ce, dar el le face pe toate! O să vedeţi, cum pleacă grupul lui, o să înceteze totul. Iar de data asta, când se va întoarce, *dacă* se mai întoarce, îl vom termina!

Barry nu obiectă, ştia că ar fi fost inutil. Erau cu toţii hotărâţi să nu-l mai lase pe Mark, acum un bărbat de douăzeci de ani, să-şi exercite influenţa nefastă. Dacă n-ar fi venit cu planul acela pentru Norfolk, l-ar fi terminat mai devreme. Trebuia să recunoască, Mark era un element perturbator. Tinerele clone îl urmau orbeşte, primeau ordinele lui fără crâcnire şi îl priveau cu veneraţie. Mai mult, chiar, nimeni nu putea spune dinainte ce avea de gând să facă şi nici nu-l putea atrage în vreo acţiune oarecare. Pentru ei era un străin, ca o fiinţă din altă specie, avea o altfel de inteligenţă, alte sentimente. Fusese singurul care plânsese pentru victimele iradierii, îşi aminti Barry.

Andrew avea dreptate – nu se mai putea schimba nimic. Dacă Mark era responsabil pentru lanţul de accidente, cel puţin o vreme el se va întrerupe şi va fi din nou pace în vale. Dar, în ziua în care grupul lui Mark porni, au descoperit că ţarcul de animale fusese spart şi că vitele se împrăştiaseră. Le-au găsit pe toate, mai puţin două vaci cu viţeii lor şi câteva oi. Apoi, accidentele chiar încetară, după cum prevăzuse Andrew.

•••

Pădurea devenea din ce în ce mai deasă, copacii mai masivi. Mark ştia că aici fusese cândva o rezervaţie ferită de tăiere, dar până şi el se minuna de mărimea copacilor, unii atât de groşi, încât abia dacă puteau fi îmbrăţişaţi de o duzină de tineri cu braţele întinse. Numi în gând pe cei cunoscuţi lui: stejarul alb, arţarul, mestecenii... Pe măsură ce se îndepărtau spre sud, zilele se încălzeau. În a cincea zi, întoarse grupul către apus şi nimeni nu-l întrebă de ce. Erau

cu toţii tineri şi puternici, însă bagajele lor erau prea grele. Lui Mark i se părea că abia se târau, când el ar fi vrut să zboare, dar nu-i grăbi, voia să fie cu toţii în formă bună, atunci când se va opri. În după-amiaza celei de-a zecea zile, ordonă să înceteze marşul şi ei îl priviră calmi, aşteptând.

Mark cercetă valea largă. Ştia din hărţi c-avea s-o găsească acolo, dar nu-i trecuse prin minte că putea fi atât de frumoasă. Un curs de apă o traversa printr-o albie destul de înaltă ca să nu le fie teamă de inundaţii. Malurile nu erau abrupte şi se putea ajunge uşor până la râu. Erau la capătul rezervaţiei, copacii gigantici se amestecau cu alţii mai tineri, din care avea de gând să-şi construiască un refugiu. Alături, se întindea pământul neted, bun, pentru recolte şi păşuni pentru vite. Oftă, se întoarse către grup şi zâmbi larg.

În după-amiaza aceea şi-n ziua următoare, porniră să ridice adăposturi temporare. Mark trasă pe pământ planul clădirilor de construit, însemnă copacii pentru clădiri şi pentru foc, măsură terenurile de defrişat, apoi, mulţumit că le dăduse destulă treabă până la întoarcerea lui, îi anunţă că pleacă şi că urma să se întoarcă în câteva zile.

— Dar unde te duci? se interesă unul dintre băieţi, privindu-l de parcă acum se întreba pentru prima oară ce făceau.

— Ne pui la încercare, da? interveni un altul, zâmbind.

— Da, răspunse Mark sobru. Puteţi să-i spuneţi încercare. O încercare de supravieţuire. Aveţi vreo nelămurire asupra vreunui ordin de-al meu?

Nu, nu era nici o nelămurire.

— Mă voi întoarce cu o surpriză pentru voi, mai spuse şi-i văzu pe toţi mulţumiţi.

Merse repede, parcă fără efort, prin pădure către râu, apoi urcă pe firul apei, până la barca pe care-o ascunsese în desiş, cu săptămâni în urmă. Îi trebuiră patru zile să se întoarcă în vale. Fusese plecat de mai bine de două săptămâni şi se temea să nu ajungă prea târziu.

Se apropie dinspre dealurile din faţa văii şi se întinse printre tufişuri, să iscodească şi să aştepte lăsarea

întunericului. Spre seară, apăru vasul cu zbaturi, trase la doc şi lumea ieşi să se înşiruie umăr la umăr ca să-l descarce, trecând pachetele de la unul da altul, pe ţărm, până în clădire. Mark rămase nemişcat până ce se aprinseră luminile, apoi coborî spre casa veche, unde ascunsese medicamentele. La două treimi din cale se opri şi se lăsă în genunchi. În dreapta lui, cam la o sută de metri, era intrarea în peşteră. Pământul fusese bătătorit, iar stâncile care-o străjuiau – acoperite de pământ. Asta dovedi că-i găsiseră ascunzătoarea şi-o închiseră.

Aşteptă să fie sigur că nimeni nu păzea casa, apoi coborî restul drumului, aplecat pe sub tufele dese din jurul fermei, şi alunecă prin toboganul de cărbune, în pivniţă. Nu avea nevoie de lumină ca să găsească pachetul ascuns în spatele cărămizilor pe care le desprinsese cu luni în urmă. Era acolo şi sticla de vin, pitită cu mare grijă. Cu mişcări iuţi, turnă somniferele în vin şi scutură bine sticla.

Urcă dealul înapoi, pe întuneric, şi se grăbi spre zona reproducătoarelor. Trebuia să ajungă la ele după ce intrau în cameră, dar înainte să adoarmă. Se târî pe lângă zid şi privi prin fereastră, pândind asistenta de noapte care-şi făcea rondul, cu tava în mână. Când o văzu părăsind camera Brendei, ciocăni uşor în geam.

Brenda îl zări şi se strâmbă. Când deschise fereastra, Mark se căţără iute şi-i şopti:

— Închide lumina. Am vin. O să petrecem.

— Or să-ţi pună pielea pe băţ, dacă te prind, spuse una dintre femeile din dormitor.

Erau încântate de ideea unei petreceri, deja trăgeau afară salteaua, iar una din ele îşi desfăcu părul.

— Unde sunt Wanda şi Dorothy? întrebă Mark. Ar trebui să vină şi ele, şi poate încă vreo două. E o sticlă mare de vin.

— O să le spun, şopti Loretta, forţându-se să nu râdă. Aşteaptă să plece Sora.

Aruncă o privire în hol, închise uşa şi puse un deget la gură. După o clipă, mai privi o dată, apoi se strecură afară.

— După petrecere, poate că noi doi ieşim puţin, nu? şopti Brenda, lipindu-şi obrazul de-al lui.

Mark dădu aprobator din cap.

— Aveţi nişte pahare pe-aici?

Cineva scoase paharele şi el începu să toarne băutura. Când se alăturară şi celelalte, Mark număra unsprezece femei tinere care stăteau pe saltea, bând vin auriu, chicotind şi stăpânindu-şi râsetele. Curând, începură să caşte şi se strecurară spre paturile lor, iar cele care veniseră din alte camere se întinseră pe saltea. Mark aşteptă să adoarmă bine, apoi plecă fără zgomot. Se îndreptă spre doc, se asigură că nu mai rămăsese nimeni la vasul cu zbaturi, apoi se întoarse şi începu să care femeile afară, una câte una, înfăşurate în pături ca nişte coconi. La ultimul drum, adună toate hainele care le găsi, închise fereastra dormitorului şi, gâfâind de oboseală, se întoarse la vas.

Dezlegă frânghiile de ancorare şi lăsă vasul să alunece pe curentul de apă, ţinându-se aproape de ţărm cu o vâslă. Ceva mai jos, aproape de casa veche, se prinse de o stâncă, trase barca la ţărm şi o legă bine.

„Încă un lucru”, gândi el obosit. „Încă un lucru şi gata”.

Fugi către casă şi alunecă pe tobogan, apoi urcă grăbit treptele. Fără să aprindă lumina, se îndreptă direct spre tablouri şi îl desprinse pe primul de pe perete. În spatele lui, se auzi sfârâitul unui chibrit aprinzându-se şi Mark înlemni.

— De ce te-ai întors? întrebă Barry. De ce n-ai rămas acolo, în păduri, unde ţi-e locul?

— Am venit după lucrurile mele, răspunse Mark şi se întoarse din nou la treaba lui.

Barry aprinse o lampă cu petrol. Mark făcu o mişcare spre fereastră şi doctorul clătină din cap.

— Degeaba. Au pus alarmă la trepte. Dacă cineva urcă aici, sună în camera lui Andrew. Într-un minut, două, vor fi aici.

Mark continuă să desprindă tablourile.

— Dar tu de ce eşti aici?

— Ca să te avertizez.

— Cum aşa? Bănuiai că am să mă întorc?

— Nu ştiu. Nu vreau să ştiu. Dormeam jos, în bibliotecă. N-o să ai timp să le iei pe toate, spuse el grăbit, în vreme ce Mark strângea tot mai multe picturi. Vor fi repede aici. Ei cred că ai încercat să aprinzi moara, să blochezi râul, să otrăveşti clonele din rezervoare. De data asta te vor linşa.

— N-am încercat să ucid clonele, replică Mark, fără să-l privească pe doctor. Computerul dădea oricum alarma, înainte ca apă contaminată să fie folosită. Cum au descoperit că eu eram de vină?

— Au trimis nişte băieţi pe sub apă şi doi dintre ei au reuşit să treacă în partea cealaltă. Însă patru au murit în această încercare.

— Îmi pare rău, spuse Mark. Nu voiam să se întâmple asta.

Barry ridică din umeri.

— Trebuie să pleci.

— Sunt gata.

— N-ai să poţi supravieţui acolo, făcu Barry cu aceeaşi voce moartă. Nici tu, nici copiii pe care i-ai luat cu tine. Nu sunt în stare să procreeze. Poate o fată, două, dar asta nu ajunge.

— Am luat câteva reproducătoare, spuse Mark.

Cuvintele îl şocară pe doctor, care-l privi neîncrezător.

— Cum?

— Nu contează cum. Le am. Şi vom reuşi. Am plănuit totul cu foarte mare grijă. Vom reuşi.

— Pentru asta s-au întâmplat toate acele „accidente”? gemu Barry. Focul, alunecarea de teren, apa contaminată, seminţele furate? Pentru asta? rosti iarăşi, privind tablourile rămase, căutând parcă răspunsul în ele. Ai chiar şi vite, nu?

Mark încuviinţă din cap.

— Sunt în siguranţă. Am să le iau într-o săptămână, două.

— Au să te urmărească, spuse Barry încet. Ei cred că eşti o ameninţare pentru comunitate. Nu se vor opri până ce nu te vor găsi.

— Nu ne pot găsi, răspunse Mark. Singurii în stare s-o facă se află acum la Philadelphia. Până la întoarcerea lor, se vor şterge toate urmele.

— Te-ai gândit cum o să fie? strigă Barry, pierzându-şi brusc controlul. Se vor teme de tine şi te vor urî! Nu-i drept să-i faci pe toţi să sufere. Te vor urî şi vor muri acolo! Unul câte unul, iar fiecare mort îi va face pe supravieţuitori să te urască şi mai mult. Până la urmă, veţi avea parte de o moarte urâtă şi mizerabilă.

Mark scutură din cap.

— Dacă noi nu reuşim, spuse el, oamenii vor dispărea de pe Pământ. Piramida se clatină, nu se poate opune presiunii marelui zid alb.

— Dar dacă vei reuşi, te vei prăbuşi înapoi, în sălbăticie. Vor trece o mie de ani, poate cinci mii, până ce omul se va ridica din nou din prăpastia în care vrei să-l arunci. Vor deveni animale!

— Iar tu vei fi murit!

Mark aruncă o privire scurtă prin cameră, apoi se grăbi spre uşă. Acolo se opri şi-l privi fix pe Barry.

— Nu înţelegi asta. Nimeni nu poate înţelege, în afară de mine. Îmi eşti drag, Barry. Eşti ciudat, străin, non-uman, la fel ca toţi ceilalţi. Dar nu v-am distrus când am putut s-o fac, pentru că-mi eşti drag. La revedere Barry!

Se mai priviră un timp, în ochi, apoi Mark se răsuci pe călcâie şi alergă pe scări. Auzi înapoia lui ceva spărgându-se, dar nu se opri. Ieşi pe uşa din spate şi ajunsese deja printre copaci, când se apropiară Andrew şi tovarăşii lui. Se opri şi ascultă.

— Mai e încă aici, spuse cineva. Îl văd.

Barry spărsese scândurile de la fereastră, ca să poată fi văzut. Încerca să câştige timp pentru fuga lui, îşi dădu seama Mark şi, ţinându-se aplecat, începu să alerge către râu.

— Pentru asta s-au întâmplat toate, şopti Barry din spatele capului de nuc având chipul lui Molly.

Luă sculptura între mâini şi se aşeză la fereastra deschidă, cu lampa luminând din spate.

— Doar pentru asta a fost totul, mai spuse încă o dată şi se întrebă dacă Molly zâmbise întotdeauna.

Nu ridică privirea când flăcările începură să trosnească prin casă, strânse doar la piept capul sculptat, încercând parcă să-l apere.

Departe, pe râu, Mark văzu focul, se ridică în picioare şi plânse. Vasul se lovi de o stâncă şi Mark porni motorul, ferindu-se de alte ciocniri. Când ajunse în Shenandoah, se întoarse către sud şi urmă firul apei ce deveni prea mic pentru a mai fi navigabil cu un astfel de vas. Se apropiau zorii. Scoase hainele adunate din camera fetelor şi făcu pachete din proviziile bărcii.

Curând, femeile începură să se foiască. Le aduse ceai şi turtă de porumb, apoi trase la mal. Descărcă totul pe uscat, duse barca în mijlocul apei şi o lăsă să plutească în voie, luată de curent. Se gândea că va mai fi nevoie de ea în vale. Se întoarse la femei şi porniră prin pădure, către casă.

EPILOG

Mark se ţinu la adăpostul copacilor până se apropie de culme, de unde putea privi din nou peste vale.

„Douăzeci de ani”, îşi spuse. Douăzeci de ani de când n-o mai văzuse. Poate că-şi puseseră vreun sistem complicat de alarmă, poate nu. Oricum, nu la distanţa asta. Semnele arătau că în partea aceea de pădure nu se mai intrase de multă vreme. Alergă ultimii metri către culme, se ascunse în spatele unui butuc de viţă sălbatică şi privi în jos. Mult timp nu făcu nici o mişcare, ţinându-şi răsuflarea, apoi începu să coboare încet panta. Nu zări nici un semn de viaţă. Pe câmp creşteau plopi, pe maluri se înghesuiau sălcii. Ienuperii şi pinii, care odată fuseseră tăiaţi, acum creşteau înalţi şi aproape că ascundeau clădirile. Gardul de trandafiri devenise un desiş. Tresări şi se răsuci pe loc, la auzul unui ţipăt aproape omenesc. Un cârd de păsări mari zburătăci stângaci, către crângul din apropiere.

„Găinile s-au sălbăticit”, se miră el. Dar vitele? Nu vedea nici un semn de turmă, dar poate că păşteau prin păduri, de-a lungul malurilor, undeva, pe-aproape.

După un timp se opri din nou. Unul dintre dormitoare dispăruse fără urmă. Se gândi la o tornadă, apoi văzu dărâmăturile pe care timpul le netezise, le ştersese, lăsând doar o cărare printre copaci. Singuri, aninii, plopii tineri şi iarba mai stăpâneau pământul, în aşteptarea molizilor de pe dealuri şi a seminţelor de stejar şi arţar pe care vântul urma să le aducă. Cercetă semnele lăsate de furtună. Dar asta nu putuse ucide întreaga comunitate, cel puţin nu singură. Apoi văzu ruina morii şi înţelese.

Pe locul morii, numai fundaţia şi maşinăriile ruginite mai arătau că acolo fusese odinioară matca mecanică a civilizaţiei, generatoarea energiei şi a vieţii.

Probabil sfârşitul venise repede fără energie electrică şi căldură. Nu se apropie mai mult, îşi plecă fruntea şi şontâcăi spre râu, privind numai în jos.

• • •

Călători spre casă mai încet decât venise, oprindu-se deseori să privească arborii, covorul verde-strălucitor, de muşchi, ori vreo lăcustă lucioasă care zbura greoi în lumina soarelui, cu aripile irizate în flash-uri de culori efemere. Lăcustele se întorseseră la ei. Căci acolo erau din nou şi viespi, şi viermişori. Se opri lângă un stejar care domina cu statura lui gigantică întreaga vale şi se gândi la toate schimbările la care fusese martor tăcut. Frunzele foşniră deasupra lui. Îşi sprijini obrazul de scoarţă preţ de o clipă, apoi porni din nou.

Câteodată, se simţea prea singur şi întotdeauna găsise mângâierea în păduri acolo unde nimic nu era omenesc. Se întrebă dacă ceilalţi mai simţeau însingurarea – de multă vreme nu mai vorbeau despre asta. Îşi aminti zâmbind de femeile care, atunci, au plâns şi au ţipat şi s-au zbătut, şi cum a trebuit să fugă după ele ca să le-adune iar.

În vârful dealului se opri şi se sprijini de un arţar, ca să privească forfota din vale. Femei şi bărbaţi munceau pe câmpuri – pliveau trestia de zahăr, săpau porumbul, culegeau fasolea. Alţii dărâmaseră un perete al băii şi se ocupau cu lărgirea ei. Alţii acopereau cu ţiglă vatra cea mare, ca să aibă în permanenţă apă caldă. Câţiva copii îşi găseau de treabă la roata de apă, nu putea spune cu ce se ocupau.

Un grup de copii culegeau mure, la marginea câmpului. Purtau cămăşi cu mâneci lungi şi pantaloni, ca să nu se zgârie prea tare. După o vreme terminară, puseră coşurile jos şi începură să-şi scoată hainele. Apoi, goi, maronii ca nucile, râzând, plecară către aşezare. Niciunul nu semăna cu altul.

Barry crezuse în cinci mii de ani de sălbăticie, dar acela era timpul măsurat din piramidă, nu de cei din afară. Mark îşi dusese poporul pe un tărâm fără timp, ale cărui zile erau însemnate doar de revenirea anotimpurilor, de schimbările ciclice de pe cer şi de roata naşterii, a vieţii şi a morţii. Acum, fericirea şi agonia aparţineau fiecăruia în parte, veneau şi treceau fără urme.

Într-o lume în afara timpului, singurul ţel era viaţa, nu amintirea, nici prevederea. Cândva, porţile vieţii aproape că li se închiseseră în nas, dar el le deschisese din nou iar naşterea fiecărui copil le lărgea şi mai mult.

Pe râu se iviră patru bărci – băieţii şi fetele mai mari ieşiseră la pescuit şi-acum se întorceau spre casă, luându-se la întrecere. Mark ştia că, în scurt timp, unii dintre ei vor cere permisiunea comunităţii să plece cu barca, în explorare, fără să caute ceva anume, doar din curiozitate. Adulţii vor fi temători, nu-i vor lăsa să plece, dar Mark le va permite, şi chiar de nu ar fi aşa, ei tot vor pleca. Trebuiau s-o facă.

Mark se îndepărtă de copac şi începu să coboare dealul, nerăbdător să ajungă acasă. Îl întâmpină Linda, cu braţele întinse. La nouăsprezece ani, soţia lui purta în pântec un copil, copilul lui.

— Sunt fericită că ai venit acasă, şopti Linda. Mi-a fost urât singură.

— Şi acum nu-ţi mai e? întrebă el, îmbrăţişându-i umerii.

— Nu.

Atunci îl văzură copiii şi alergară către el, râzând şi strigând agitaţi. Mâinile şi buzele le erau pătate de mure. Mark o strânse şi mai tare pe Linda de umeri, ea îl privi întrebătoare, iar el îi dădu drumul, de teamă să n-o doară.

— De ce zâmbeşti? întrebă ea.

— Pentru că sunt fericit să fiu din nou acasă. Şi mie mi-a fost urât singur...

Rostise doar o parte din gândurile lui, fiindcă pe cealaltă nu i-o putea explica. Oricum niciunul dintre copii nu semăna cu altul.